

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRA SHELL

Kiss me like you love me ⁵

Una storia speciale

LET'S PLAY AGAIN

Sperling & Kupfer

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRA SHELL

Kiss me ⁵
like you love me

Una storia speciale

LET'S PLAY AGAIN

Sperling & Kupfer

Kitap

Razaplı bir aşk
her fırtınada hayatta için?

Onca fırtınadan sonra Selene ve Neil nihayet birlikte bir hayat kurmayı başarmışlardır. Yaşadıkları rüya gibi villanın duvarları arasında, hem iki çocukları Nicole ve Ju- lian'a sevgi dolu ve mevcut ebeveynler hem de hala ilk günkü gibi birbirlerine çekilen tutkulu ve ateşli aşıklar.

Ancak, Neil gibi karmaşık bir adamla, aile istikrarı her zaman her rüzgârda kopma tehdidiyle karşı karşıyadır ve Selene, zaman içinde kazanmak için çok mücadele ettiği her şeyi kaybetmemek için sürekli savaşmak zorunda kalır. Bu yetmezmiş gibi, bazı şok edici ifşaatlar çifti bunalttığında ve Neil'in karanlık geçmişi yeniden ortaya çıktığında, kesinlikler parçalanır ve eski korkular yeniden ortaya çıkar. Selene ve Neil birlikte kalmak için gereken gücü bulabilecekler mi? Ve hepsinden önemlisi, sevdiklerini koruyabilecekler midir?

Çok satan *Kiss Me Like You Love Me* serisiyle okuyucuları büyüleyen karanlık romantizm türünün yıldızı Kira Shell, bu son özel hikâyesiyle bizi Selene ve Neil'in dünyasına geri götürüyor.

Yazar

KIRA SHELL genç bir İtalyan yazarın takma adıdır. Hukuk mezunu, yazmayı ve okumayı çok seviyor. Yazma tutkusunu henüz on yaşındayken şiir yarışmalarına katılarak keşfetmiş ve bunu geliştirmeyi hiç bırakmamış. *Kiss Me Like You Love Me* serisini bir çekmecedeki tutuktan sonra, önce Wattpad'de yayınlamaya karar verdi, burada 6 milyon görüntülenmeye ulaştı ve ardından Amazon'da her yaştan binlerce okuyucunun *beğenisini* kazandı.

[Instagram: @kira_shell_author](#)

[Facebook: Kira_Shell_Books](#)

[Wattpad: Kira_Shell](#)

Kira Shell

BENİ SEVDİĞİN GIBİ ÖP.

Cilt 5

Tekrar

oynayalım

Sperling & Kupfer

Sadece hayal edenler uçabilir.

PETER PAN

*Varolmayan Ülke'lerini keşfeden
tüm okuyuculara.
Geri dönmeyi sevenler.
Uçmayı sevenler.
Her idealin 'ötesini' sevenler. Her
sınırın "ötesinde" sevenler. Kendi
tarzlarında sevenler.
Aşkın karanlık sevenler. Tekrar hoş geldiniz.*

KIRA SHELL

BİRİNCİ BÖLÜM

Kalbin fırtınası *Selene*

*Ben bir ormanım ve karanlık ağaçların
gecesiyim, ama karanlığımdan korkmayan
güllerin yamaçlarını da bulacaktır
selvilerimin altında.*

FRIEDRICH NIETZSCHE

"Hareketsiz kalmaya çalış."

Neil bunu bana üçüncü kez tekrarlıyordu.

Erkeğimin her geçen gün bana daha fazla çılgınlık ifşa nasıl mümkün olabilirdi?

Yaklaşık bir saattir yatakta oturuyordum, sırtım yatak başlığına dayalı, bir bacağım bükülmüş, diğerini uzatmışım ve saçlarım göğüslerimi örtüyordu.

Annem çocuklarımızı parka götürmüştü, bu yüzden Neil bütün sabahı benimle geçirme fırsatını yakalamıştı. Benden onun için tuhaf bir şey yapmamı isteyeceğinden şüphelenmişim ama bunun bir portre olacağını hiç düşünmemiştim. Ne kadar inatçı olduğunun farkında olarak, hareketsiz durarak geçireceğim zamandan habersiz kabul etmişim.

"Sen bir mimarsın. Binalar, büyük yapılar ve o çok iyi olduğun şeyleri tasarlıyor olman gerekmiyor mu?" Gerinmek için boynumu sağa sola çevirdim. Kaslarım hafifçe uyuşmuş gibiydi ve sırtım ağrıyordu.

O pozisyonda daha ne kadar kalmam gerekiyordu?

"Pek çok şeyde iyiyimdir, Tinker Bell," diye yanıtladı, yatağın karşısındaki koltuğa rahatça oturmuş, bir ayak bileğini koltuğunun üzerine çaprazlamıştı.

karşı dizinde. Bir çift spor pantolon ve beyaz bir sweatshirt düzgün vücudunu vurguluyordu. Otuz sekiz yaşında olmasına rağmen, on yıldan daha uzun bir süre önce tanıştığım ve sportif, gösterişli görünümü benimsediğinde umutsuzca aşık olduğum çocuk gibi görünüyordu.

"Bundan hiç şüphem yok, ama insanların portrelerini çekmeyi hiç sevmediniz, değil mi?"

Hatırladığım kadarıyla Neil çocukluğundan beri resim yapmayı severdi. Genellikle baktığı her şeyi, çoğunlukla nesneleri veya yapıları yeniden üretirdi. Çok yetenekli olduğunu biliyordum ve o sabah konu olarak beni seçerek şansını denemeye karar verdi.

Neil çizmeyi bıraktı ve kalemını not defterinin üzerine bıraktı. Başını kaldırdı ve o harika gözlerini bana dikti. Uzun zamandır bir çift olmamıza ve birlikte harika bir aile kurmuş olmamıza rağmen, bana en itiraf edilemez içgüdülerimi uyandıran o tedirgin edici şekilde baktığında kızarmaktan asla vazgeçmedim.

"Konuşmayı keser misin? dağıtıyorsun," diye azarladı beni, otoriter bir ses tonuyla. Bir işi halletmeye karar verdiğinde rahatsız edilmekten nefret ederdi.

"Bu sabah *sizin* projeniz miyim? Vay canına, onur duydum" diye şaka yaptım.

"Tüm projelerim yatakta yatan çıplak kadınlardan oluşsaydı gerçekten ilginç olurdu." Yüzünde muzip bir ifade belirdi ve sözlerinin bende yaratacağı tepkinin farkında olarak kalemını kalçasına vurmaya başladı.

Kıskançtım. Saplantılı bir şekilde kıskanıyordum.

"Neil!" diye küçük bir kız gibi bağırdım. "Yüzüne bir top mermisi fırlatmak üzereyim!"

"Sana kıpırdama demiştim," diye uyardı beni, tehditkâr bir havayla göz kapaklarını zorlukla kısarak.

"Yoksa ne olur?" Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. Neil bana anlamlı, şehvet yüklü bir gülümseme çevirdi ve ürperdim.

"Sonuçlarını zaten biliyorsun, çocuğum." Bir eliyle pantolonunun paçasını kavradı ve bakışlarımı pantolonunun paçasına çekti.

alıntı. Evet, beni teslim almak için kullandığı tüm taktikleri çok iyi biliyordum. Onları tahmin etmeyi, ama hepsinden önemlisi taklit etmeyi öğrenmişim.

"Onları bana açıklayabilirsin." Adil davranmaya karar verdim. Kendimi ona hiçbir çekingenlik olmadan göstermek için saçlarımı omzumun üzerinden attım. Gözleri şehvetle göğüslerime dikildi ve ben de karşılığında kızardım.

"Beni kışkırtma." Birdenbire çizim artık dikkatinin odağı olmaktan çıkmıştı. Neil bana farklı bakmaya başladı: Onun enerjisini, bedenlerimiz arasındaki elektriği, bir inci dizisi gibi hayatlarımızı birleştiren mantıksız ve çoğu zaman mantıksız sevgiyi algıladım.

Şimdi tamamen uygunsuz bir boyuta yönelen düşüncelerini hissettim ve o devralmadan önce başımı salladım.

"Hayır," diye hemen açıkladım. "Annem birazdan çocuklarla birlikte dönecek. *Bunun* için vaktimiz yok," diye homurdandım ve sol kolumla göğüslerimi kapattım. Neil benim bu ağırbaşlı jestimle eğleniyordu. İnledi ve ayağa kalktı. Şeytani bir zarafetle defterini ve kalemmini sandalyenin üzerine bıraktı, sonra kalçalarımın arasındaki birleşim yerine üfleyerek beni baştan aşağı süzdü. "Hayır dedim," diye tekrarladı kararlı bir şekilde, bacaklarını sıkarak.

"Çabuk olabilirim," diye düşündü yüksek sesle, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle.

O da inanmadı.

Başucundaki tavrını hatırlayarak kahkahayı patlattım ve ona teslim olmanın imkânsız olduğunu düşündüm: elimizdeki yarım saat yeterli olmayacaktı.

İkimiz de bunu çok iyi biliyorduk.

"Neil, sen hiç... *hızlı* değildin."

"Her zaman bir ilk vardır, Tink," diye ısrar etti, alt dudağının kenarını ısırarak. Üzerime atlamadan önce ondan kaçmalıyım, aksi takdirde kaçış yolum yoktu.

'Tamam, ama senin sözde hızını başka bir gün deneyeceğiz. Bugün olmaz aşkım,' diye kısa kestim, telaş içinde. Yataktan kalktım ve ısrar etmeyeceğini umarak ona utangaç bir gülümseme verdim ama Neil her zamanki gibi inatçı ve kararlıydı.

"Peki buna kim karar verecekti?" Kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. Hemen ayağa kalktığıma pişman oldum, çünkü bilinçsizce

Hayvani içgüdülerini giderek daha fazla tetikleyen şeyin tam olarak görülmesine izin veriyordum: bedenimin.

"Ben. Tam şu anda," diye kekelememeye çalıştım. Göz ucuyla banyo kapısını işaret ettim, kaçmaya hazırdım ama Neil niyetimi anladı ve hareket ettiğimde hemen üzerime atladı. Kontrol edilemez bir güçle beni ensemden yakaladı ve göğsüne çarpmamı sağladı. İnledim ve başımı kaldırarak kokusunu derin derin içime çektim. Beni bir tutsak gibi sarma gücüne sahip olan altın gözleriyle karşılaştım. Saçının ön kısmından bir tutam saçın düştüğünü fark ettim. Pencereden süzülen güneş ışınları kahverengi yansımalarını aydınlatıyordu. Pencereden içeri süzülen güneş ışıkları kahverengi yansımalarını aydınlatıyordu. Yıllar onun için de geçiyor olsa da harikaydı, benim berbat adamım: Bunu yüzünü çatallaştıran ve ezici bir ciddiyet ifade eden belli belirsiz kırışıklıklarda görebiliyordum. Yine de zamanın Neil'in görünüşü üzerinde çılgın bir etkisi vardı: karizmasını vurguluyor ve erkekliğini artırıyor.

Bütün kadınlar ondan etkileniyordu, bu yüzden onu kıskanmamak benim için imkansızdı.

"Portreni görmek bile istemiyor musun, Tinker Bell?" diye fısıldadı kısa bir mesafe öteden. Sesi okşayıcı bir hal aldı, sözleri dudaklarından ılık bir bal gibi tatlı tatlı aktı. Derin bir nefes aldım, göğüslerimin eşofmanının kumaşına sürtündüğünü hissettim, sonra ellerimi kalçalarına koyarak onu kendime çektim.

"Bitirdin mi? Tek yaptığım hareket etmektir." Kendimi mahcup hissettim. İşbirliği yapmadığım için sonucun bir felaket olacağından emindim.

"Evet, bitirdim. Bak ve bana ne düşündüğünü söyle." Neil gitmeme izin verdi, sonra da beni uzaklaşmaya teşvik etmek için beklenmedik bir şaplak attı. Nefesim kesildi ve elimi etkilenen noktaya sürterek dudaklarımı büktüm. Avucuyla doğrudan temas eden çıplak popom bana yoğun ama hoş bir yanma hissi verdi.

"Her zaman bu kadar kaba olmak zorunda mısınız?" Onu atlattım ve not defterini almak için koltuğa doğru yürüdüm, gözlerinin bedenimde olduğunun farkındaydım.

"Biliyorsun ki incelik benim uzmanlık alanım değil," diye cevap verdiğini duydum. Bu arada, boş zamanlarında sık sık çizim yaptığı defteri aldım.

ve son sayfaya kadar açtım. Tamamen şaşkına dönmüştüm. Bir an için nefesim kesildi. Neil resmimi yeniden yaratmıştı ama sandığım gibi beni yatakta otururken değil, dev bir çiçeğin üzerinde, bacaklarım yaprakların üzerinde sallanırken resmetmişti. Yüz hatlarımı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu, saçlarım göğsümü kaplıyordu ve birkaç teli rüzgârda dalgalanıyordu. Bir avuç içi, Neil'in bende çok takdir ettiği utangaçlığı vurgulamak için kasıklarımın üzerine, diğeri ise anneliğimi belirtmek için karnımın üzerine yerleştirilmişti: iki çocuğumuz, hayatın en büyük armağanı.

Duyguları zapt etmek imkansızdı.

"Bu harika." Elimin tersini yanağımda gezdirdim. Neil beni nasıl şaşırtacağını biliyordu. Benim için güzel jestler yapması nadiren olurdu, ama yaptıklarında o kadar derindi ki beni şok ediyorlardı. Çizimi birkaç dakika daha inceledim, sonra sırtıma iki kocaman kanat eklediğini fark ettiğimde kaşlarımı çattım, elini çizimin geri kalanından daha hafif bir dokunuşla, sanki sadece bizimmiş gibi, sanki benden başka kimse onları fark etmemeliymiş gibi. İçimden sevgi dolu bir gülümseme geçti. "Neyi temsil ediyorum? Bir periyi mi?" Arkamı dönmeye çalıştım ama Neil uzandı ve beni kendine çekmek için kolunu bana doladı. Göğsünün beni sardığını hissettim ve içgüdüsel olarak onun korumasına bıraktım kendimi.

"Evet, Tinker Bell'im" diye fısıldadı kulağıma.

"Çıplak," diye not ettim muzipçe, resme bakmayı bırakmadan.

"Her zaman çıplak. Benim için." Boynuma bir öpücük kondurdu, sonra elini aşağı indirdi. Hemen tüylerim diken diken oldu; o da eğlenerek güldü. Onun okşamalarına karşı her zaman duyarlıyım. Parmak uçları kasıklarımda, sonra daha aşağıda klitorisimde hayali çizgiler çizerken göğsüne karşı hareketsiz kaldım. Tüm bu süre boyunca nefesimi tuttum. Ateşli bir sarsıntı kalçalarımın meme uçlarıma kadar uzandı. Dizlerimin çözöldüğünü hissettim. Onu geri itemeyecektim, bu yüzden duracak kadar sağduyulu olmasını umuyordum.

Zamanımız olmazdı...

"Geri döndüler." İçini çekti ve elini tekrar göğsüme götürdü. Sıkıca sıkı ve istediği her şeyi almasına izin verme dürtüsüyle savaştım.

"Ne? Kim?" Nefesim kesilmişti ve yanaklarım sıcaktı. Neil beni gerçeğe döndürmek için göğüs ucumu çimdikledi; acı beni irkiltti. Geri çekildi ve ben de bir elimi göğsüme koyarak masaj yaptım. "Canımı yakıyorsun," diye homurdandım.

"Elimin altında senin küçük kışın vardı, Tinker Bell. Daha kötüsünü de yapabilirdim..." diye alay etti.

Bu fikre karşı çıkmazdım ama içlerinden birinin, küçüklerimiz tarafından uygunsuz davranışlara maruz kalmamak için belli bir tavrı koruması gerekiyordu.

"Romantik bir atmosfer yaratmıştın ama her zamanki gibi yine seksi düşündün. Saçmalıyorsun." Kaybolmuş bir aşık gibi gülümsedim ve o da her zamanki baskınlığını sergileyerek kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı.

"Annem ve babam neredeler? Belki yukarıdadırlar?" Aşağıdan annemin çocuklara hitap eden sesini duydum, ardından ön kapı çarpıldı. "Evet, muhtemelen odalarındadırlar. Selene! Neil! Giyinmeniz için size on dakika veriyorum!" diye bağırdı telaşla. O anda Nicole ve Julian'ın küçük seslerinin bize seslendiğini duydum. Büyükanne veriyorum.

Neil ve ben birbirimize bilmiş bilmiş baktık ve bir kahkaha patlattık.

Kendimizi iki Boncuğumuza adama zamanı gelmişti.

Kırk dakika sonra alt kata ulaştım, yıkandım ve giyindim.

Kazağımın kolunu düzeltirken, dudaklarımda spontane bir gülümsemeye oturma odasının zemininde durdum.

Neil yanan şöminenin yanındaki İran halısının üzerinde oturuyor, Julian ve Nicole de onunla birlikte gülüyorlardı. Onları görmek için yaklaştım ve bir çizgi film izlediklerini fark ettim.

Kızımız, ekranda sevimli bir baş belası ayı her görüldüğünde eğlenerek tekmeledi; Julian, onun yanında, başını yana eğmiş ve yüz ifadesi odaklanmıştı.

"Onları parka götürdüm, karda oynadılar ama görünüşe göre hiç yorulmamışlar." Annem yanıma geldi.

Omuzları ve kollarını göğsünde kavuşturarak benimle birlikte onları gözlemledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir çift velet bunlar," diye yorumladım saçlarımı daha derli toplu görünmesi için lastik bir bantla bağlarken.

"O nasıl?" Annem bakışlarını Neil'e kaydırıp ve muhtemelen cevabımı tahmin edebilecek bir ipucu yakalamak için birkaç saniye boyunca ona baktı.

"Dr. Lively tedavisini değiştirmeye karar verdi. Yeni tedavi biraz daha invaziv ama o iyi." Yaşadığımız zor dönemden onu haberdar etmemek için zoraki bir gülümseme takındım. Neil'in rahatsızlıkları ona hiç huzur vermiyor, sık sık daha güçlü ilaçlarla kontrol altında tutulması gerekiyordu. İş yerindeki stres ona hiç yardımcı olmuyordu: çok az uyuyordu, her zaman gergindi ve biriken gerginliği azaltmak için her sabah çok sayıda çuval antrenmanı yapıyordu. En büyük sorunu kontrol manyaklığıydı: her şeyi takip etmek zorundaydı ve bir proje beklentilerini karşılamazsa hemen çıldırıyordu. Babası John bana, ara vermezse bir çöküş riskiyle karşı karşıya kalacağını söylemişti. Neyse ki Noel'e sadece iki hafta kalmıştı, bu yüzden Neil ailesiyle tatilin tadını çıkarmak için birkaç gün izin almaya karar vermişti.

"Çocuklara gelince, bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz. Sen sadece onlara yakın dur." Annem mutfaka doğru yürümeye başladı, ben de onu takip ettim.

"Gececek," diye beni rahatlattı.

"Anne, daha ilk andan itibaren neye bulaştığımı biliyordum. Neil hiçbir zaman sakın bir ilişki beklenecek türden bir adam olmadı." Ona gülümsedim, Neil ve benim birlikte yaşadığımız onca şeyi düşündüm. Bizimki asla normal bir ilişki olmayacaktı; benden iki çocuk sahibi olmaya karar vermesine rağmen beni sevdiğini söylememesi ya da bana evlenme teklif etmemesi de bunu doğruluyordu. Bana duygularını göstermek için abartılı bir yolu vardı. Annem onu yanımda kabul etmek için çaba sarf etmişti ama yine de onu tam olarak anlayamıyordu.

"Seninle..." Boğazını temizledi, tereddüt ettiğini gösterdi, sonra sırtını mutfak tezgahına yasladı. "O..."

"Hep aynı anne. Özenli, şefkatli ve..." Terk edilmiş çantayı orada yukarıda karıştırmak için masaya yaklaştım.

"Tutkulu." Bir omzumu silktim ve annemin

Vişneli Turta için ihtiyacım olan tüm malzemeleri aldım.

"Tutkulu..." diye tekrarladı kuşkuyla. "Neyse ki uzun zamandır vücudunuzda bir tuhafılık fark etmedim," diye ekledi küçümseyici bir tonda. Onu duyan biri olsaydı, ne demek istediğini kesinlikle yanlış anlardı.

"Anne," diye onu uyardım. Kendini toparlamaya çalıştı, belki de yeni şikayetlerini bana açıklamak üzere olduğu düşmanlığı göreceğimden korkuyordu.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Eliyle vücudumu işaret etti. "Neil kötü dönemlerinden geçtiğinde..."

"...seks için dışarı çıkıyor," diye devam ettim. "Ve ben onun kadınıyım. Bunu kiminle yapmalı?" İçimi çektim, ellerimi masanın üzerine koydum ve tüm dikkatimi ona verdim. Yıllar önce, onunla bu kadar hassas bir konuşmayı bu kadar rahat yapabileceğimi asla hayal edemezdim.

"Tamam, haklısın ama..."

"Anne, Neil benim kocam değil ama sanki öyleymiş gibi davranıyor," diyerek onu sabırsızlıkla susturdum. "Matt ve senin için garip olduğunu biliyorum. Neden evlenmediğimizi ve muhtemelen hiçbir zaman evlenmeyeceğimizi hâlâ anlayamadığını biliyorum ama Neil sorumluluklarını farklı bir şekilde üstlendi: O çocuklarımın babası, sevdiğim adam. Artık her türlü belirsizliği aştım. Paylaştığımız yakınlığı ya da bana veya bedenime ihtiyaç duyduğunda aklından geçenleri açıklayamam. Beni anlamaya çalış," diye yalvardım, aşırı mantığını bir kenara bırakması için onu teşvik ettim.

İlişkimizde mantıklı hiçbir şey yoktu.

"Özür dilerim." Mahcup bir şekilde yanıma geldi ve ellerini omzuma koydu. "Patavatsızlık etmek ya da seni rahatsız etmek istememiştim..."

"Sorun değil. Her zaman çok endişeliydin ama artık yirmi yaşında değilim."

"Tüm bu durumla başa çıkabileceğinden emin olmak için sürekli bir ihtiyaç hissediyorum. O.." Kırıcı olmamak için doğru parolü bulmaya çalışarak durakladı.

"...özellikle," diye önerdim sevgiyle örtülü gözlerle. Hiç kimse Neil'i benim kadar mükemmel göremezdi. Çoğu kişi beni öyle görüyordu...

deli olsaydı, diğerleri onun gibi birinin yanında asla kabul etmezdi.

"Evet, oldukça fazla," kıkırdadı.

O anda biri boğazını temizledi ve ikimiz de sıçradık.

İkisi de Neil'in kapının pervazına yaslanmış, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş, çadırın içinden anneme baktığını fark etmemişti. Yoğun, neredeyse kesici bakışlarından konuşmamızı gizlice dinlediğini düşündüm. Zalim ifadesi ve gerginlikten kasılmış kaslarıyla ne kadar çekici görüldüğünü düşünmek saçmaydı.

Onun varlığı bir kadını huşu içinde bırakmaya yeterdi.

"Çocuklar uyuyor. Onlarla kalabilir misiniz, Bayan Martin?" Sert ve haşın ses tonu annemi alarma geçirdi, o da gülümseyerek başını salladı.

"Elbette," diye cevap verdi, sonra onun yanından geçip gitti, kazara bile olsa buz gibi gözleriyle karşılaşmadı.

Sevdiğim adamın ayak sesleri mutfakta yankılanırken nefesimin ciğerlerimde sıkıştığını hissettim. Sessizlik ağırlaştı. Tedirginliğimi gizlemek için onun bana doğru ilerleyen buyurgan figürü yerine masaya baktım. Derin nefes almaya ve sakin görünmeye çalıştım ama kokusu beni ve sağlam bacakları görüş alanıma girdiğinde irkildim.

"Tink," diye seslendi bana; refleks olarak başımı kaldırıp ona baktım. Gurur ve güç dolu, baştan çıkarıcı ve aldatıcı o altın gözlerde kendimi kaybettim. "Ne zaman ailenizin yargılarına alıştığımı düşünsem, bunun yerine..." İki parmağıyla saçaklarımı alnımın bir tarafına doğru savurdu ve birlikte yaşamayı öğrendiğim yara izine baktı.

"Annem seni yargılamıyordu," diye mırıldandım sadece. Yakında kopacak fırtınayı şimdiden öngörmüştüm.

"Bir çiftin *özel* olması gereken yönleri vardır, Selene." Neil yavaş ve korkutucu bir tavırla yanağımı okşadı, sesi otoriterden bulanıklığa dönüştü. "On yılı aşkın süredir seninleyim ve annen hâlâ ona resmi olarak hitap etmemi istiyor." Sözlerine sert bir kahkaha eşlik etti.

"O zaman neden *özel* hayatıma burnunu ve seni becerip becermediğimi ya da nasıl becerdiğimi sorma hakkını kendinde görüyorsun? Hmm?" Elini çenemin altında durdurdu, sonra gözlerimin içine bakmak için kaldırmamı istedi ve bir cevap bekledi.

"Bana nasıl olduğunu sormadı..."

"Bana yalan söyleme," diye alay etti. "Sadece tek bir şey yapman gerekiyordu, Se- lene. Tek bir şey." İşaret parmağını yüzümden kısa bir mesafe öteye kaldırdı. İçgüdüsel olarak geri adım attım ve arkamdaki tezgâha süttümdüm.

"Seni savundum," diye mırıldandım. "Seni her zaman savundum," diye ekledim titreyen bir sesle, aslında işlemediği bir hata için af dileyen küçük bir kız gibi.

"Beni savunmana ihtiyacım yok!" Sesini yükseltti. "Annenle aramda sınırlar koymayı, ona mahremiyetimi ihlal etmemesi gerektiğini anlatmanı istiyorum. Ne babamın ne de Mia'nın ilişkimizi araştırmasına asla izin vermedim. Annenin bunu anlamasını sağlamak senin için bu kadar zor mu? Yoksa benim halletmemi mi istiyorsun?" diyerek beni tehdit etti ve rahatsızlığını ona nasıl açıklayacağını ima etti. Muhtemelen ona bağırarak ya da kim bilir ne kadar süreyle evimize gelmesini yasaklayacaktı, tıpkı Mia'ya yaptığı gibi.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldım. "Hayır, endişelenme. Onunla konuşacağım," diye sakinleştim, boş boş yutkundum.

Neil gözlerini kısarak blöf mü yaptığımı yoksa ciddi mi olduğumu anlamaya çalıştı. Annemi çok önemseydiğimi biliyordu ve aynı nedenle onu zapt edemeyeceğimden korkuyordu.

"O zaman bu işi Selene, yoksa sonuçlarına katlanan sen olursun," diye beni uyardıktan sonra dönüp kapıya yöneldi.

"Ne aşağılık herif," diye fısıldadım, hayal kırıklığıyla bir çığlık attım.

Neil durdu ve beni duymuş ve böyle bir hakareti kabul etmeyecek birinin yüz ifadesiyle bana doğru döndü. "Ne dedin sen?"

"Seninle tartışmayı sevmiyorum ama son zamanlarda başka bir şey yapmak istemiyor gibisin. Hiçbir şey için. Sana hiçbir şey yakışmıyor!" Tam da çocuklar dağılırken hararetli bir tartışma başlatmak istemedim.

oturma odasında idi, annem onlara göz kulak oluyordu ve muhtemelen bizim bağışlarımızı duyuyordu.

"Ben mi? Gerçekten mi?" diye alay etti. "Belki de burada, mutfakta durup benim hakkımda dedikodu yapmanız sizin ve annenizin suçudur!"

"Bu da senin paranoyalarından biri!" diye suçladım onu.

"Ben bir pislik değilim, Selene. Birkaç kez oldu ve ben hep fark etmemiş gibi davrandım ama sabrımın da bir sınırı var ve sen bunu biliyorsun." Parmağıyla beni işaret etti, benden uzakta, masanın diğer tarafında duruyordu. "Annenin şimdiki büyükanne olmasına, çocuklarıma bakmasına ve Detroit'e dönmesi mümkün olmadığında benim evimde uyumasına izin verdim. Onun işi özetle şu: torunlarını sevmek. Başka bir şey değil. Seninle yatakta ne yaptığımı, günlük hayatımı nasıl sürdürdüğümü, terapimin nasıl gittiğini ya da sorunlarımla nasıl başa çıktığımı araştırmak zorunda değil. Artık bir çocuk değilim, artık beni sevip sevmeyeceği korkusunu taşımıyorum. Otuz iki yaşımdayım ve onun benden talep ettiği saygıyı ben de talep ediyorum, aksi takdirde bana kalırsa bugün Detroit'e geri dönebilir. Bu sizin için açık mı?" Düşündüğü her şeyi hiçbir süzgeçten geçirmeden bana açıkladıktan sonra bir nefes aldı. Ona annemin benim için çok endişelendiğini ve onun için endişelendiğini söylemek istedim. Ancak Neil'in kendine özgü bir karakteri vardı, onunla ters düşmek tartışmayı uzatmaktan başka işe yaramayacaktı.

"Tamam," diye mırıldandım, bütün gün boyunca onun kötü ruh haline katlanmak zorunda kalacağım fikrine teslim olmuşum.

"Güzel." Mutfaktan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Arkamdaki ocağı yaslandım ve endişeyle boşluğa baktım.

Son zamanlarda çok sık tartışırdık. Neil dünyayı siyah gören, sadece kendi fikirlerinin doğru ve geçerli olduğunu düşünen ve başkalarının içindeki iyiliği asla göremeyecek kadar güvensiz bir adamdı. Her zaman yargılanmaktan, anlaşılamamaktan ya da kabul edilmemekten korkardı.

Annemin onun gibi bir adamı yanımda istemediğini ve babamın sadece çocuklarımıza yakınlaşmak için ona ara verdiğini iddia etti.

Onun sağlıklı inancılarına karşı savaşmayı bırakmışım.

Bana güvenmesi ve aşkıma inanması benim için yeterliydi, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ancak bazen duygularımın her sorunu çözemeyeceğini, sevginin önemli olduğunu ancak bizimki gibi zor bir ilişkiyi devam ettirebilecek tek unsur olmadığını fark ettim.

İçimi çektim. Onu ve aklından geçenleri düşünmek bana her zaman şiddetli migren ağrıları çektirirdi.

Bu nedenle kendimi Vişneli Turta'ya adamaya karar verdim. Çocuklar erken kalkacak ve aç olacaktı. Onlar da benim gibi vişneli turtaya bayılıyorlardı, bu yüzden Neill'i aklımdan çıkarıp tatlıyı hazırlamak için kendimi zorladım.

Annem bana yardım etmek için geldi ve zaman zaman kanepede mutlu bir şekilde uyuklayan Julian ve Nicole'u kontrol etmek için gizlice uzaklaştı.

Bana daha önce olanlar hakkında hiçbir şey sormadı. Muhtemelen her şeyi duymuştu ama tartışmaya kendisinin neden olduğunun farkında olarak konuyu yeniden açmamayı tercih etti.

Biraz sonra çocuklar uyandığında onlara bir sürpriz yaptım: dilimlenmiş tartın bulunduğu tepsiyi sehpanın üzerine koydum ve onların sevinç çığlıklarını duydum.

Nicole sevinçle ellerini birbirine vurdu ve halının üzerine diz çökerek üzerindeki elbiseyi kırıştırdı; Julian esnedi ve başparmağını dudaklarının arasına alıp kaşlarını çatarak kanepeye oturdu, kız kardeşinden daha az mutlu görünüyordu.

"Kim bir parça Vişneli Turta ister?" diye başladım, alaycı bir sırıtışla ikisine de bakarak.

"Ben, anne! Ben!" diye bağırdı Nicole sabırsızlıkla. O anda kanepeye oturdum ve tepsinin yanına koyduğum peçetelerden biriyle kızıma bir parça kek uzattım, o da dudaklarına ve yanağının bir kısmına bulaştırarak yemeye başladı.

"Bekle, sana yardım edeyim." Annem bana katıldı ve koltuğa oturduktan sonra elbisesini kirletmemesi için onu kucağına aldı.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim; neyse ki oradaydı. Tam ona orada olmasından memnun olduğumu söyleyecektim ki, küçük kafası

Julian kucağıma uzandı. Cenin pozisyonunda döndü ve her zamanki somurtkan ifadesiyle büyükannesine ve kız kardeşine baktı.

"Aşkım, bir parça turta ister misin?" Alnında daha uzun, ensesinde daha kısa ve her zaman dağınık olan kaba saçlarını okşadım. İnkâr edercesine çenesini salladı ve ben üzüldüm. "Ama nasıl? O kadar çok seviyorsun ki." Julian beni tamamen görmezden geldi. Başını hafifçe eğdi ve kristal berraklığındaki gözlerini başka birine odaklanmak için merdivenlere çevirdi. Başparmağını dudaklarından çekti ve neşeli bir 'Baba' diye mırıldandı.

Bakışlarının yönünü takip ettim ve portmantonun yanında Neil'i gördüm. Uzun siyah bir palto giymişti. Julian oturdu ve dikkatini çekmek için kollarını ona doğru uzattı ama babası bizi fark etmemişti bile. Mavi kaşmir atkısını boynunda iki ilmek yaparak düzeltti ve ön saçlarını toplamak için giriş holündeki aynaya baktı.

Muhtemelen bana söylemeden duş almış ve dışarı çıkmak için süslü kıyafetler giymişti.

"Nereye gidiyorsun?" Ses tonumdaki kıskançlığı gizleyemiyordum. Neil bana doğru yürüdü ve cevap vermek yerine Julian'ın üzerine eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Oğlumuz ona sarılmamı tercih ettiği için bir şeyler homurdandı, sonra da isyan edercesine küçük bacaklarını salladı.

"Uslu dur Julian," diye azarladı onu. Hava, tıraş losyonunun ve her zaman kullandığı serin, köpüklü banyonun kokusuyla ıslandı.

Daha az çekici olsaydı sadakatine daha fazla güvenebilirdim. Öte yandan, karizması yıldan yıla artmakla kalmıyor, Neil kusursuz bir güzelliğe, heykelsi ve güçlü bir vücuda, mağrur ve sert yüz hatlarına sahip erkeksi bir yüze, garip bir altın rengine sahip gözlere, kehribar bir tene, kadınıyla tutkulu bir gece geçirmiş bir erkeğinki gibi gür ve asi saçlara sahipti.

Kadın cinsiyetini cezbeden ve göğsümde güçlü bir ıstırap uçurumu açan tüm bu nadir detaylardı.

"Baba. Baba. Baba. La cro... crottata!" Nicole kelimeleri doğru telaffuz etmekte zorlanıyordu. Neil ona gülümsedi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kızımızın dudaklarına götürdüğü Vişneli Turta parçasını kabul etti. Onu tatmin etmek için hızlı bir ısırık aldı ve takdirle inledi.

"Hepsini ye, ama bana da bir parça bırak. TAMAM MI?" Doğruldu, hem ona hem de Julian'a baktı ve sanki oturma odasında değilmişiz gibi beni ve annemi tamamen görmezden geldi. Nicole kesin bir ifadeyle başını salladı; kardeşi ise başını salladı ve dilini ona doğru uzatarak istediği ilgiyi göremediği için gücendiğini gösterdi.

İşte tam o anda oğlumuzla tamamen aynı fikirdeydim.

"Az önce babama dilini mi çıkardın?" diye sordu Neil. Julian sinsice gülümsedi ve yaramazca bana doğru atıldı. Neil eğlenerek başını salladı, sonra bakışlarımla karşılaştı. Birden ciddileşti. Tartışmamızdan hâlâ rahatsız olduğu ve bana karşı nazik ya da sevgi dolu olmak istemediği kesindi.

"Geç kalmayacağım," diye uyardı, sırtı bana dönüktü. Benden kaçmasına fırsat vermeden ayağa fırladım, Julian'ı kollarıma aldım ve peşinden koştum.

"Kiminle çıkıyorsun?" Ondan mümkün olduğunca fazla bilgi almak amacıyla peşine düştüm.

"Luke," diye cevap verdi aceleyle, büyük bir hasara yol açacak bir bomba attığının farkındaydı.

"Parker?" diye sordum, diken diken olduğunu hissederek.

"Evet," diye onayladı.

"Roxy'ye gitmiyorsun, değil mi?"

Roxy, bana bir daha asla adım atmayacağına söz verdiği bir gece kulübüydü. İki eski sevgilisi Alexia ve Jennifer orada çalışıyordu, bu yüzden onları tekrar görmesi ya da onlarla vakit geçirmesi fikrini asla kabul edemezdim.

Yaptığı numarayı bir kez affetmiştim, bir daha olmayacaktı.

Neil ön kapının önünde durdu ve sonunda dönüp bana baktı. Julian başparmağını tekrar dudaklarının arasına alıp emdi ve her zamanki otoriter kaşlarını çatarak beni izleyen babasına baktı.

"Sana oraya bir daha gitmeyeceğimi zaten söyledim." İçini çekti, ısrarımdan rahatsız olmuştu.

"Sözünü tutacak mısın?" Paranoyak gibi görünmek umurumda değildi, Neil'e karşı gardımı asla indiremezdim. Onun gibi biriyle birlikte olmanın bedeli buydu.

"Her zaman sakladım." Boyuma doğru eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O kadar kısa sürdü ki, sanki onu tanıyormuşum gibi hissettim. Ona ait olduğumu hatırlatmak için beni sahiplendiği o olağan hevesi, sabırsızlığı ya da sertliği hissetmedim. Sadece sıcak, etli ağzının benimkine sürtündüğünü, daha fazlasına izin vermeden.

"Bir sorun var," diye mırıldandım üzüntüyle, doğrulduğunu gördüğümde. Onu yıllardır tanırdım, karanlık düşüncelerle boğuştuğunu anlayabilirdim. Ancak Neil bana cevap vermedi. İstiraplı bir sessizlik içinde kendini kapatmayı tercih etti, sonra Julian'ın yanağını şefkatle sıktı ve kapıyı açtı.

"Seni sonra ararım. Gece yarısı evde olurum." Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Onun yokluğunun bıraktığı boşluk saatlerce sürdü.

Bütün akşamı Neil'in neden bana bir mesaj bile göndermediğini ve daha da kötüsü neden beni henüz aramadığını merak ederek geçirdim.

Luke'la birlikte olduğu fikri beni endişelendiriyordu. Krew'un sağlam bir ilişki sürdürdüğü tek kişi oydu. Neyse ki birbirlerini sürekli görmüyorlardı ama ne zaman birlikte dışarı çıksalar içim rahat etmiyordu. Luke, Xavier kadar tehlikeli değildi ama onun kadar tavsiye edilebilir de değildi. Neil bana bağlı ve bir aile babasıysa, Luke özgür bir ruh ve müşterilerin siparişlerine uygun erotik aletler sattığı lüks bir gece kulübünün sahibiydi.

Hangi kadın erkeğini böyle bir adamla tanımaktan mutlu olur?

İçimi ve aşırı tedirginliğimi hafifletmek için şakaklarıma masaj yaptım.

Akşam yemeğinden sonra çocuklar annemle birlikte misafir odasında uyudular, ben de sıcak bir duş alma fırsatı buldum.

Banyoya ulaştım ve geceliğimi ve temiz iç çamaşırlarımı mermerin üzerine koyup aynaya baktım. Beklentim-

dağınıktı: mavi gözlerimin altında koyu, özellikle de koyu halkalar vardı, saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, yanaklarım son birkaç ayda verdiğim kilolar nedeniyle hafifçe çukurlaşmıştı. Anne olmak tam zamanlı bir işti; imajıma ne kadar dikkat etmeye çalışsam da yorgunluk belirtileri hala çok belirgindi.

Belki de Neil artık beni çekici bulmuyordu?

Benden ya da bir çift olarak hayattan

sıkılmaya mı başlamıştı?

Hayır! Kötü düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım.

Birinci . ayrılmak saat gelen Kol saati, Fark ettim ki o öyleydi. neredeyse gece yarısı.

Eğer zamanında geldiyse, on dakika içinde dönmüş olacaktı.

Düşünceli bir şekilde soyundum ve çıplak ayakla duşa doğru yürüdüm. Su jetini açtım ve sıcaklığı ayarlamak için birkaç saniye harcadım. Bir elimle yeterince sıcak olduğunu tespit ettiğimde, gözlerimi kapattım ve ıslak saçlarımı omuzlarımın üzerinden geçirerek kendimi sıcaklığın sarmasına bıraktım.

İstemedenden de olsa tekrar düşünmeye başladım.

Neil'in içgüdüleriyle hareket ettiği günler geride kaldı.

Bana her zaman sadık kalmıştı, bu nedenle saygısına ilişkin şüphelerim, güvensizliklerim nedeniyle haklı olsa da, onun samimi ve şeffaf davranışına uygun değildi.

Artık olası bir ihanetten ya da beni incitmek için Megan Wayne'i avlayacağından şüphelenmiyordum, ancak rahatsızlıkları, dengesizliği ve beni korumak için sık sık benden uzaklaştığı karanlık dönemler nedeniyle onu kaybetme korkusu ortadan kalkmamıştı.

Gözlerimi açtım, su damlacıklarının kalın saçlarımda toplandığını ve elmacık kemiklerimden aşağı kaydığını hissettim, sonra banyodan gelen bir ses beni sıçrattı. İçgüdüsel olarak tamamen buğulanmış olan buzlu cama doğru döndüm, o kadar ki belirsiz şekiller ve belirsiz renklerin ötesinde hiçbir şey göremiyordum.

"Anne? Sen misin?" dediğim ilk şey oldu. Belki de çocuklar uyanmıştı ve beni uyarmak istemişti. "Anne?" Su gürlemeye devam ederken ve buhar havada gittikçe yoğunlaşırken kaşlarımı çattım.

Birden karanlık, çok uzun ve heybetli bir figürün belirdiğini gördüm. Bunun ne anneme ne de çocuklarımdan birine ait olamayacağını hemen anladım, bu yüzden banyoya başka birinin gizlice girdiğini fark ettim. Saçlarımı alnımdan silkeledim, sonra örtünün aktığını ve davetsiz misafirin duşa girdiğini hissettim.

"Annen kütük gibi horluyor," diye yorum yaptı Neil, çıplak kaslarıyla alanımı işgal ederken. Hâlâ tıraş losyonu ve köpük banyosu kokuyordu ama günde birkaç kez yıkanması gerektiğini biliyordum.

"Benim annem horlamaz," diye mırıldandım, her erkeği kışkırtacak kadar uyumlu, erkeksi vücuduna bakarken. Belirgin damarlar ellerinin arkasından, her hareketinde pazıları gergin ön kollarına doğru dallanıyordu. Sağ omzuna kadar yayılan *Toki*, saldırganlığını vurguluyordu. Belirgin karın kasları karnını çatlatıyor, sol kalçasında dövmesi bulunan *Pikorua*'nın ucu kasıklarına mürekkep bulaştırıyor ve parmaklarıyla fırçalama dürtüsünü kışkırtıyordu.

Zihnimi dolduran şehvet dolu düşüncelerden ürperdim ve gülümseyerek belirgin çenesini ve teninde güzel bir şekilde göze çarpan beyaz dişlerini vurguladı.

"Söz verdiğim gibi, gece yarısı döndüm." Beni tepeden süzdü, göğüslerimin üzerinde oyalandı. Sabırsız ve şehvet dolu altın rengi gözlerinde, beni kendi azabına hapsedme sabırsızlığını gördüm. Neil'in küçüklüğümden beri alıştığım ve her şeye rağmen bana boyun eğdirmeyi başaran yanı buydu.

"Çocuklar uyuyor, yani zamanımız var, Tink." Bir tutam saç kulağımın arkasına götürdü ve yavaşça incelemeye devam etti, düz karnıma, sonra da istemsiz bir duruşla kenetlediğim uyluklarıma baktı.

"Şimdi senin Tinker Bell'in olmaya geri mi döndüm?" Alınmışım. "Yine de dışarı çıktın ve bana önemsiz bir öpücük verdin, bütün akşam boyunca beni aramadın ve..."

Neil sözlerimi susturdu ve atladı.

Bir eliyle enseme sıktı ve ağızlarımızı birbirine yaklaştırdı, buluştuk, birbirimize sahip olma arzumuzu karşılıklı olarak paylaştık. Bu

Vücudu benimkine göre şekillendi, köşeli hatlarının her biri benim yumuşak, narin hatlarımla mükemmel bir şekilde eşleşti.

Birbirimize tamamen zıttık.

Benim narin yüzüm, bembeyaz tenim, kıvrımlı hatlarım onun ilkel olduğu kadar erkeksi güzelliğiyle tezat oluşturuyordu.

Beni kollarının aldı, kalçalarını sarmak için bacaklarımı açmaya zorladı ve beni soğuk fayanslara çarptı. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti kaçtı ama o bunu duymazdan geldi, istediğini elde etmeye kararlıydı.

"Bağıramazsın çocuğum, yoksa seni duyarlar." Önce çenemi, sonra boynumu yaladı. Göğüslerimi arasına aldı, meme uçlarımı ısırarak için eğildi ve bir tanesini acıyana kadar emdi.

Hareketlerinde hiçbir incelik yoktu ve ben de bundan hoşlanıyordum.

Güçlü, sert, yıkıcı.

Nefesimi tutmak için gerekli olan bir tereddüt anında gözlerinin içine baktım.

Kara kaşlarının altında iki mücevher varmış gibi görünüyordu.

Ona ilk kez hayranlık duyuyormuş gibi baktım: kalıplı burnu, nefes alışını düzenlemek için açtığı dolgun, asil dudakları. Hafif parmaklarımla yüzünün hatlarını okşamaktan kendimi alamadım.

Çok güzeldi, ama ruhu daha da güzeldi.

Neil ne yaptığımı görmek için kaşlarını çattı, sonra gözlerindeki bir şey sakinleşti, hareketlerimde bir isim vermekten hoşlanmadığı o duyguyu tanıdı.

"Senden uzak hissetmek hoşuma gitmiyor. Ben senin görünüşüne aşık olmadım." Bana düşünceli düşünceli bakmaya devam ederken ağzının çevresine dokundum. "Ben burada sahip olduğun şeye aşık oldum..." Açık avucumu sol göğüs kafesinin üzerine, kalbinin hizasına yerleştirdim ve elime bakmak için başını eğdi. Derin bir nefes aldı.

"Biliyorum..." diye fısıldadı, gözlerini gözlerime dikerek. "İşte bu yüzden gitmene izin vermeyeceğim." Dudaklarıma dokundu ve kalçasını hareket ettirerek ereksiyonunu kalçalarımın arasına sürttü. "Asla, çocuğum. Sen benimsin." Klitorisime sürünmek için kendini bana doğru bastırdı ve nefesim kesildi. "Şüphe etme

Sana göstermekten aciz olsam da, sana karşı hissettiklerimin farkındayım." Beni teslim olmuş bulacağı tam noktayı aradı ve yavaşça içime girerek tüm uzunluğunu hissetmeme izin verdi. "Sıkı tutun."

Omuzlarına yapıştım, tırnaklarım pürüzsüz tenine battı ve ondan erkekçe bir inilti kopardı. Hiç vakit kaybetmedi. Şiddetle hareket etmeye başladı ve topuklarım mermer kalçalarının üzerinde sallanırken dizlerimle onu kendime çektim. Darbeler gittikçe şiddetlenirken bile çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Onları hareketsiz bir şekilde karşıladım, ağzına doğru hıçkırarak ağladım.

Neil'sıcaklığı, göğsünün sertliği, nefes alışının düzensizliği ve kalçalarının şiddetiyle karışan ılık suyun üzerimde gezindiğini hissedince gözlerimi kırptım.

Hayvani bir ivmeyle sırtını dikleştirdi ve benden hiç uzaklaşmadan vücudunu esnetti.

Sert, aceleci.

Neil inanılmazdı, belki de benim gibi biri için çok fazlaydı.

Yine de aramızdaki bariz farktan hiç bahsetmeden beni seçmişti.

"Kaskatı kesilme çocuğum," diye emretti bana, dışarı çıkıp sertçe içeri girerken. Parmakları kalçalarımnda muhtemelen siyahımsı morlukların oluşacağı acı verici yarıklar açtı.

Sadece suyun uğultusu ve yumuşak inlemelerimizle bozulan gecenin sessizliğinde, Neil içime gömüldü, ileri geri, durmadan ileri geri, bana tüm erkeksi coşkusunu hissettirdi.

Durdurulamaz, aç, talepkar.

Çok hızlı girdiğinde canım yanıyordu, pelvik kaslarımın ona uyum sağlamak için kasıldığını hissedebiliyordum ve sonra yavaşça dışarı çıktığında gevşiyor, her şeyin efendisi olduğunu gösteriyordu: benim, bedenimin, asla kaybetmek istemediği kontrolünün ve lanetlenmiş ruhunu tatmin etmek için sık sık yaptığı vahşi saldırının.

"Neil..." diye nefes nefese kaldım, onunla soğuk duvar arasına sıkışmıştım. Dolgunluk hissi hoştu ama aynı zamanda rahatsız ediciydi. Sert göğsü göğüslerime bastırıyor, sarsak vücudu beni eziyor ve bana hükmediyordu. Bağırarak ya da inlemek, her parçamda kıskırtmayı başardığı cinsel gerilimden beni kurtarmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Her zaman bastırılamaz ve acımasızdı.

"Şşş..." Beni pelvisine daha iyi yaslamak için avuçlarını kalçalarımın altına kaydırды ve ritmi artırarak daha baskılı hale getirdi. Açgözlü, şehvet dolu bakışlarıyla cinsiyetlerimizin birleştiği noktaya baktı ve onun acımasız hamlelerini nasıl yakaladığımı kendini beğenmiş bir şekilde hayranlıkla izledi.

Orgazm, gerçeküstü duyguların patlamasına dönüşmek üzereydi.

Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım; Neil sınırına geldiğimi fark etti, bu yüzden ağızma atladı ve çığlıklarımı boğmak için diliyle beni işgal etti.

Başı dönmeye başladı, uzuvları ağırlaştı ve kalçaları titremeye başladı.

Geniş göğsünü okşadım ve üzerimden geçen güçlü zevk dalgalarına tutunmak ve direnmek için parmaklarımı ensesinin arkasında birbirine geçirdim.

"Oh, evet... İşte bu... Güzel." Neil durakladı. Kalçalarımı okşadı ve bir tüy kadar hafifmişim gibi beni zahmetsizce destekledi, sonra alt dudağımı ısırdı ve gözlerini benden ayırmadan yaladı.

Karnımın alt kısmından yeni bir ürperti geçti ve yine titredim.

Onun da benim için patlamasını istiyordum, bu yüzden boynunu ısırdım ve ellerimi saçlarına gömdüm. Onu ısrarla öptüm ve devam etmesi için onu kışkırtacak şekilde hareket ettim.

"Ne istediğini anlıyorum," diye mırıldandı eğlenerek. "Sikim tamamen senin, Tink," diye fısıldadı yaramazca.

Bir eliyle boğazımı sıktı, bakışlarımızı kilitledi, sonra işkence gören bedenimi umursamadan son, hızlı ve yoğun vuruşlarına devam etti. Zevke doğru o çılgınca koşuşturmayı bitirme arzusunun kendisini kaptırmasına izin verdi. İçime sonuna kadar battı, sonuna kadar ve orada olabildiğince uzun süre kaldı. Diğer elinin parmakları kalçama batarak tırnaklarının izlerini bırakırken, nefes nefese kaldığını ve kendini bana vermek için beni kavradığını hissettim.

Alçak bir hırıltıdan sonra boşaldı ve beni sular altında bırakarak çılgin duygularımızın bağlantısını güçlendirdi.

Neil kendi tarzında iletişim kuruyordu ve ben de onu anlamayı öğrenmiştim.

İkimiz de orgazmın etkisiyle tek kelime bile edemiyorduk.

Üzerine yığıldım, alnımı boynunun kıvrımına yasladım; Neil bunun yerine beni bir çocuk gibi kucaklayıp duştan dışarı taşıdı.

Menisinin kalçalarımın arasına damladığını ve uzun, hala kabarık ereksiyonunun kasıklarımına sürtündüğünü hissettim.

Sırtım ve kalçalarım ağrıyordu. İyileşmek için ılık bir banyoya ihtiyacım olabilirdi ama o anda sadece gözlerimi kapatıp uyumak istedim.

"Her şey yolunda mı?" Neil beni yavaşça yere bıraktı, yere düşmediğimden emin olmak için kollarımdan tuttu. Gıcırdayan ayaklarım lavabonun altındaki yumuşak halıya bastı ve orada dikkatimi çeken hafif ayak izleri bıraktı. "Bebeğim?" Neil aceleyle temiz bir havlu aldı ve omuzlarıma koydu. Sersemlemiş bir halde başımı kaldırdım ve göz kırparak ona baktım. "Canını yaktım mı?" diye sordu endişeyle, sonra havlunun kısmen gizlediği mahremiyetime baktı.

Başımı salladım ve omuz silktim. "Beni gerçekten inciten tek şey seninle tartışmak ve senin kaçtığını görmek Neil," diye itiraf ettim, aynı şeyin her seferinde olduğunu kastederek.

"Özür dilerim. Nasıl bilirsin." Bir elini ıslak saçlarında gezdirdi ve yere damlayan saçlarını geriye doğru düzeltti.

Gerçekten de kendi varoluş biçimini bahane etmenin sorunlarımızı çözmek için yeterli olduğunu mu düşünüüyordu?

"Sadece bana güvenmek zorundasınız. Annemin ya da babamın ne düşündüğü önemli değil. Bizden ve çocuklarımızdan başka kimsenin önemi yok." Gözlerinin içine baktım ve bakışlarında kayboldum; yanağımı , tavrından utanmıştı. En azından bir kez olsun aramızda yeni bir kavga başlatmadan beni anlayacağını umuyordum.

"Haklısın. Buraya gel." Beni güçlü kollarıyla sardı ve kokumu içine çekerek bana sarıldı. "Sensiz yaşayamam, Selene. Seni kızdırmaktan ya da hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı saçlarıma, ben onun göğsüne gömülürken.

"Lafı açılmışken... bütün gece ne yaptın?" Kucaklaşmamızı kesmeden onun bakışlarını aradım. Neil kalçalarımı okşadı ve sinsi bir sırıtışla beni kendine çekti.

Kıskançlığım onu eğlendirdi.

"Luke ve ben etrafta dolaştık. Her yerde Noel süsleri vardı: vitrinlerde, evlerin camlarında; kalabalıklar hediye almak için sağa sola koşturuyordu..." diye endişeyle ofladı. Aralık ayının şenlikli atmosferine dayanamıyordu. "Sonra babamla tanıştım ve kalan zamanımı onunla geçirdim. Luke onun yerine *Roxy*'ye geri döndü," diye açıkladı. Bu haber kaçınılmaz olarak dudaklarıma dingin bir gülümseme getirdi. "Şimdi daha mı sakinsin?" Neil burnunu boynumun kıvrımına sürttü, sonra da tüylerimi diken diken eden küçük ısırıklar attı.

O ve onun baştan çıkarma taktikleri.

"Hayır," diye somurttum hemen. "Beni arayacağına dair verdiğin sözü tutmadın." John'la birlikte olduğu fikri beni mutlu , beni birkaç saat boyunca görmezden geldiği düşüncesi ise biraz daha az mutlu etmişti.

"Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun çocuğum," diye karşılık verdi, bana yaptığı tatlı işkenceyi yarıda keserek. "Tuhaf hikâyeleri ve tüm o saçma sapan konuşmalarıyla beni mahveder..." Gözlerini devirdi. "Örneğin bu gece bana Noel'le ilgili dört farklı efsane anlattı, farkında mısın?" Onunla geçirdiği akşamı düşünerek başını yana eğdi ve ben kahkahayı patlattım.

Dr. Keller türünün tek örneği idi.

Özellikle kültürlü ve zeki bir adam olmasının yanı sıra, soyut teorilerini açıklarken oldukça felsefi ve soyuttu.

"Hey, kayınpederimi rahat bırak." Pazusuna bir tokat attım.

"Beni yalnız bırakması gereken kişi o," diye homurdandı Neil. Arkasını döndü ve kurulanmak için bir bornoz aldı. Bu fırsattan yararlanarak fiziğine hayran kaldım: geniş sırtı, geniş omuzları, belirgin kalçaları

Boxerını için önce bir bacağını sonra diğerini kaldırdığında kaşlarımı çattım. O anda bana doğru döndü ve beni kendisine bakarken yakaladı. Kadınının kendisine aval aval bakmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kalçalarındaki elastik bandı ayarladı ve hafif kumaşını kaldıran ereksiyonu sıkıştırmaya çalıştı. Her hareketi, çoğu zaman bende kontrol edilemez bir baygınlığa neden olan çileden çıkarıcı bir cinselliği ima ediyordu. Sertçe yutkundum, bu kadar erkeksi ve cüretkâr hareketlerinden tamamen büyülenmişim ve o da bana arzu dolu bir bakış attı. "Giyin, Tinker Bell, yoksa seni şu mermerin üzerine yatırıp bir saat içinde bu banyodan çıkmaya izin verebilirim." Bana göz kırptı. Şaka farkında olarak uyandım ve aceleyle havludan kurtulup temiz külotumu ve Tiffany mavisi geceliğimi giydim.

Neil saçlarımı kurutmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu fark etti, bu yüzden hızlı olmamı tavsiye ederek ayrıldı çünkü yatağında ona katılmazsam uykuya dalmayacaktı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra yorgunluğun beni ele geçirdiğini hissettim ve esnemem imkansızdı. Saçımı hala nemli bırakmaya karar verdim ve düğümleri çözmek için sadece taradım.

Banyodan çıktıktan sonra koridorda sessizce ilerledim ve annemle çocukların hâlâ uyuyor olduğundan emin olmak için misafir odasının yarı açık kapısına doğru eğildim.

Üçünü de dev yatağın üzerinde yatarken gördüm: Julian ve Nicole birbirlerine sarılmışlardı ve annem kolunu bedenlerinin üzerine uzatmıştı. Bu görüntünün çerçevelenecek bir resim olduğunu düşünerek gülümsedim ve kalbimde bir sevgi sıkışması hissettim.

Çocuklarım hayatımı değiştirmiş ve beni olduğumdan farklı bir kadın haline getirmişti.

Onlar olmadan hiçbir şeyin anlamı olmazdı.

Büyülenmiş bir ifadeyle, ses çıkarmamaya dikkat ederek parmak uçlarımda uzaklaştım ve yatak odasına yöneldim. İçeri girdiğimde, harika arkadaşımın bir elini boynuna, diğerini karnına tavana bakmaya niyetli şekilde yattığını fark ettim. Her ne kadar olumsuz bir şey düşünmediğini bilsem de

Onun yanında olmak aynı zamanda tüm işkencelerini silip süpürmek anlamına geliyordu.

"Nihayet," diye mırıldandı varlığımın farkına vardığında. Gülümseyerek bulgulardan sıyrıldım ve yanına uzandım. Ona katıldığım için memnun olan Neil kolunu omuzlarıma doladı ve ben de göğsüne yaslanıp yanağımı göğsüne sürttüm.

"Seni fazla bekletmedim, değil mi?" Havada asılı duran kokusu bana duşta zorla üzerime çıktığında yaşadığım o yüce hissi hatırlattı. Neyse ki çıplak değildi, üzerinde beyaz bir tişört ve genellikle uyumak için kullandığı lacivert ipek bir pantolon vardı. "İlaçlarını aldın mı?" diye sordum, komodinin üzerinde duran açık kutuya bakarak.

"Evet." Nefes aldı ve bakışlarını tekrar tavana çevirdi. Hâlâ yanan abat-jour'un zayıf ışığı soğuk ifadesini fark etmemi sağladı, gözleri karardı ve dudakları sert bir çizgi halinde gerildi. Bu konuda konuşmak istemiyordu ama ilaçlarını ihmal etmediğinden emin olmak benim görevimdi.

"Göreceksin daha iyi olacaksın." Çenesini okşadım, kısa sakalının pürüzlerini avucumun altında hissettim. Neil dokunuşumu reddetmedi ama bundan pek hoşlanmış da görünmüyordu.

"Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bu birkaç yıl içinde değiştirdiğim üçüncü terapi... sağ elimin titremesi gittikçe , ruh halim de değişiyor," diye mırıldandı, gözlerini bana çevirerek. Bana buğulu gözlerle baktı, belki de ondan ve her gün yüzleşmek zorunda olduğumuz şeylerden bıkip bıkmadığımı görmek için, ama korkacak bir şeyi yoktu.

Sıkıntısını anlıyordum, ancak bunun olduğunu düşünüyordum.

Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Baban bunun normal olduğunu söylüyor. Ona güveniyorum, o çok iyi bir psikiyatrist. Sen de ona güvenmeli ve sakın olmalısın." Neil'in ne kadar huzursuz ve özellikle karamsar olduğunu bilmeme rağmen kendimce onu rahatlatmaya çalıştım.

"O kadar basit değil, biliyorsun..." diye araya girdi, sonra kaşlarını çattı ve başını omzumun üzerinden hafifçe kaldırdı. "Oh, küçük bir davetsiz misafirimiz var," diye komik bir yorum yaptı. Merakla açık kapıya doğru döndüm.

Nicole'ün bir gözünü kırıştırdığını gördüm, uykulu bir şekilde, bir ayağı diğerinin üzerinde, pijamaları pembe ve saçları dağınıktı.

"Anne," diye mırıldandı. O anda doğruldum ve yorganı çekerek bana katılmasını işaret ettim.

"Ne oldu bebeğim? Kötü bir rüya mı gördün?" Küçük kızımız yatağa tırmandı ve emekleyerek aramıza girdi.

"Evet." Kadın başını salladı. Neil yan yattı ve ona gülümseyerek kendisine yaklaşmasını bekledi. Nicole onun yanına kıvrıldı ve gömleğini kavradığı gibi esnedi.

Babasına sarılarak uyurdu.

"Ne tür bir kâbus Perlina?" diye sordu Neil, kızın yanağındaki derileri fırçalayarak. Perlina gözlerini kırıştırdı ve üzüntüyle alt dudağını büzdü.

"Şeydi... şeydi... dev bir canavardı, tamamen *vedde*." Eliyle işaret etti ve beni kıkırdattı.

"Evde dev canavarlar yok bebeğim." Neil onun eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Evet, baba. Yatağın altında," diye mırıldandı, kıpırdanarak.

Neil onu rahatlatmak için "Yarın tekrar kontrol edeceğim, tamam mı?" diye önerdi. Kızımız başını salladı ve uykuyla savaşıyor gözlerini kıstı.

O anda odada yankılanan küçük sesler duyduk, kopuk sesler, bir kelimeyi ifade etmeye çalışan heceler gibi. İçgüdüsel olarak Neil ve ben tekrar kapıya doğru baktık ve Julian'ı fark ettik, başparmağını dudaklarının arasına almış, diğer eliyle duvara yaslanmış, düşmeden bize doğru yürümeye çalışıyordu.

"Annenin, çocukların odasından gizlice çıktığını fark etmediğinin farkında mısınız?" Neil yavaşça Nicole'dan ayrıldı ve Julian kendine zarar vermeden önce onu karşılamak için yataktan kalktı. "Yani bu küçük adam istediği zaman ondan kaçabilir." Onu kollarının arasına aldı ve öpücüklerle boğdu. Julian nefesinin altında bir şeyler homurdandı, sonra da protesto etmek için iki elini ağzına götürdü.

"Ve öpücüklerinden nefret ediyor," diye takıldım ona. Julian sarılmaya hiç dayanamazdı, utangaç ve kindardı. Tıpkı babası gibiydi.

Neil gururla, "Benim oğlum bir Alfa çocuğu," diye karşılık verdi. Bir koluyla onu destekledi ve yatağa geri dönerek onu mutlu bir şekilde karşılayan Nicole'ün yanına yatırdı.

"Noel ağacını ne zaman yapacağız baba?" diye sordu kızımız Neil yorgani çekerken.

Julian kız kardeşini taklit ederek, "Evet, *biliyorum* baba," diye tekrarladi. Neil yardım için bana baktı ama ben eğlenerek omuzlarımı silktim ve nefret ettiğı Noel süslerini nasıl çözeceğini görmek için bekledim.

"Um... gelecek yıl yaparız. Belki," diye sıkılarak cevap verdi. Sanki mesele hallolmuş gibi başını yastığa koydu ve bu arada çatık kaşlarla kendisine bakan Julian'a sarıldı, bu aceleci çözümden hiç memnun değildi.

Çocuklarımız bu kadar kolay pes etmezlerdi.

"Hayır, baba!" diye karşı çıktı Nicole, kardeşi onun yerini aldıktan sonra sırtını göğsüme yasladı.

Julian da "Hayır, baba," diye tekrarladi ve hemen ardından başparmağını ağzına geri soktu. Babasına sanki onu cezalandıracakmış gibi hastalıklı bir ısrarla bakmaya başladı; Neil ona gülümsedi.

"Benim tarafımda olman gerekiyordu, küçük adam," diye azarladi onu sevecen bir tonda, ama Julian inançla başını salladı.

Hayır, ona hiç katılmıyordu.

"Bir oylama öneriyorum," diye araya girdim. "Kim tüm evi Noel süsleriyle donatmak ve bir de Noel ağacı yapmak ister?" diye haykırdım, gerçekten de dağınıklığını ortaya koyarak.

Çocuklar hep bir ağızdan "Ben" diye bağırdı ve Neil'in rengi soldu, ardından göz kapaklarını tehditkâr bir şekilde yarı kapattı.

Eğer yalnız olsaydık beni tokatlardı!

"Biz çoğunluktayız, aşkım. Sen kaybettin." Baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırptım ve o da benden ve çocuklarımızdan etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Nicole sevinçle ciyakladı, kollarını salladı; Julian kahkahayı patlattı ve Neil'e osurarak baktı.

"Tinker Bell, bunun bedelini ödeyeceksin," diye kötü niyetle beni uyardı, istediğı etkiyi yarattı: huşu ve arzu.

İnanılmaz bir duygu kasırgası.

", " diye onu kışkırttım.

Ama o zamana kadar anlık zaferimin tadını çıkaracaktım.

"Matt, onu oraya yerleştirmeye çalış."

Ertesi sabah babama oturma odasının bahçeye bakan büyük Fransız penceresinin hemen yanındaki boş köşeyi gösteriyordum. Devasa Noel ağacımızın yeri orası olmalıydı. Daha iyi görebilmek için başımı eğdim, gerçekten büyüktü: üç metre yüksekliğinde, kalın ve dibinde bolca dal vardı.

Kim bilir onu dekore etmek kaç saatimizi alırdı.

"Evet, Chris..." Bu arada Neil, meslektaşıyla telefonda konuşmaya devam ediyor, bir şeyi onaylamıyormuş ve bana söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi sürekli ağaca . 'Hayır, ikna olmadım. Daha fazla ayrıntı belirlemek için tekrar konuşmamız gerekecek... Kesinlikle... Bunlar dikkatin dağıldığı için oluyor. Neden e-postalarımı okumuyorsun?" Bir elini saçlarında gezdirdi ve yüksek sesle ofladı. O sabah kaslarını ortaya çıkaran dar mavi bir gömlek ve zarif, normal kesim gri bir pantolon giymişti.

Derli toplu ön saçları, özenle kesilmiş sakalı, etrafı istila eden kolonyasının kokusu... Benim çuvallamam güçlü bir cazibe ve testosteron patlamasıydı ve ona büyülenmiş gibi bakmaktan kendimi alamıyordum.

O bana doğru yönelirken ben de uyanmaya ve dikkatimi tekrar ağaca çalıştım. Neil bana yaklaştı ve bir eliyle cep telefonunun mikrofonunu kapatırken, meslektaşı monoloğuna devam etti; Neil'in kaç kez gözlerini devirdiğine bakılırsa bu monolog oldukça sıkıcı olmalıydı.

"Tinker Bell," diye fısıldadı kulağıma, "büyük bedenlere alışkın olduğumu biliyorum ama sence de fazla ileri gitmedin mi?" diye sordu muzipçe. Delirmiş miydi? Utançla gözlerimi açtım ve boğazımı temizledim, hemen Matt'e bakıp bir Gey duymadığından emin oldum.

"İşte benim babam, kes şunu!" Karnına dirsek attım ve o da kıkırdadı.

"Evet, Chris, dinliyorum," diye homurdandı sıkıntıyla, oturma odasındaki yürüyüşüne devam etmeden önce. "Tamam, , ama Bay... adı her neyse onun teklifini yeniden değerlendirmemiz gerekecek." İşaret parmağıyla gömleğinin yakasının altından boynunun kıvrımını kaşdı ve kaşlarını çattı. İş aksini gerektirse de Neil'in isim hafızası hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Ah, evet. Bay Chat- man..." Elini havada salladı, sonra kalçasının üzerine koydu ve bana sırtını döndü. Erkeksi kalçalarına ve pantolonunun onları sararak kıvrımlarını çizmesine bakma fırsatını değerlendirdim. Birden dudağımı ısırdım, sonra biri boğazını temizledi ve bir an için zihnimi bulandıran arzu bulutlarını dağıttı.

"Um... tatlım." Ağacın yanında duran babam muhtemelen benim tamamen görmezden geldiğim bazı sorular sormuştu.

Her zamanki aptal!

"Anlat bana Matt." Kendimi toparlamaya çalıştım ve ona yaklaştım.

"Ağaç hakkında ne düşündüğünüzü bilmek isterim. İsteğinizi karşılayacak bir tane bulmaya çalıştım."

"Çok güzel. Süslendiğinde da güzel olacak." Minnettarlığımı göstermek için elimi omzuna koydum.

"Komşuların en iyi süslemeleri kimin sergileyeceğini görmek için yarıştıklarını şimdiden hayal edebiliyorum," diye araya giren Neil, avucunu tekrar telefon mikrofonunun üzerine koydu. 'Noel budur işte: en çok gösteriş yapma yarışı. Ağırbaşlılığa yer , her şey o kadar büyütülmüş ki..." Suratını astı ve dikkatini meslektaşına vermek üzere geri döndü. "Evet, Chris, Tanrım, dinliyorum!"

Matt kıkırdayarak, "Görünüşe göre Noel onun en sevdiği bayram," dedi ve başını salladı.

Ona Neil'in doğum günü de dahil olmak üzere hiçbir partiden hoşlanmadığını söylemek isterdim ama bunu yapmamayı tercih ettim.

"Sadece çocuklar için ağaç almama izin verdi." İçimi çektim. "Aksi takdirde kabul etmezdi. Geçen yıllarda Nicole ve Julian babalarının Noel'i fark edemeyecek kadar küçüktüler, şimdi büyüdüler ve her şeyi gözlemliyorlar. Onların ihtiyaçları farklı..."

"Neil çocuklarını çok sever. Onlar için her şeyi yapar" dedi ve sonra gururlu bir ifadeyle dönüp ona baktı. Babam, Neil'in işini, ailesini ve iş arkadaşlarıyla kurmak zorunda kaldığı ilişkileri idare edebilen, dengeli bir adam olmak için geçmesi gereken zorlu yolculuğu hatırladı.

On yıl önce herkes böylesine şaşırtıcı bir başarının imkânsız olduğunu düşünüyordu. Kayınpederim John Keller bile, hastalıklarına kalıcı bir çözüm bulunamamasına rağmen oğlunun kaydettiği ilerlemeden gurur duyuyordu.

"Evet, anne, ağaç!"

Birden Nicole, ona yetişmeye çalışan Ju- lian ile birlikte mutfaktan bize doğru koşmaya başladı. Üzerlerinde hala pijamaları vardı ve evimizde ilk kez bir Noel ağacı gördükleri için mutluydular. Nicole büyükbabasının onu almasına izin verdi; Julian ise Neil'e yetişmeye çalıştı. Son birkaç metreyi yürüdü ve dikkatini çekmek için bacağına yapıştı.

"Bekle bir saniye, Chris." Neil başını eğdi ve oğlumuzun pantolonunun kumaşına yapıştığını fark etti. "Naber ufaklık?" Julian ayağa kalktı ve güçlkle sendeledi. Neil daha sonra dizlerinin üzerine eğildi ve bir koluyla onu kaldırdı. Julian onun dirseğinin oturdu ve kendini tutmak için ellerini boynuna doladı.

"Baba... *abbero*." İşaret parmağıyla Noel ağacını gösterdi. Neil ona gülümsedi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Beğendin mi?" diye sordu ona sevgiyle; Julian başını salladı. "Nicole'ün yanına bez kuklalar koymak ister ?"

"Evet, baba!" diye bağırdı kızımız ellerini çırparak. Matt bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdi ve bana bakarak kanepenin yanındaki süslemelerle dolu kutuları işaret etti.

"Bence şimdi başlasanız iyi olur," diye önerdi. "Öte yandan Neil ve ben bahçeye, parmaklıklara, pencerelerin etrafına, çatının kenarına yerleştirilecek hafif zincirlerle ilgileneceğiz..."

"Bekle, bekle. Ne?" Neil gözlerini açarak telaşlandı. Bu i- dea onu en hafif tabirle dehşete düşürmüştü. "Hayır Chris, seninle konuşmuyorum, bir dakika sessiz ol," diye azarladı meslektaşını, cep telefonunu hâlâ kulağına yakın tutuyordu, sonra destek için bana baktı.

Matt kıs kıs güldü. "Evet, hayatım. DıŒarıdaki ıŒıklar konusunda bana yardım edeceksin."

"Buna kim karar vermiş olabilir ki? Tüm bu gösterişli şeylere katlanamıyorum," diye homurdandı öfkeyle.

Babam bana bilmiş bir bakış attı ve ben de amacının ne olduğunu hemen anladım.

"Haklısın Matt," diye onu destekledim. "Neil kocaman bir malikane tasarlamış, neden onu güzelleştirmeyelim? Ayrıca bahçenin her köşesine oyuncak ayılar, ren geyikleri gibi parlayan hayvanlar yerleştirebiliriz... Ya da çalışkan elfleriyle birlikte dev bir Noel Baba." Parlak fikrimi vurgulamak için avuçlarımı yukarı doğru kaldırdım.

"Aman Tanrım! Bu harika olurdu!" Matt rolünü çok iyi oynayarak hareketlendi. "Peki ya otomatik olarak hareket eden LED projektörleri de eklersek?" Gerçekten abartıyordu. Neil'in dehşete düşmüş yüz ifadesini fark ettiğimde gülmek için kendimi zor tuttum. Kollarında Julian ve diğer elinde havada duran cep telefonu ile hareket etmeden duruyordu.

"Evet, Büyükbaba!" dedi Nicole ona, şeytani planımızdan habersiz.

"Ne düşünüyorsun mimar?" diye sordum ona, alt dudağımı ısırarak, eğlenerek.

Neil gözlerini yavaşça bana çevirdi ve altın rengi gözbebeklerinde inanılmaz bir fırtına gördüm: Beni camdan bir top gibi ağaca asmak istiyordu.

"Sanırım hasta olacağım." İç çekti. Julian şakağını onun çenesine yasladı ve onu rahatlatmak için yanağını okşadı.

"Küçük adam, en azından sen benim tarafımdasın, değil mi?" diye yalvardı ona. Oğlumuz kristal berraklığındaki bakışlarını ona çevirdi ve başını sallayarak küçük elini elmacık kemiğinden uzaklaştırdı. Dudaklarında küstah bir sırıtma belirdi ve hemen dilini ona doğru uzattı.

Aynı zamanda onunla alay ediyordu; kaçınılmaz olarak hepimiz kahkahalara boğulduk.

Durumun ciddiyetinin farkına varan Neil, göz kapaklarını sertçe kapattı ve iş arkadaşıyla konuşmaya devam etti: 'Chris, acilen bir aile toplantısı yapmam gerekiyor... Seni sonra ararım. Görüşmeyi sonlandırdı ve iPhone'u cebine attı.

Sessizce her birimizi dikkatle inceledi: önce Matt'in ciddi ifadesi, sonra Nicole'ün coşkulu ifadesi ve son olarak da benimki, şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu. Geçgüdüsel olarak yanağımın içini ısırdım ve beyaz kazağımı düzeltiyormuş gibi yaparak onun manyetik bakışlarına dayanmaya çalıştım.

Neil dudaklarının bir köşesini kaldırdı ve bunun sadece bir şaka olduğunu yeni keşfetmiş birinin tatmin olmuş havasına büründü.

"Vay, vay, vay..." diye mırıldandı sinsice. Bize teker teker baktı, omuzlarını silkip parmaklarını büken Julian da dahil, o da küçük oyunumuza katılmaktan suçluysa.

"Yani benden ve dünyada Noel'den en çok nefret eden adamdan, villanın hem dışına hem de içine gereksiz ve gösterişli süslemeler yerleştirilmesine onay vermemi mi istiyorsunuz? Bu doğru mu?" Kaşlarını kaldırdı; çocuklarımız ne dediğini bile anlamadan başlarıyla onayladılar.

Durumun bu kadar kısa sürede tersine dönmesi çok saçmaydı.

Neil, sadece sesinin çakıllı ve ağır tınısıyla güçlü bir otorite kurabiliyordu. Çocuklarımız onun ses tonundaki ya da yüz ifadesindeki değişikliklerden ne zaman şaka yapmanın, ne zaman ciddi ve kibar bir şekilde davranmanın uygun olduğunu algılamayı öğrenmişlerdi.

"Tinker Bell?" diye seslendi, konuyla ilgili söyleyeceklerimi duymak için.

"Evet," diye homurdandım. "Bu maskaralığa bir son verip bizi kutsar mısın lütfen?" Kollarımı sıkılmış bir tavırla göğsümün üzerinde kavuşturdum. Neil bakışlarını keskinleştirdi, tavrımdan rahatsız olmuştu.

"Bu küstah cevabın yüzünden bu gece cezalandırılacaksın. Sırf baban orada diye *nasıl* olacağını tahmin edemem," diye uyardı beni, anlamlı bir gülümsemeyle.

Matt rahatlamış bir ifadeyle, "Ah, teşekkür ederim," diye araya girdi. "Gerçekten bilmek istemiyorum. Ayrıca, çocuklar var, Neil," diye işaret parmağını kaldırarak onu uyardı. Nicole devam eden diyalogu anlamak için başını eğdi; Julian kaşlarını çattı ve ciddi bir ifadeyle Neil'e baktı.

"Küçüğüm, bunları sana büyüdüğünde öğreteceğim. Nikolay ise bunları evlendikten sonra öğrenecektir. Kırk yaşlarında,

kızımıza karşı aşırı kıskançlığını sergileyerek kurdu.

"Neil, evcil hayvanımıza neler öğretebileceğinden gerçekten korkuyorum." Annem mutfaktan elinde bir tepsi taze pişmiş bisküviyle geldi. O sabah torunlara kahvaltı hazırladıktan sonra yeni bir tarif denemeye de girişmişti.

"Günaydın Matt," diye selamladı eski kocasını, o da kibarca başını sallayarak karşılık verdi. Tepsiyi üzerine koydu, sonra ağacı fark etti ve tepeden tırnağa inceledi.

"Vay canına, gerçekten çok büyük," diye şaşkınlıkla yorum yaptı.

"Evet, kızın böyle seviyor," diye imalı bir şekilde karşılık verdi Neil. Ona pis bir bakış attım ve o da rahatsızlığımınla eğlenerek bana alaycı bir gülümseme verdi.

Annem huysuz bir ifadeyle ona yan gözle baktı. Yaptığı şakayı kesinlikle takdir etmemiştir ama Neil'in umurunda değildi.

Spontane davranırdı ve etrafta kim olursa olsun dikkatini bana verirdi.

"Selene, dekorasyona ne zaman başlamayı planlıyorsun?" Annem boğazını temizledi ve konuyu başka bir yere çekmeyi tercih etti.

"Hemen," diye cevap verdim. Nicole başını salladı ve büyükbabasının kollarından kurtulmak istedi; Julian ise gözlerini kırptırdı ve düşünüyor gibiydi.

"Küçük adam, kardeşine yardım etmek ister misin?" diye sordu Neil ona. Oğlumuz ona bakmak için döndü ve başını yana eğdi, sonra işaret parmağıyla onu gösterdi. "Ben, ne?"

"Senin de bize yardım etmeni istiyor," diye araya girdim, Julian'ın isteğini hissederek. Neil dikkatini bana çevirdi ve kalbimi ısıtan bir gülümseme ima etti. "İstersen hep birlikte dekore ederiz," diye ekledim çekingen bir tavırla. *Hayır* cevabını almayacağımı umuyordum.

"Sadece bana bir öpücük verirsen kabul ederim, Tinker Bell." Otoriter bir tavır takınarak gözlerini kıstı.

"Şimdi mi?" Karşılıklı konuşmalarımızı daha sonraya ertelemesi için ona yalvardım.

Delirmiş miydi? Yalnız değildik.

"Evet, şimdi," diye emretti.

Birkaç dakika tereddüt ettim, sonra ailemin ciddi bakışları altında ona doğru yürüdüm. Onlara bir şey söylemek istediğinden şüpheleniyordum.

asla aramıza girmeye cesaret edemeyecek biriydi. Herkes her gün onun hayatında biraz yer edinmeye çalışsa da o kimseye güvenmiyordu.

Ona ulaştım ve elimi koluna koydum. Kokusuyla sarhoş olmuş bir halde parmak uçlarımda durdum ve dudaklarını yakalayarak tatlı, iffetli bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde, Neil yüzümün her çizgisini ezberliyormuş gibi hayranlıkla izledi, sonra ağzını yaladı, zar zor inledi.

"Tam olarak beklediğim gibi ama yine de olabilir."

"Ailem burada, beni rahatsız etme," diye cevap verdim, açıkça utanmıştım. Julian küçük elini bana doğru uzattı ve yanağımı okşadı. Bir şeyler mırıldandı ve küçük bedeniyle yakalanmak için eğildi. Neil onu bana verdi ve gömleğini düzelterek kolunda oluşan hafif kırıksıklıkları düzeltti.

"Burası benim evim Selene," diye kıkırdadı, aniden sinirlenmişti. "Ne istersem söyleyebilir ve yapabilirim. Benim tek ailem sen ve çocuklarımız," diye iddia etti. "Bunu hatırlamaya çalış," diye ekledi yanımdan geçerken.

Açık kutulara doğru yürüdü ve dizlerinin üzerine çökerek onları karıştırmaya başladı. Muhtemelen Matt'in ne tür ilanlar aldığını görmek istiyordu.

Arkamı döndüğümde anneme baktım ve ona güven verici bir gülümseme verdim. Neil'in kendine has bir düşünce tarzı vardı, onu ikna edemezdim çünkü fikrini asla değiştirmezdi.

İnsanları tehdit olarak görüyordu ve hiçbir bilgece konuşma onu ikna etmeye yardımcı olamazdı.

"Mah..." diye mırıldandığını duydum. Bir elini kalçasına koyarak doğruldu ve bana döndü. "Sadece kırmızı ve altın rengi kullanmayı öneriyorum. Renk uyumu takıntılı olduğumu biliyorsun. Doğru kombinasyonla düzeni ve zarafeti ek- siklik olmadan koruyabiliriz. Villanın gereksiz dekorasyonla aşırı yüklü görünmesini istemiyorum. Bana baktı, fikirlerimi açıklamamı bekliyordu.

Ofiste, mimari projelerinden birinin nasıl yürütüleceğine dair emirler veriyor gibi görünüyordu.

"Bana uyar," diye başımı salladım.

"Tamam, o zaman başlayabiliriz," dedi isteksizce.

Ancak kendimi ağaca adamadan önce yapmam gereken başka bir şey daha vardı.

Ona ulaştım ve yanına diz çöktüm. Kutulardan birini karıştırıyormuş gibi yaptım ve şimdi çocuklardan ayrılmış olan annemle babama baktım. Neil'le konuşmak için özel bir an yaratmam gerekiyordu ve bu mükemmel bir zamandı.

"Daha önce daha az huysuz olabilirdin," diye mırıldandım, ona çarpabilecek bir şey bulmak için dekorasyonları karıştırdığını görerek.

"Selene, başlama yine," diye iç geçirdi bana bakmadan.

"Bizi ayıracak kimse yok." Omzunu okşamaya çalıştım ama sinirlenerek irkildi. Aramıza gereksiz bir mesafe koymasını istemediğim için ısrar ettim. "Neil..." Beni görmezden gelmeye kararlı bir şekilde dizlerinin üzerine çökmeye devam ederken ona seslendim. "Hey... bana bak." Zorla yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana doğru dönmeye zorladım. Gözlerinde güçlkle bastırıldığı ve özellikle benimle paylaşmak istemediği sessiz bir acı gördüm. "Neyin var?" Parmak uçlarımin altında kasıldığını hissettiğim kalçasını sıyırdım. O anda Nicole aramıza girdi ve ben de uzaklaşmak zorunda kaldım.

"Anne, anne, bunu asalım mı?" Bana beyaz yün elbisesi, şapkası ve yüzünü çevreleyen sarı bukleleri olan küçük bir bez bebek gösterdi.

"Hayır." Neil onu elinden kaptı ve kutuya geri fırlattı. Nicole nefesini tuttu ve şok olmuş bir halde dönüp ona baktı. "Sarışın bebek yok," diye azarladı onu.

"Ama baba..."

"Kahretsin, hayır dedim, Nicole!" Ayağa kalktı ve herkesin gözünü korkutan her zamanki otoriter tonunu takındı. Kızımız korunmak için bana geldi ve gözyaşlarına boğulmadan önce onu güvence altına almak için sarıldım.

"Babam onları sevmiyor. Daha güzellerini bulalım, tamam mı?" Başını okşadım. Şefkatle başını salladı ve ben de Neil'e sert bir ifadeyle baktım. Çocuklarımıza kabaca hitap etmesinden nefret ediyordum. "Gerginsen biraz hava alsan iyi olur," diye sallayarak onu teşvik ettim. Benimleyken istediğini yapabilir ve söyleyebilirdi.

gider, ama çocuklarımızla birlikte hareket etmek zorunda kalacaktı. Neil bir elini yüzünde gezdirdi, bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti ve gergin omuzlar ve sert adımlarla uzaklaşmayı tercih etti.

"Onun nesi var böyle?" Babam yanıma koştu ve Nicole'ü sakinleştirmek için diz çöktü.

"Bilmiyorum, ama her neyse yakında öğreneceğim," diye düşündüm Neil'in paltosunu bile giymeden ön kapıdan çıkışını izlerken.

"Haftalardır böyle devam ediyor," diye yorumladı annem, koltukta oturmuş, Julian kucağında, elinde Noel Baba pu- delini sıkıyordu. "Her zaman sinirleniyor, herkese..." Julian'ın saçlarını yeniden düzeltti ve şakağına bir öpücük kondurdu. Kendini ifade edişindeki soğukluk, Neil'in birçok tavrını ne kadar onaylamadığını gösteriyordu.

Nicole mindere oturup bağıını öne eğerken Matt, "Belki de iğ yerinde bazı sorunlar yaşıyordur," diye araya girdi. Babasını üzmekten hiç hoşlanmazdı ve bu her olduğunda üzülür, hatalı olanın genellikle babasının kendisi olduğu gerçeğini görmezden gelirdi.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Bir elimle kızımın sol gözündeki bir tutamı sildim. Başını kaldırdı: mavi irisleri parlaktı, dudaklarının köşeleri aşağıya doğru dönmüştü.

"İlaçlardan olabilir mi?" diye ısrar etti annem, dikkatimi çekerek ama umduğu gibi olumlu bir şekilde değil.

"Anne, ona dokunmayalım." İçimi çektim, sonra kutuyu karıştırdım ve kızım için doldurulmuş bir ren geyiği çıkardım. Ona uzattım ve hemen kaptı, suratını asmaktan vazgeçti.

"Her neyse," diye homurdandı.

Sanki bilmiyormuşum gibi babam, "Hayatım, terapi onun sinir sistemi üzerinde etkili oluyor," dedi.

"Aman Tanrım." İkisine de ters ters bakarak ayağa kalktım. "Gerçekten aynı konuşmayı tekrar yapmak istiyor musunuz?" Öfkeyle kollarımı iki yana açtım.

Matt, "Biz sadece seninle durumu analiz etmeye çalışıyoruz," diye itiraz etti.

"Sadece yanımdaki adamdan hoşlanmadığını bana hatırlatmaya çalışıyorsun," diye cevap verdim sinirli bir şekilde.

Annem ne demek istediğimi hemen anladı.

"Eğer durum geręekten böyle olsaydı onu yıllar önce geri evirirdim," diyerek kendini savundu.

"Ama sanki Neil senin için tamamen yabancıymış gibi kendine 'Bayan Martin' demeye devam ediyorsun. Neden anne?" Onu hazırlıksız yakalamıştım. Bu soruyu ona yıllardır sormak istiyordum ama hep ertelemiştim. Neil bunu bir süredir biliyordu ve uzun süreli ilişkimize rağmen kayınvalidesinin kendisiyle daha az resmi bir ilişki olasılığını neden reddetmeye devam ettiğini anlayamıyordu.

"ünkü bunu istemiyorum..."

"Sana anlatacağım," diye ısrar ettim. "Ona açılmak istemiyorsun çünkü seni korkutuyor, çünkü onunla iki sevgilim olmasına rağmen hala onu terk edeceğimi umuyorsun ve çünkü başka birine aşık olacağımı umuyorsun. Belki normal bir adama. Öyle değil mi anne?" Ona meydan okudum, gözlerinin benim yerime oğluma dikilmiş olduğunu fark ettim.

"Selene." Babam elini omzuma koymaya çalıştı ama ben geri çekildim. Az önce söylediklerimden geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

Annem Julian'ı izlemeye devam etti. Muhtemelen başını kaldırıp benim öfkeli bakışlarımla karşılaşacak cesareti yoktu.

on ikiden vurmuştum.

"Şu anda streslisiniz, anlıyorum, sizinle tartışmak istemiyorum. Bana saygısızlık etmemişsiniz gibi davranacağım," diye sakın bir şekilde, hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

Bazen sakinliği beni rahatsız ederdi.

"Neil haklı." Bu korkunç gerçeğe ulaştığımda ikisi de afallamıştı. Babam kılını bile kıpırdatmadı, annem sonunda inatçı, soğuk gözlerini bana çevirdi. "Tahmin edebileceğinden çok daha hassas bir adamdır. Biri yalan söylüyorsa, biri ona ihanet ediyorsa, biri ona saygı duyuyormuş ya da onu seviyormuş gibi davranıyorsa bunu fark eder. Birinin bir zamandan beri- ro... ve eminim ki, ikinizin asla birlikte olmadığınızı çoktan fark etmiştir." Dudaklarımda düşmanca bir sırıtışla başımı salladım.

"Belki sen onun sana ektirdiklerini unutmuğsundur, ama ben unutmadım. Bir ebeveyn unutamaz," diye karşılık verdi Matt, inkar etmeden

Söylediklerimden çok uzaktı. Yüzündeki küçümseyici ifade de bunu doğrular gibiydi.

"Saçmalama, yirmili yaşlarımızdaydık," diye küçümsedim. O zamandan bu yana bir asır geçmişti ve Neil beni dünyadaki diğer kadınlardan daha çok önemsediyini fazlasıyla kanıtlamıştı.

"Yirmi beş yaşındaydı ve onun neyin peşinde olduğunu anlayacak kadar yetişkindi. Onu savunma,' diye azarladı beni, sanki bir kez daha yanlış adama aşık olmaması için defalarca tartıştığı küçük kıza dönüşmüşüm gibi. "O kurnaz, duyarsız ve aynı zamanda çapkın biriydi. Şimdi seni aldatmayı bırakmış olabilir ama ona baktığımda geçmişte seni inciten ve şimdi de incitmeye devam eden aynı adamı görüyorum. Ondan ara vermesini istedim, bu doğru ve başarılı bir adam ve iyi bir baba olduğu için onu takdir ediyorum, ancak bu onun senin, biricik kızımın yanında görmeyi umduğum kişi olduğu anlamına gelmiyor. Beni suçla, bazı şeyler değişmez Selene, üzgünüm,' diye itiraf etti.

"Onu bir canavar olarak görüyorsunuz," dedim şaşkınlıkla. Neil de hepimiz gibi bir insandı, sadece *gerçek* bir canavar onun kalbini yok etmişti ve parçaları bir araya getirmek benim için kolay olmamıştı. Çatlaklar hâlâ oradaydı.

"Hayır, yanılıyorsunuz. O hâlâ ortağımın oğlu ve ona değer veriyorum ama senin gibi birini hak etmedi... belki de seni asla hak etmeyecek," diye üzüntüyle itiraf etti.

Sözleri karşısında şok oldum.

Benimle pervasızca, hiç incelik göstermeden konuşuyordu.

"Neler biliyorsun." Ve ona hatırlatmama gerek yoktu.

"Bu onun için katlandığın her şeyi haklı çıkarmaz. O yara izi..." Alnımı işaret etti. "Ona her baktığımda bana seni neredeyse ona kaptırdığımı hatırlatıyor."

"Matt, artık çok ileri gidiyorsun," diye onu azarladım. Player'a olanlar Neil'in suçu değildi. O da en az benim kadar kurban olmuştu.

"Hayır," diye karşı çıktı babam. "O dönemde aldığım derin yaralar ve şu anda yaşadığım izler hakkında hiçbir fikrin yok-

Bugün. Her şeyin üstesinden geldim ama hiçbir şeyi unutmadım. Benden isteyemezsin, hayır, bizden isteyemezsin..." annemi de işin içine katarak, "...bu ilişkiden mutlu olmamı isteyemezsin. Neil sonuçta kötü biri değil, ama kesinlikle normal bir adam olduğu söylenemez. Nasıl olduğunu öğrenmek için seni her gün arıyoruz çünkü onun yanında olmanın ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Senin için endişeleniyoruz, biz senin ebeveynleriniz. Senin ve çocukların iyiliği için Neil'e saygı duyuyoruz ama daha fazlasını bekleyemezsin," diyerek üzgün bir şekilde sözlerini tamamladı.

Aniden birisi teatral ve alaycı bir şekilde ellerini çırttı. Alaycı alkışlar duvarlara yayıldı ve konuşmamızı böldü.

Hepimiz oturma odasının ana kemerinin altında duran Neil'e doğru döndük.

Muhtemelen konuştuklarımızı rahatsız edilmeden dinlemek için ön kapı yerine arka kapıdan girmişti.

"Ne dokunaklı bir konuğma." Matt'e baktı ve daha yakına eğilerek tütünle karığmığ taze kokusunu havaya yaydı. Kendini sakınleğtirmek için kesinlikle bir Winston içmiğti.

"Neil." Hemen ona doğru koştum ve babamla arasına girdim.

"Coney Island'daki o güzel konuşmanın büyük bir olduğunu tahmin etmeliydim." Neil ona saldırdı, kelime oyunu yapmadan. İçgüdüsel olarak ellerimi onun korkunç derecede gergin göğsüne koydum. Gömleğinin ince kumaşı saçları kadar soğuktu. Kim bilir dışarısı ne kadar soğuktu ve o da kendini astarlama zahmetine katlanmamıştı.

"Yanılıyorsun," diye yanıtladı babam.

"Bir erteleme istemedin mi Matt?" diye tersledi onu. Parmaklarımın altında sesinin neden olduğu güçlü titreşimleri hissedebiliyordum. Neil bana bakmadı bile, ama temasımı hissettiğinden ve öfkesine rağmen bunu reddetmediğinden emindim.

"Hala istiyorum."

"Ve bu şekilde elde ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Saygımı kazanmak için ne yaptın, Neil? Hiçbir şey. özür dileyen bendim, sen değil' diye suçladı babam onu.

"Beni kırdın Matt. Nicole doğmadan önce bana korkunç şeyler söyledin. Ben de unutmadım." Sesi ekşimişti, iyi bir şey söylemiyordu.

"Yeter," diye mırıldandım, boşuna dikkatini çekmeye çalışıyordum.

'Kızlarının bir erkek tarafından tüketildiğini görmenin bir ebeveyn için ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Onu kullandın Neil ve bu arada başkalarıyla yattın. Selene sadece 21 yaşındaydı. Bir çocuktan biraz daha fazlasıydı."

Babam bu sözleri söylediğinde o korkunç anıları zihnimde tekrar canlandırdım; ellerim titredi. Neil vücudumdan geçen çalkantılı şoku hissetti ve gözlerini benimkilere indirdi; içimi kaplayan acıyı gizlemek için göğsüne doğrulttum.

"Kızınız davranışlarımın nedenini biliyor. Sana hiçbir açıklama borçlu değilim," diye karşılık verdi ve beni rahatlatmak için elini benimkinin üzerine koydu.

Cesaretimi toplayarak, "Yeter dedim," diye tekrarladım.

"Sen de bir babasın. Nicole senin gibi birine aşık olsaydı nasıl tepki verirdiniz?"

Matt ona hiç beklenmedik bir soru sordu. Birden dönüp kızımıza baktım, arkasından, daha önce ona verdiğim kuklayla oynuyordu. Arkamda ağır bir iç çekiş duydum ve Neil'in sabrının tükenmek üzere olduğunu fark ettim.

"Dışarı," diye ima etti, kısaca.

Matt hiç korkmadan, "Bana cevap vermek istemiyorsun, değil mi?" diye onu kışkırttı.

"Dışarı dedim," diye tısladı Neil, ses tonunu zorlukla kontrol ederek, bu da kaçınılmaz olarak Julian ve Nicole'un dikkatini çekti. Annem oyunlarla dikkatlerini dağıtmaya çalıştı ama çocuklar babalarına bakmaya başladılar: onun sahte bir soğukkanlılığın ardına gizlediği öfkesini sezmişlerdi.

"Yoksa ne yaparsın?" Matt başını geriye doğru meydan okurcasına ona baktı. Aralarında yaklaşık on santimetre boy ve kıyaslanamaz bir kas yığını vardı. Neil'in cüssesine sahip biri herkesi korkutabilirdi ama babamda hiç kas yok gibiydi.

Durum hızla gerginleşti.

Neil ihtiyatla etrafına bakındı, önce annemin kucağında oturan Julian'a, sonra da halının üzerinde diz çökmüş, başını ona doğru kaldırmış Nicole'e baktı. Birkaç dakika ne yapması gerektiğini düşündü. Bu tartışmayı sürdürmenin, hatta şiddetli bir tartışmaya dönüştürmenin uygun olmayacağını fark etti.

Kendisi de çocuklarımızın eğitimsiz sahnelere tanık olmasına dayanamadı.

Derin bir iç çekerek Matt'e baktı.

"Çocuklarımın gerçekten de korkak bir dedesi var." Aralarındaki mesafeyi kısaltmak için babama yaklaştı. Babamın üzerine sertçe yürüdü, sonra sesini hafif bir mırıltıya indirdi: "Yalnız olsaydık bana asla meydan okumazdın, ama tuzağına düşmeyeceğim." Alaycı bir tavırla dudaklarının kenarını hafifçe kaldırdı ve yanından geçmeden önce omzuna dostça olmayan bir şaplak attı.

Rahat bir nefes aldım.

Biriken endişeden bacaklarım titriyor, kalbim boğazımda rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu.

Neil sadece çocuklar orada olduğu için tepki vermemişti, aksi takdirde sonuçlarını umursamadan kontrolünü kaybedecekti.

Dönemsel bir ruh hali değişikliği yaşamadığından emin olmak için bakışlarımla onu takip ettim.

Bunun yerine kanepeye oturdu ve korkmuş olduğu halde onu görmezden gelmeyi tercih eden Nicole'ü gözlemledi.

"Boncuk," diye seslendi ona. Kadın başını kaldırdı ve elindeki pulu sıktı. "Buraya gel." Onu yanına davet etmek için elini dizine vurdu. Kızımız önce büyükanne ve büyükbabasına, sonra da bana bakarak destek aradı. Benden ne yapması gerektiğini önermemi istiyordu. Babasına asla engel olamazdım. Neil ona zarar vermezdi, ona tamamen güveniyordum, bu yüzden onu cesaretlendirmek için gülümsedim ve tereddütle ona doğru emekledi. Neil onu kucağına aldı ve kucağına oturttu. Kızımızın mavi gözleriyle buluştuğunda bakışları yumuşadı.

"Affedersin, Perlina. Sen yanlış bir şey yapmadın. O küçük sarışın bebekleri sevmiyorum, sana daha güzellerini alacağım. TAMAM MI?" Saçlarını nazikçe okşadı, sonra eğildi ve onu öptü.

yanağını sakalıyla gıdıklıyordu. Kızımız bir kahkaha patlattı; onları bu kadar suç ortağı görmek beni mest etti. Neil, meşgul olduğunda tatlı ve sevecen olabiliyordu. Karakterinin sevdiği insanlar dışında herkesten sakladığı bu yönünü ben de keşfetmişim. "Şimdi bana sarılır mısın?" diye sordu ona. Nicole kendini ona doğru attı ve Neil onu sıkıca kavradı. "Bu akşam annem ve Julian'la yemeğe gidiyoruz. Onun yerine büyükanne ve büyükbabalar gidebilir..." Ona sarılırken bakışlarını Matt'ten anneme çevirerek eve gitme vaktinin geldiğini haber verdi.

"Elbette," diye mırıldandı annem, koltuktan kalkarak. Julian'ı bana verdi ve başka bir şey söylemeden yukarı çıktı. Babam Nicole'ü alnından öpmekle yetindi, sonra bana yürüdü, Julian'ın yanağını okşadı ve eşyalarını toplayıp bir hırsız telaşıyla ön kapıya yöneldi.

"Seni yarın arayacağım," dedi ve çıkıp gitmeden önce bana haber verdi. O sabah erkenden , bilerek al-Noel ağacını torunlarına vermek, evimize getirmek ve bizimle birlikte süslemek istiyordu ama Neil'le yaşadığı ortamı bozmuş, hevesini .

Göğsümde büyük bir boşluk hissettim.

Her şey benim yüzümden oldu: eğer onlara saldırmasaydım, tartışmayacaktık ve Neil tartışmamızı dinlemeyecekti.

"Havaalanına gidiyorum..." Annem bir elinde tuttuğu spor çantasıyla merdivenlerden indi. Soğuktan korunmak için montunu ve yün şapkasını giymişti.

İkisi de bana düşünmem ya da durumla başa çıkmam için zaman vermedi.

Gözle görülür bir şekilde üzgündüm.

"Anne, uçağın dört saat sonra kalkıyor," dedim, kapıya doğru yürüdüğünü görünce.

"Burada beklemektense orada beklemek daha iyi. Özellikle de varlığım hoş karşılanmayacaksa." Kendisini hiç dikkate almayan Neil'e buz gibi bir bakış fırlattı. "Güle güle, bebekler." İki çocuğa da uçan öpücük fırlattı, sonra kasılarak ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde uzaklaştı, ona eşlik etmeme ya da veda etmeme bile izin vermedi.

Çarpan kapının gümbürtüsü beni irkiltti.

Julian kucağımdayken birkaç dakika hareketsiz durdum ve boşlukta bir noktaya baktım.

Annem, Matt'le aynı kararlılıkla, tadına bile bakmadığım çikolatalı bisküviler . Dönüp sehpanın üzerindeki tepsiye baktım ve korkunç bir ıstırap duygusuyla sarsıldım.

Annem ve babam mükemmel değillerdi, ben de onlardan sık sık şikayet ederdim ama bana yardım etmek, beni memnun etmek ve torunlarını ne kadar önemsediklerini göstermek için her şeyi yaptılar.

Hatta ideallerini yansıtan bir adam olmamasına rağmen Neil'i bile kabul etmişlerdi.

Her zaman, özellikle de en zor anlarda oldular.

Onlar olmasaydı şimdi ne yapardım?

Dördümüz sahte mutlu bir aile gibi sakin bir şekilde öğle yemeği yedik.

Neil çocuklarla ilgilendi ve onları besledikten sonra öğleden sonraki uykuları için yatağa yatırdı.

Bulaşıkları yıkadım, mutfağı temizledim ve birkaç iş e-postasına cevap verdim.

Dersler yeni yılda yeniden başlayacaktı, ancak bir öğretmen olarak hala hiçbir şekilde sapamayacağım günlük sorumluluklarım ve taahhütlerim vardı.

Birçok şeyle ilgilendim, genellikle kimseden yardım istemedim ve zamanımı organize edebildiğim sürece mükemmel bir anne, öğretmen ve arkadaş olmaya devam edecektim.

Huysuz ve sinir bozucu karakterini kontrol etmekte zorlanan ve mantıksız davranmakta ısrar eden yol arkadaşımın aksine.

Hala çıplak olan Noel ağacının önünde dururken kazağımın kolunu sıvadım ve saatin kaç olduğunu kontrol ettim: öğleden sonra saat üç. Annem çoktan Detroit'e dönmüştü ama ne kadar kızgın olursa olsun, çocukları özlemediği sürece beni aramamıştı, daha sonra da aramazdı.

Evet, çocuklar.

Derin bir iç çekerek, süslemelerle dolu dört kutuya baktım.

Kesinlikle kendi başıma halletmeyi planlamazdım ama biraz boş zamanım olduğu ve çocuklarım süslemeleri çok önemseydiği için kolları sıvayıp hemen hallederdim.

"Kendiniz dekore etmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Neil'in sesi oturma odasında gürlediğinde aptal gibi nefes nefese kaldım.

Döndüm ve onu arkamda yakaladım, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Hâlâ sabah giysilerini giyiyordu, saçları hafif dağınıktı, ön perçemi alnının bir tarafına düşmüştü ve dudaklarının arasında yanan bir sigara vardı.

'Evde sigara içmemelisin. Bunu biliyorsun,' diye onu uyardım, bana dikkatle baktığında midemin nasıl çalkalandığına dikkat etmemeye çalışarak.

"Çocuklar zaten uyuyor. Ve en erken beş ya da altıya kadar uyanmayacaklar." Bir omzunu silkti ve grimsi dalgalar havayı sayarak yukarı doğru kaybolurken gözlerini zorlukla kısıtı.

"Tamam, istediğin gibi olsun," diyerek teslim oldum ve başımı salladım. "Ve iletişim. Kendi başıma dekore edeceğim." Kutulara bakmaya geri döndüm ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Üç metre yüksekliğinde Selene, bir merdivene ihtiyacın var. En azından günler sürer," dedi sesinde alaycı bir tonla.

"Umurumda değil." Onu görmezden geldim ve kırmızı beyaz lolipoplar ile birkaç cam top çıkardım.

"Delirdin mi sen?" Neil geri çekildi ve kanepeye oturdu. Karanlık ve büyüleyici cazibesine kapılmış bir şekilde sigara içmeye devam ederken bir bacağına çaprazlamasını izledim.

Kendimi bunaltmamaya kararlı bir şekilde süslemelere odaklanmaya geri döndüm.

Onu şaşkınlıkla izlemek o an için uygun değildi. Baştan çıkarıcı yöntemleriyle bana boyun eğdirmesine izin veremezdim.

"Mutlu olmam mı gerekiyor? Matt'le tartıştınız onu ve annemi kapı dışarı ettiniz." Birkaç Amerikan bayrağını inceledim ve onları

bir köşede, onları kullanıp kullanmamakta kararsız.

"Babanın bir pislik olması benim suçum değil," diye araya girdi aniden. Parmaklarının arasında tuttuğum mavi beyaz topu fark edince, "Sadece kırmızı ve altın dedim," diye ekledi.

"Demek bu yüzden buradasın." Acı acı gülümsedim ve dönüp tekrar ona baktım. "Süslemelerin tam olarak istediğin renklerde olup olmadığını kontrol etmek istiyorsun," diye alay ettim onunla. "O zaman neden gelip bana yardım etmiyorsun?" Dirseklerimi dizlerime dayayıp çenemi yukarı kaldırarak ona meydan okudum.

Neil göz kapaklarını kısarak dumanı ciğerlerine çekti ve başını hafifçe eğerek tekrar havaya bıraktı. Ayağa kalktım ve bir ayağımı yere koyarak karar vermesini bekledim.

"Sana ancak şöyle yardımcı olabilirim..." Vücuduma tepeden tırnağa baktı, beni santim santim analiz etti ve şeytani bir gülümsemeyi ima etti. "Sadece sütyenini çıkarırsan," diye teklif etti.

İçgüdüsel olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve küstah bir ifade takındım.

"Bunu aklımdan bile geçirme. Dün gece doktorda seni şımarttım. Bugünkü davranışların kötüydü, *bu* tür bir ilgiyi hak etmiyorsun," diye cevap verdim oldukça kararlı bir şekilde. Mantığımı bir kenara bıraksaydım, kaslarını ilahi bir şekilde vurgulayan o mavi gömleği yırtıp atardım ama neyse ki şehvetimin beni ele geçirmesine izin vermeyecek kadar gururluydum.

"O zaman bütün villayı kendin dekore edeceksin. Noel'e iki hafta var, Ocak'ta kesin bitirirsin." Bana çarpık bir gülümseme verdi ve bir nefes daha çekmek için sigarasını dudaklarına götürdü. Gözlerini göğsümde sabitledi, sonra da ona karşı çıkmam için cesaretlendirerek benimkilere dikti.

"Seninle uzlaşmamı mı istiyorsun? Gerçekten mi?" O kadar da saçma değildi ama şaşırmış gibi yapmak beni eğlendiriyordu. Zor olacağını bilsem de isteğinden kaçmanın bir yolunu aramak istedim.

"Tink, beni şimdiye kadar tanımış olmalıydın." Beni kandırmak için baştan çıkarıcı bir ton kullandı. "Benden bir şey istiyorsan, karşılığında bana başka bir şey vermelisin." Sigarayı parmaklarının arasında tuttu ve yavaşça sallamaya başladı.

kibirli bir tavırla. Düşünmek için durakladım: küçük bir evde yaşıyor olsaydık, onun yerine yapmak üzere olduğum şeyden kendimi kurtarırdım, ama ne yazık ki, onu şımartmasaydım, bana yardım etmeyecekti ve süslenmiş bir Noel ağacı sürpriziyle çocukları neşelendirme planım hiçliğe karışacaktı.

"Beni o kadar çok istiyorsun ki beni çıplak görmek için bu numaralara başvuruyorsun," diye onu tatlı tatlı kışkırttım. Neil itiraz etti, bakışlarındaki korku dolu şehvet beni ürpertti.

"Seni o kadar çok arzuluyorum ki sensiz yapamıyorum," diye itiraf etti.

Benimle böylesine içten bir şekilde konuştuğunda, kalbim güneşteki kar gibi eridi.

Onu memnun etmeye karar verdim: Yavaşça kazağın kenarından tuttum ve çektim.

Hava tenimi okşarken içgüdüsel olarak karnımı kasmıştım, sonra giysiyi sehpanın üzerine fırlattım ve Neil'e bakarak vücudunu inceledim. Kasıklarının hizasında gördüğüm çıkıntı, elimdeki pisliğin farkına varmamı sağladı.

"Devam edeyim mi?" diye sordum, onu oyalayarak. Aramızdaki gerilimi artırmak ve beklentiyi tedirgin edici hale getirmek . Neil Winston'dan bir yudum aldı ve göğüslerimi güzelleştiren beyaz dantelli sütyene baktı.

"Yapmalısın," dedi zorlayıcı bir şekilde. Eğer soyunmamış olsaydım, bunu yapacaktı.

Mesaj açıktı.

"Ne kadar sabırsızsın," dedim eğlenerek. Kollarımı sırtımda kavuşturdum, sütyenimin kancasını açtım ve göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde kaydırdım. "Bu iyi mi mimar?" Sütyeni ona doğru fırlattım ve Neil her zamanki hızlı refleksleriyle anında yakaladı, sonra da kanepenin üzerine bıraktı.

Sanki beni hiç çıplak görmemiş gibi bana odaklanmaya devam etti.

Meme uçları onun şehvet ve sapkınlıkla lekelenmiş altın gözlerine tepki verdi ve kabardı.

Utanmış bir halde kayıtsız kalmaya çalıştım ama kızardığımdan emindim.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğinde bunu doğruladım.

"Soğuk yüzünden," demek için acele ettim.

"Kalorifer yanıyor, şömine bile..." Alaycı bir ifadeyle odunları yakan alevleri işaret . "Kalbin beni çağırıyor, çocuğum. Beni istiyor. Bundan utanmamalısın." Filtreyi dudaklarına götürdü ve içine çekti. İrisleri parıldadı, sanki basit bir ni- kotinden başka bir şey tatmayı hayal ediyormuş gibiydi. Sesinin tınısı, alçak ve acımasız, kalçalarımı titretti ve dizlerimin neredeyse çökmesine neden oldu.

Bir an için sorunlarımızı unuttum ve onu sırtımda hissetmeyi, kendini içime itmesini umdum. Sevildiğimi ve evcilleştirildiğimi hissetmek, az önce tetiklediği sinir bozucu dürtüden bunalmak ve üstesinden gelmek.

Huysuzluğu yüzünden onu tokatlayamıyordum ama her zaman ısırarak ve tırmalayarak cezalandırabiliyordum.

Bu düşünceyle dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı; Neil gururla güldü.

"Şimdi kazağını geri giy," diye emretti. "Beyaz ve dar, en azından sen Noel toplarıyla uğraşırken bakacak hoş bir şeyim olacak," diye alay etti. "Karşılığında kot pantolonunu çıkar." Yine bir emir, bir öncekinden daha açık. Onun çok sevdiği cüretkâr kıyafetlerden ya da dantelli tangalardan hiçbirini giymiyordum. Bir anne olarak hayatın, erkeğini kendisine aşık edecek seksi iç çamaşırlarını içermeyen başka öncelikleri vardı. Neil'i ihmal etmiyordum, onun büyük bir ihtiyaç duyduğunu bildiğim seksi ihmal etmiyordum, ama çoğu zaman en akla gelmeyecek zamanlarda benden tuhaf taleplerde bulunuyordu.

"Neden yapayım ki?" diye mırıldandım.

"Beni memnun etmek için," diye açıkladı şaşırtıcı bir otoriteyle.

Onu gerçekten memnun eden çok az şey vardı ve bunlar her geçen gün daha da tuhaflaşıyordu.

Ben, onun kadını olarak, başkasının kollarına kaçmasını önlemek için her zaman onu eğlendirmeye çalıştım.

Uzak bir ihtimaldi ama yine de ısrarcıydı.

Neil kendisine aşılmaması gereken sınırlar koydu ve onu sürekli desteklemem gerekiyordu, aksi takdirde gölgelerinin üstün gelmesine izin verebilirdi.

Beni mümkün olan her durumda gördüğü, vücudumun her köşesini ezbere bildiği ve bu nedenle artık rahatsızlık hissetmenin uygun olmadığı fikrine tutunarak kotumun ayak bileklerime kadar inmesine izin verdim.

Zarif bir şekilde, kendimi ona tamamen göstermek için önce bir ayağımı, sonra diğerini çıkardım.

Tahmin ettiğim gibi, Neil bacaklarımı inceledi ve bir erkeğin hoşuna gitmeyecek kadar sade olan beyaz, pamuklu külotumun üzerinde oyalandı.

"Seninle ilk tanıştığım zamanlardaki gibi iffetli, çocuksu iç çamaşırlarını giymeye başladın mı yine?" Başını yana eğdi ve merakla bir kaşını kaldırdı.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Başka bir şey giyecek vaktim yoktu," diye açıkladım yanaklarım alev alev yanarken. Altın rengi gözleri anında hoşgörölü oldu. Sigarasını siyah tutucuya sıkıştırmak için öne eğildi ve beni izlemeyi bırakmadan koltuktan kalktı.

İçgüdülerim bana başımı öne eğmemi söylüyordu, çünkü hala ağırbaşlı ve güvensiz olan yanımda onun kadar yakışıklı ve şehvetli bir adam için yeterince iyi olmadığımı inanıyordu, ama ona duyduğum aşk bakışlarını tutmamı ve bana ulaşmasını sakince beklememi sağladı.

"Bu halinle bile çok güzelsin Tink." Yanağımı okşadı. Elini yavaşça boynumdan aşağıya kaydırды, sonra göğüslerimin çukurluğu boyunca ilerledi ve açık avucuyla bir tanesini sararak sıkıca kavradı.

Beni incitmek umurunda değildi.

Beni aniden göğsüne çektiğinde nefesim kesildi ve isyan etmemek için kendimi zor tuttum. Onun bu tavrı beni çılgına çevirdi. Bedenlerimiz arasında akan elektrik kısa sürede dayanılmaz hale geldi. Çoktan ıslandığımdan ve onun için hazır olduğumdan emindim.

"Kısa bir etek giyiyor..." Neil dudaklarımı dudaklarıyla okşadı ve diliyle yavaşça dudaklarımın dış hatlarını çizdi. "O zaman seni merdivene tırmanırken görmek daha eğlenceli olacak." Bana gülümsedi, sonra eğilip göğüslerimden birini ısırdı ve beni bıraktı. Sersemlemiş bir halde dişlerinin tenimde kırmızımsı bir iz bıraktığı noktaya baktım. Hiç acı hissetmemiştim, sadece yoğun bir languorla karışık hafif bir rahatsızlık duymuştum.

Ben de bir öpücük bekliyordum ama Neil'in beni tatmin etmemek gibi bir niyeti vardı.

Bütün gün boyunca ona dokunma ya da öpme arzusuyla eziyet çektiğim fikri onu eğlendirdi.

Beni *nasıl* ve *ne zaman götüreceğine* o karar verecekti.

Yine de, her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, onun isteklerini getirdim.

Sütyensiz beyaz bir kazak ve kırmızı, kısa, Noel tarzı bir etek ile renkli çoraplar giydim.

Kadın değil de küçük bir kız gibi görünüyordum ama o beni böyle daha çok seviyordu.

Ağacı birlikte süslemeyi üstlendik.

Ne zaman bir dekorasyonu almak için eğilsem, Neil elini eteğimin altına sokar ve popoma dokunur ya da zaman kaybetmememi teşvik etmek için beni sallardı.

Sık sık beni kalçalarımından tutup öpüyor, bensez yaşayamayacağını ve onun için başka kimsenin olmadığını fısıldıyordu.

Diliyle öpücüklerine aynı tutkuyla karşılık vermem için beni kışkırttı, boynumu dişledi ya da kulaklarıma kadar kızarmamı sağlayan müstehcen şakalar yaptı.

Bazen bir adamın nasıl böyle sapkın bir zihne sahip olabileceğini merak ediyordum.

"Neredesin?" diye sordu sabırsızca, ben merdivenden çok fazla eğilmemeye çalışırken. On ayak yüksekliğindeki bir ağacı süslemek kolay değildi.

"Neden yukarı gelmiyorsun?" diye teklif ettim. Yapraklı bir dala doğru uzandım ve kocaman bir cam topu oraya asmaya çalıştım.

"Çünkü düşersen seni yakalayabilirim. Ayrıca buradan bakınca pa- norama bir peri masalı gibi," diye eğlenerek cevap verdi. Başımı kaldırıp ona baktım ve iki eliyle merdiveni tutarken eteğimin altından kalçalarıma baktığını fark ettim.

"İki normal insan gibi ağacı süsleyemez miyiz?" Topu astım ve mutlu bir çocuk gibi ellerimi çırpıttım.

"Hayır. Aslında... külotunu çıkarman gerekirdi," diye alay ederek parmaklarıyla ayak bileklerimden birini okşadı. Nefesim kesildi ve kendimi tutmaya çalıştım.

Denge.

"Neil!" diye bağırdım.

"?" diye .

"Sapıklığı bırak. Beni bırakmak mı istiyorsun?" Onu uyarmak için bakışlarımı indirdim ve o da gülümsedi.

"Seni yakalayacağımı söyledim, bilerek buradayım," diye beni rahatlattı.

"Dev lolipopu uzatsana." İşaret parmağımla ona lolipopu gösterdim ama o gözlerini kısıp bambaşka bir şey düşünmeye başladı.

"Hmm... sadede ister misin, Tink?" diyerek benimle alay etti.

"Neil." Gerçekten çok sinirlenmiştim. "Birazdan çocuklar uyanacak ve biz bu ağacın sadece tabanına ve orta kısmına süsleri koyduk. Burası hâlâ tamamlanmadı. İşbirliği yapar mısın lütfen?"

Ağacı altın ışıklar, cam toplar, kırmızı fiyonklar, lolipoplar ve çobanpüskülleriyle doldurmak için iki saat harcamıştık, ancak Neil'in takıntılı olduğu renk uyumuna saygı göstermek için birçok süslemeyi atmış ve yalnızca altın ve kırmızı olanları seçmiştik.

Tepeyi tamamlamamız bir saat daha sürdü ve sonunda ucuna kocaman parlayan bir yıldız yerleştirdim.

Merdivenden inmeye başladığımda, Neil beni kalçalarımından yakaladı ve tökezlememi önlemek için beni sıkıca tutarak son birkaç basamağı inmeme yardım etti.

Çok yorulmuştuk.

Ne şömineyi, ne oturma odasını, ne de bahçe dahil villadaki diğer her şeyi süslememiştik ama en azından ağaç hazırды ve çocuklarımız yakında ona hayran kalacaklardı.

Saat altıda, onları kontrol etmemiz daha rahat olduğu için genellikle dinlendikleri alt kattaki misafir odasından bize seslenen küçük seslerini duyduk.

Ben kutuları taşıyıp Fransız penceresinin yanına yerleştirirken Neil de onlara katıldı ve kullanmadığımız süsleri içeriye koydu.

"Anne, anne!" Pembe pijamalarını giyen Nicole bana doğru koştu ve devasa Noel ağacını görünce gözleri

aydınlandı. Neil'in kollarındaki Julian hâlâ uykuluydu. Bir gözünü kırıştırdı ve esnedi.

Salonda, altın ışıklar salona yansıyor, duvarlara inanılmaz bir parlaklık yayıyor ve mermer zeminden koyu ahşap mobilyalara kadar mobilyaların zarafetini artırıyordu.

Kırmızı süslemeler doğru kontrastı yaratarak her şeyi sofistike ama çok da eksantrik olmayan bir hale getirdi.

Neil'in iyi bir zevke sahip olduğunu ve onun önerilerine uymanın en iyi seçim olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Nicole'e yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Beğendin mi?"

Kızımız başını salladı, sonra alt dudağını uzattı ve aniden yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Evde gördüğü ilk Noel ağacıydı, bu yüzden duygularına hâkim olamadı. Başını eğdi ve hıçkıra hıçkıra ağladı, ben de onu teselli etmek için sıkıca sarıldım.

"Bead, neden ağlıyorsun?" Neil endişeyle yanıma ve bir koluyla Julian'ı destekledi.

"Çünkü evimizde hiç ağaç görmemişti," diye onun yerine cevap verdim. Neil kaşlarını çatı ve sıkıntılı bir ifade takındı. Noel'i kutlamayı hiç istememişti ve çocuklarımız da bunu fark etmişti.

"Eğer bu kadar çok seversen, bunu her yıl yaparız," diye söz verdi sevgi dolu bir ses tonuyla ve Julian'a baktı, o da memnuniyetle başını salladı. Nicole ağlamayı bıraktı ve umutla ona gülümsedi.

"Gerçekten mi baba?" Son kez hıçkırıklara boğulurken başparmağımla yanaklarını sildim.

"Elbette, Perlina. Annen ve ben henüz bitirmedik. Şömineyi, odanızı, bahçeyi de süsleyeceğiz... Bu yıl tüm villayı altın ışıklarla dolu göreceksiniz," dedi coşkuyla. Noel'in çocuklarımız için her zaman bir hayal olduğunu ve şimdi nihayet bunu gerçekleştirdiğini fark etti.

"Evet, baba!" Nicole kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. "Gra- zie," diye mırıldandı.

"Bir değil, bebeğim." Neil onun saçlarını okşadı ve Julian'a bir öpücük vermek için döndü, iki çocuğu da kucağına aldı. "İkinizi de ağlarken görmek istemiyorum. Asla. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım," dedi gözleri sevgiyle parlayarak. "Kim ben ve annemle birlikte bez kuklaları ağaca ister?" do-

çocukların çok sevineceğini bilerek gönderdi. Aslında ikisi de sevinçten çılgık attı. Neil bana komplocu bir bakış attı ve ben de aceleyle kanepenin üzerindeki terk edilmiş bir zarftan bu durum için özel olarak sakladığı renkli kuklaları çıkardım.

Pencerelerin dışındaki şehre yavaşça yağan kar ve derin bir huzur hissiyle Neil ve ben çocukların bez bebeklerini en yüksek dallara asmalarına yardım ettik.

Julian Noel Baba'nın elflerini; Nicole ise kutup ayıları ve ren geyiklerini seçti.

Onları mutlu etmek için çok az şeye ihtiyaç vardı.

Noel özel bir bayramdı ve nihayet onlar için de öyle olacaktı.

Gülümsemeler ve kucaklaşmalarla ısınan kalplerle Neil ve ben çocuklarımızla birlikte bir Noel filmi izlemeye karar verdik.

Öte yandan, ben de daha iyisini asla istemezdim.

Ailem mükemmel değildi ama dünyada en çok sevdiğim şeydi.

Dağınıklığımı ve çocuklarımızı sevdim.

Noel gecesi dile getireceğim tek dilek bunun sonsuza kadar sürmesi olurdu....

Kahvaltı her zaman çocukların en sevdiği zaman olmuştur. Özellikle Nicole kreplere bayılırdı, özellikle de şurup içinde meyve ile doldurulmuşsa.

"" Krep tabağını yarımadanın üzerine, John'un kucağında oturmuş portakal suyunu yudumlayan Nicole'ün önüne koydum.

"Neil her zaman bu kadar geç mi uyanır?" diye sordu kayınpederim, her zamanki şık takımlarından birini giymiş olarak. Saat daha sabahın sekiziydi. Neil tatildeydi ve daha fazla dinlenebiliyordu; öte yandan babası aynı ayrıcalığa sahip değildi. Dr. Lively ile birlikte yürüttüğü klinikte her gün bulunması gerekiyordu.

Hastaların ruh sağlığı sürekli ve acil bir endişe kaynağıydı.

Ancak, kısa süresine rağmen torunlarıyla vakit geçirmek için sık sık uğrardı.

"Genelde şafakta antrenman yapar, ama bu gece Julian çok heyecanlıydı ve gözümüze uyku girmede." Karşısına oturdum ve ona bir peçete uzattım, o da Nicole'ün süt bulaşmış dudaklarını sildi. Kızım bir şeyler mırıldandı ve o da ona gülümsedi.

"O zaman keyfi kaçacak," diye komik bir yorum yaptı. Krep tabağını yanına koydu ve bir çatal ve bıçakla Nicole'e yedirmek için küçük parçalara böldü.

"Kliniğe ne zaman gidiyorsun?" diye sordum, sonra çenemi avucuma dayadım ve yorgunca iç çektim. Gözlerimin altında iki koyu halka, dağınık saçlarım ve solgun bir yüzüm olduğundan emindim. Ama John, yanında bu kadar dağınık görünmekten utanacağım türden bir adam değildi. Hiç kimseyi yargılamaz, her zaman dinlemeye ve her şeyden önce başkalarının ihtiyaçlarını anlamaya hazırды.

"9.30'da randevum var," diye bilgilendirdi beni. Kızım ağzını açtı ve mutlu bir şekilde gülümseyerek kreplerin tadına baktı. Birkaç dakika boyunca bir gün önce olanları düşündüm, ona söyleyip söylememekte kararsızdım. Ancak ona söyleseydim, oğlunu herkesten daha iyi tanıdığı için bana bu konuda bazı tavsiyelerde bulunabilirdi.

"Neil dün Matt'le yine tartıştı," diye itiraf ettim gecikmeden. John bakışlarını Nicole'den bana çevirdi ve sorunlu arkadaşımınkilere benzeyen parlak gözleriyle beni çiviledi.

"Ne sebeple?" Kaşlarını sorgulayıcı bir ifadeyle kırıştırdı.

"Olağan şeyler. Aralarında husumet var, biliyorsun," diye cevap verdim aceleyle.

"Baban ondan ateşkes istemedi mi?"

"Elbette ve sanırım hâlâ istiyor."

"Matt onu kışkırtmaya ve sana layık görmemeye devam ederse, Neil ona asla güvenemez," dedi oğlu kadar açık bir şekilde. Çatalıyla bir parça krep daha dürttü ve hemen ısırarak Nicole'ün ağzına yaklaştırdı.

"Geçmişte babamın unutamadığı şeyler var," diye mırıldandım biraz tedirginlikle. Bana sormayacağını umuyordum-

verdi.

"Kimse ondan bunu yapmasını beklemiyor ama onun yaşındaki bir adamdan daha fazla olgunluk beklerdim. Neil de hatalar yaptı ama seni hayal kırıklığına uğratmamak ve ne kadar önemli olduğunu göstermek için kendi yöntemleriyle bunları telafi etmeye çalıştı." Nicole yutkunana kadar bekleyip ona bir bardak süt uzattı ve tutmasına yardım etti.

"Bence her şeyi bilmiyorsun, John."

Öyle. Neil konuşmalarımızda bana bundan . Bion- de'yi biliyorum, sana karşı tutumunu biliyorum, Megan'ı bile biliyorum..." Bana anlamlı bakış attı. Bu konuya girmeye gerek yoktu. Neil'in Chicago'da neler yaşadığını, o uzun altı ay boyunca ne kadar acı çektiğini biliyordu. O zamandan bu yana yıllar geçmişti, ona güveniyordum, artık Megan Wayne'den korkmuyordum ama yine de benden bu kadar uzun süre uzak kalmayı, bana karşı hisler besleyen başkalarıyla yatmayı nasıl başardığını merak ediyordum. "O zamanlar kendinde değildi. Travma sonrası şoku atlatmak kolay değildir," diye ekledi John, sanki aklımın gittiği yönü hissetmiş gibi. O sırada pek iyi görünmüyor olmalıydım. Sadece başımı salladım ve gülümsemek için çaba gösterdim.

"Sana söylemem gereken başka bir şey var." Konuyu değiştirmeyi tercih ettim, geçmiş kurcalamak anlamsızdı. Şu ana odaklanmalı ve Neil'e neler olduğunu çözmeliydim. John merakla bana baktı ve devam etmemi bekledi. "Birkaç haftadır garip davranıyor. Çok sinirleniyor, *çocuğu* evin etrafında daha sık görüyor. Bu açıkça bir halüsinasyon, ama onunla konuşuyor John..." Gözlerimi mermer rafa indirdim ve işaret parmağımla küçük bir çizik attım. "Ve terapiyi değiştirdiğinden beri farklı görünüyor. Sürekli bir şey yapma ihtiyacı duyuyor..." Ne demek istediğimi anlayacağını umarak durakladım.

John birkaç dakika düşündü, sonra benim için devam etti. "...seninle yakınlaşmak için mi?"

"Kesinlikle, ama soğuk, öfkeli ve mekanik olmaya geri döndü. Sanki cinsel ilişki sırasında başka bir yerdeymiş gibi," diye açıkladım. John, oğlunu yargılamadan beni gerçekten anlayabilen ve yardım edebilen tek .

"Büyükbaba!" Nicole bileğini sallayarak bir parça daha krep vermesi için onu teşvik etti.

"Kusura bakma bebeğim," diye kibar bir gülümsemeyle cevap verdi ona, sonra tekrar bana dönmeden önce hızla onu ağırladı. "İlacı bir misafir olarak düşünmelisin Selene. Vücudun onu kabul etmesi, metabolize etmesi ve etkisine alışması gerekir. Yeni bir tedaviye başlamak tüm hastalar için her zaman zordur. Beyin değişime karşı çıkar ve onunla savaşılmaya çalışır.

"Bu yüzden mi ani ruh hali değişimleri yaşıyor?" diye sordum. Onu desteklemek ve elimden geldiğince yanında durabilmek için Neil'in zihninde neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu.

"Evet. Ancak Dr. Lively'ye tedavinin kalıcı olarak durdurulmasını önereceğim," dedi açıkça.

Tamamen .

"Ne?" diye mırıldandım, inanamıyordum.

"Ömür boyu tedavi yarardan çok zarara yol açabilir."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ama ben öyle sanıyordum... Yani Neil bile terapiye sonsuza dek devam edeceğine ikna olmuş durumda."

"Öyle olmayacak Selene," diye açıkladı. Nicole'e bir parça daha krep uzatarak, "Ona sadece gerektiğinde kullanması için ilaç yazacağım," diye belirtti.

"John, emin misin?" Şüpheliğimi ondan saklayamıyordum.

Neil için bunu atlatmak kolay olmayacaktı. İlaçlar semptomlarını hafifletmiş olsa da tamamen ortadan kaldırmaya yetmemişti.

"Evet. Birçok psikiyatrist uzun süreli ilaç tedavisini tercih ediyor çünkü hastanın sağlığına daha fazla özen ve dikkat gerektiren yoksunluk dönemini yönetme sorumluluğunu üstlenmek istemiyorlar. Ben onun babasıyım, Sele- ne. Onunla bizzat ilgileneceğim," diyerek bana güvence verdi.

"Ya işe yaramazsa? Ya durumu daha da kötüleşirse?" Paranoyakça davrandığımı ve aşırı endişeli olduğumu biliyordum ama ben onun kadınıydım, çocuklarının annesiydim, bunun doğru karar olduğundan emin olmalıydım.

"Bu kademeli bir yol olacak. Yoksunluk semptomlarından kaçınmak için dozları azaltarak başlayacağımConce-

sinir sistemine dengesini yeniden kurması için zaman tanıyın." Nicole'ün kendisine verdiği bir anlık moladan yararlanarak bardağını aldı ve meyve suyunu yudumladı.

"Ama rahatsızlıkları?" Bana söylediklerine hâlâ inanamıyordum.

"Ruhsal bozukluklar devam edecektir. İlaçlar sadece semptomlar üzerinde işe yarayabilir, hastalığın kendisi üzerinde değil, ki bu da maalesef yaşanan travmaya bağlıdır." Kalbi kırık bir iç çekişle bardağı yarımadanın üzerine bıraktı.

"Ve bunun tedavisi yok," diye ekledi, gerçeği sahte umutların arkasına saklamayan bir doktor soğukkanlılığıyla.

"Yani terapi olmadan bununla yaşamak zorunda mı kalacak?" Bunu yüksek sesle söylemek düşündüğümünden daha üzücüydü.

"Bu doğru ve onları nasıl idare edeceğini öğren. Sorumluluk alması gerekecek," dedi ve sonra Nicole'e bakarak sütü kendisi sağarken kirlenip kirlenmediğini kontrol etti.

"Bu tehlikeli olabilir, John." Ona katılmayarak başımı salladım. İçgüdüsel olarak kızıma baktım ve Neil çocukların yanında kendini kontrol edemezse neler olabileceğini düşündüm.

"Terapiye ara vermeden önce Julian ve Nicole'ün biraz daha büyümesini bekleyeceğiz. Merak etmeyin, ona ben bakacağım. Ancak bu şekilde sağlığını koruyabilir ve ciddi dekompanasyon ya da geri dönüşü olmayan sorunların ortaya çıkmasını önleyebilirim. Kendisi 38 yaşında ve gençliğinden beri ilaç tedavisi görüyor," diyerek geri dönüşü olmayan sorunların niteliğini belirtmedi.

"Ya daha da kötüleşirse?" Alnıma dokundum ve safça gözlerimi kapattım. Hâlâ neyle yüzleşmek zorunda kalacağımın tam olarak farkında değildim. Neil için ilaç tedavisini bırakma olasılığı olduğunu hiç düşünmemiştim.

Bu fikir beni mutlu etse de aynı zamanda korkutuyordu.

"İlaç tedavisinden farklı olarak uzun vadeli olacak psikoterapi ile tepkilerini izleyeceğim."

"Yani sonsuza kadar terapi görmek zorunda kalacak," diye tahmin ettim.

"Mutlaka," diye sözlerini tamamladı.

"Günaydın."

Sesini duyduğumuzda ikimiz de Neil'e doğru döndük. Neyse ki konuşmalarımıza kulak misafiri olmamıştı. Yüzünde her şeyden habersiz, uykuya geri dönmek için yanıp tutuşan birinin tipik ifadesi vardı. Beyaz bir tişört ve bir çift spor pantolonla örtülü güçlü vücuduna hayranlıkla bakarak ona gülümsedim, sonra kollarında boynuna sarılmış Julian'ı fark ettim. Küçük adamımız hâlâ uykulu gözlerle bakıyordu ve tıpkı Neil gibi saçları dağınıktı.

"Günaydın küçük prens. Sana yatakta kahvaltı getirmemizi ister miydin?" diye alay etti John.

"Gözümü bile kırpmadım baba. Taşaklarımı kırmaya başlama," diye homurdanarak mutfığa doğru ilerledi.

"Ben sana ne demiştim?" John dönüp bana baktı, oğlunun kötü ruh halinden . Kıkırdadım ama Neil yanımdaki tabureye oturunca hemen yeniden ciddileştim. Güzel kokusu beni etkiledi ve aramızda küçük bir temas kurmak için içgüdüsel olarak dizini okşadım.

"Yeni uyandığında ne kadar güzel görünüyorsun," diye dalga geçtim, önce onun sonra da Julian'ın saçlarına baktım, ikisi de darmadağınıktı. Neil, oğlumuz kucağındayken bir dirseğini yarımada koyarak ofladı.

"Bu küçük adam berbat, dün gece ona ne oldu bilmiyorum." Alnını iki parmağına dayadı ve şakaklarına masaj yapmaya çalıştı.

"bir baş ağrım var."

"Onu bana ver. Sana kahve yapacağım." Julian'ı kollarıma aldım ve yanağından öptüm, o da bana sarıldı. Tabureden kalktım ve bir elimle hazır kahveyi küçük bir fincana doldurup Neil'e uzattım.

"Teşekkür ederim, Tink." Bana sevgi bir gülümseme verdi ve ben de onu öpme isteğime engel oldum. Babasının huzurunda utanıyordum. Sonra omzunu okşadım, oğlumuz için süt ısıttım ve hemen biberonunu doldurdum. Kaynamadığından emin olmak için parmağımın ucuna bir damla süt damlattım ama Julian sütü ona uzatmama bile fırsat vermedi ve küçük elleriyle sütü kapıp ağzına götürdü.

John ayağa kalkarak, "Küçük adamımız acıkmış," diye yorum yaptı. Nicole'u yere bıraktı, o da hemen babasının yanına koşarak ona güzel-

Sonra da şık elbisesini giydi.

Neil kızımızı kucağına aldı ve John'a döndü. "Şimdiden gidiyor musun?"

"Evet, yakında bir meslektaşım ile randevum var," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak.

"Neden o surat?" diye kaşlarını çatı Neil.

"Çünkü tek yaptığı oğluyla övünmek: 'Benim oğlum yaşıtlarından önce mezun oldu, benim oğlum dahi bir çocuktur, benim oğlum beş dil biliyor' ..." Sıkılmış bir tavırla elini havada salladı.

Neil kaşlarını kaldırdı. "Onu tanıyor muyum?"

"Kim? Oğlun mu?" diye sordu John; Neil başını salladı. "Hayır, burada yaşamıyor. Onu son gördüğümde on altı yaşlarındaydı, şimdi senin yaşlarında olmalı." Kayınpederim kaşlarını çatı, zihnini anılara geri döndürdü.

Neil şakaklarına masaj yapmaya devam etti, tartışma ilgisini çekmişti. "Peki bu iş arkadaşınızla nerede tanıştınız?"

"Aynı üniversiteye gittik, oda arkadaşıldık," diye açıkladı John.

"Anlıyorum, ama ne yazık ki onun oğluyla övündüğü kadar benimle övünemiyorsun." Neil ona takılıyor muydu yoksa sözlerinde bir kızgınlık mı vardı anlayamadım. Özgüveninin pek olmadığı gerçeği ne benim için ne de babası için yeni bir şey değildi. Neil, karşılaştığı zorlu yolun ve elde ettiğı mükemmel sonuçların farkına varamıyordu.

"Elbette yapabilirim, ama buna gerek yok. Senin değerini biliyorum, bunu dünyaya haykırmaya gerek yok," diye gururla cevap verdi John. İkisi arasında Ju- lian'a dikkat etmek için dikkat etmediğim bir şakalaşma daha oldu, sonra kayınpederim bana ve çocuklara veda etti ve Neil eşliğinde mutfaktan ayrıldı.

Gitmeden önce "Yakında seni görmeye geleceğim," duydum.

İkisi gittikten sonra tabureye oturdum ve birdenbire biberonu tutmaktan yorulan Julian'ın biberonunu tuttum. Bebeğim koyu renk kirpiklerinin altından bana bakmaktan vazgeçmezken, gözleri arkamdan süzülen güneşin yansımalarıyla daha açık mavi bir renk aldı.

"Ne hakkında konuştunuz?" Neil mutfağa geri döndü ve kucığında Nicole ile karşıma oturdu. Kızımız onun göğsüne uzandı ve saçlarını okşamasına izin verdi. Ona gerçeği mi söylesem yoksa bir bahane mi uydursam diye düşündüm. Uyuşturucu tedavisi konusu o kadar hassas bir konuydu ki John'un onu doğrudan bilgilendirmesini tercih ederdim.

"Özel bir şey yok." Bakışlarından kaçtım. Neil beni o kadar iyi ki ona yalan söyleyip söylemediğimi fark ederdi. "Noel ağacımıza iltifat etti..." Julian'ın saçlarını yeniden düzenledim ve oğlum sinirlenerek kaşlarını çattı.

"Başka bir şey var mı?" diye ısrar etti.

"Hayır." Dönüp ona baktım ve onu bana dikkatle bakarken yakaladım. Bir eliyle parmaklarını yarımada vuruyor, diğer de üzerinde rahatça yatan Nicole'ü okşuyordu.

"Tamam. Düşündüm ki..." Cep telefonunun zil sesi mutfakta yankılandığında sözünü kesti. Julian dudaklarını şişeden çekti ve arkasını döndü; Nicole onun yerine telefonun orada olduğunu belirtmek için cebine dokundu.

"Teşekkür ederim, Perlina." Kızımızın kucğından inmeye hiç niyeti olmadığı için Neil sırtını geriye attı ve onu çıkarmak için çabaladı, sonra onu almayı başardığında cevap vermeden ekrana baktı. Konsantre ve ciddi ifadesi beni hemen endişelendirdi.

"Kim o?" diye sordum.

"Hiç kimse." Telefonu sessize cebine geri koydu ve sanki bir şey onu rahatsız etmiş gibi çenesini birkaç kez tıkırdattı.

"Hiç kimse gibi mi, Neil?" Ona hiç inanmadım.

Ayağa kalktı ve Nicole'ü taburede bıraktı, bizden, ailesinden uzaklaşmak için ani bir ihtiyaç duydu.

"Dışarı çıkmam gerekiyor," dedi aceleyle. "Bir randevum olduğunu hatırladım. Öğle yemeğinde dönerim."

Mutfaktan önce söylediği tek şey buydu ve beni sorular ve şüphelerle boğulmuş bir halde bıraktı.

Mümkün olan her şekilde ortadan kaldırılabileceğim şüpheler....

"Habersiz geldiğin için teşekkürler, Bailey."

Neil'i rahatsız eden şey hakkında bir şeyler yapmaya kararlı bir şekilde, Nicole ve Julian'a birkaç saatliğine göz kulak olması için arkadaşımı aradım.

"Rica ederim, Selene. Çocuklarını çok seviyorum." Oturma odasındaki halının üzerinde, ağacın yanında oynamalarını izlerken gülümsedi.

"Ne açıklayabilir misin?" diye araya girdi Janel. "Buraya koşmak için Brandon'ı Logan'la bırakmak zorunda kaldım," dedi endişeyle. Janel'i baldızım olarak görmeye alışık değildim, benim için o hâlâ en iyi arkadaşımdı, üniversite yıllarımı kardeşi Ivan'la paylaştığım kişiydi. Her zamanki huysuz tavrını ve rahatsız edici ses tonunu sergilese de, arkadaşlığımızı gerçekten önemseydiğini biliyordum, bu yüzden onu çok özel bir nedenle aramıştım.

"Neil'in yanına gitmeliyiz," diye itiraf ettim vakit kaybetmeden.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Janel, kafası karışmış bir halde.

"Şüpheli bir telefon aldı ve cevap vermedi. Sonra da nişanlıymış gibi davranıp dışarı çıktı," dedim montumu giyerken. Siyah bir kazak ve koyu renk kot pantolon giymiş, ardından gerçek bir dedektif kılığına girmek için şapka ve güneş gözlüğü takmıştım.

"Yine mi kıskançlık?" Janel, bunun her sarışının doğasında olan paranoyalarından biri olabileceğini düşünerek gözlerini devirdi.

"Belki de işle ilgili olabilir..." diye tahmin yürüttü Bailey, bariz tedirginliğini hafifletme çabasıyla.

"Hayır, son haftalarda başka zamanlarda da oldu. Benden sakladığı bir şey var," dedim inançla. İlk başta bunun Chris'ten ya da diğer iş arkadaşlarından gelen iş telefonları olabileceğini düşünmüştüm ama sonra Neil'in cep telefonunda bilinmeyen bir numara gördüğünde hüznlendiğini fark ettim ve bunun arkasında karanlık bir şeyler olduğundan şüphelenmeye başladım.

"Peki nereye gittiğini nasıl bulacaksın? New York çok büyük bir şehir," diye homurdandı Janel.

"Coğrafi konum diye bir şey duydunuz mu hiç?" Dudaklarımın bir halkasını sinsice kaldırdım ve ikisi de birbirlerine baktılar.

Sorgulama.

"Sen tamamen delirmişsin." Janel işaret parmağını şakağının tepesinde döndürdü.

"Güven bana." Onu ceketinin kolundan tuttum ve ön kapıya doğru sürükledim.

Bailey'e yakında döneceğime söz verdim ve Neil'in çocukları ona bıraktığımı asla öğrenmemesi gerektiğini yineledim. Çocuklarımızın büyükanne ve büyükbabalarından başka kimseyle vakit geçirmesini, hele hele bir bakıcıya emanet edilmesini istemiyordu.

Arabaya bindiğimizde, onu izlemek için iPhone'umdan Neil'in cep telefonu konumunu etkinleştirdim ve harita bana gerçek zamanlı olarak nerede olduğunu gösterdi.

Janel parmaklarını direksiyona vurarak, "Eee?" diye sordu.

"*Beşinci Oda*'ya gitmelisin. O orada," diye cevap verdim ve ona adresi verdim.

Bazıları benim deli olduğumu düşünebilirdi ama kıskançlık Neil'le olan ilişkimdeki en eziyet verici duygulardan biriydi. Ona güvenmeyi öğrenmiştim ama tamamen değil. Beni korumak için sık sık hayatının bazı yönlerini benimle paylaşmamaya karar veriyordu, bu yüzden onu okumayı öğrenmiştim, manyetik gözlerinde benden saklamaya çalıştığı karanlık düşünceleri görmeyi öğrenmiştim, hareketlerini tahmin etmeyi, sapkınlıklarını tanımayı, içgüdülerini anlamayı ve onları kabul etmeyi öğrenmiştim.

Söz konusu barın önüne geldiğimizde Janel arabayı ilk boş park yerine park etti; buzlu kaldırımda kaymamaya dikkat ederek dışarı fırladım ve güneş gözlüklerimi taktım. Gün pek güneşli değildi ama Neil'in beni tanımaması için yüzümün bir kısmını gizlemem gerekiyordu.

Restoranın içini görmemi sağlayan büyük pencerelerden birinin önünde durdum, kırmızı çelenklere ve onu süsleyen küçük renkli ışıklara baktım, sonra gözüme bir şey çarpana kadar masalarda oturan birkaç müşteriyi taradım: siyah bir paltonun örttüğü iki geniş omuz ve asi bir ön saçla çizilmiş bir profil.

Neil'i fark etmek zor olmadı, onu hemen tanıdım.

Vücudu, lanetlenmiş bir tanrıça gibi ihtişam ve güzellik içinde göze çarpıyordu.

Bir kolunu bacağına, diğerini sehpanın kenarına dayayarak rahatça oturdu. Gözleri otoriter ve korkutucu bir ifadeyle kapalıydı. Duruşu, erkekliğini vurgulayacak şekilde geniş ve kendinden emindi ve küçük, önyargılı gülümsemesi, karşısında oturan kız da dahil olmak üzere kimsenin pençesinden kaçamayacağı bir adamın tipik özelliği idi.

Birden ağzımın kuruduğunu, kalbimin bir çömlek gibi parçalandığını ve bacaklarımın ağırlığını taşıyamadığını hissettim.

Şaşkınlıkla dikkatimi ona yönelttim: Sarışındı, bembeyaz bir yüzü ve iki kocaman kahverengi gözü vardı.

Kahverengi paltosunun üzerine kırmızı bir eşarp takmıştı. Kadın onunla hararetli bir şekilde konuşuyor, umutsuzca onu bir şeye ikna etmeye çalışıyordu ama Neil başını salladı ve elini saçlarının arasında gezdirdi, sinirli ya da belki de endişeliydi.

Tam olarak anlayamadım.

"Selene, o zaman? O burada mı?" Janel arkamdan geldi ama onu görmezden geldim. Baktığım şeyden başka bir şeye bakmaya niyetim yoktu. Daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi bile çıkardım. Bara dalıp Neil'e o kızla ne yaptığını sorma fikri en mantıklı ama aynı zamanda en az kurnazca olanı gibi görünüyordu. Onun haberi olmadan onu gözetlemek bana, kendisini açıklamaya zorlayarak elde edeceğimden daha fazla cevap verecekti.

"Bu da kim?" diye ısrar etti Janel, hayallerimi ve umutlarımı paramparça eden şeyi o da görebildiğinde.

Kız Neil'in elini tutmak için masanın öbür ucuna uzandı ama Neil irkilerek bunu yapmasını engelledi ve yine endişeli görünüyordu.

çok fazla güven vardı, bu inkar edilemezdi.

Birkaç saniyedir zihnimi kurcalayan soru çok geçmeden gözlerimin önünde canlandı, cama blok harflerle kazınmıştı.

Onunla yatmış mıydı?

Kim'i diriltecek bir kadını baştan çıkarma gibi sağlıklı bir sapkınlığa mı yenik düşmüştü?

Bu korkunç şüphe bende kontrol edilemez bir mide bulantısı dalgasına neden oldu.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, boğazımda oluşan acı düğümünü güçlkle .

Midemde hissettiğim öfke ateşi, sanki onun güzel yüzü buruşturup bin parçaya ayırmak istediğim bir kâğıtmış gibi elimi yumruk yapmama neden oldu.

O, her şeyimi verdiğim adamdı. Uğruna kendimi feshettiğim adam.

Sevmeyi seçtiğim ve çocuklarımlın babası olarak seçtiğim adam.

Birlikte çok şey yaşadık, üstesinden gelmediğimiz hiçbir engel .

Ama bir ihanet.

Bir ihanet affedilemezdi.

"Selene, sakın ol. Onlar sadece... sadece konuşuyorlar." Janel bir elini omzuma koydu, olası yersiz tepkimden rahatsız olmuştu. Beni kötü düşüncelerden vazgeçirmek istiyordu ama o da en az benim kadar tedirgin görünüyordu.

Aptal değildim: Neler olduğunu anlamıştım.

"Peki kim o Janel?" diye çıktım ona, istemeden. "O senin iş arkadaşın değil, arkadaşın değil, akraban değil. Akla yatkın tek olasılık nedir?" Sarışın, genç, güzel kızın sevgilisi olmadığını söylemesi için ona meydan okudum.

'Neil sen ve çocuklar için deli oluyor. Size asla ihanet etmez,' diye ısrar etti.

"Janel, onu gördün mü? Kaç yaşında olacak? Yirmi mi? Yirmi beş mi? Çekici bir kız ve o...' Nefesim kesildi. "Orada onunla birlikte. Ve muhtemelen şüphelerimi uyandırmamak için son birkaç haftadır her zamankinden daha fazla dikkatimi çekiyor." Pencereden uzaklaştım ve sırtımı kulübün yanındaki duvara yasladım, yoldan geçenlerin bana meraklı bakışlar atmasına aldırmadan.

Janel hareketsiz kaldı. Tek bir kelime bile edemiyordu.

"Dr. Lively beni uyarmıştı," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Bana takıntısının yeniden artma tehlikesi olduğunu söyledi." Yol kenarlarını kaplayan ve binalardan uçan karlara baktım.

Sanki gerçekten orada değilmişim ve bir kabus yaşıyormuşum gibi bedenime yabancılaştığımı hissettim.

Janel beni kendime getirmek için arkamdan sarstı. "Şimdiye kadar hiç çatlamadı, Selene. Dr. Lively bunu sana yıllar önce söylemişti. Saçma sapan konuşma."

"Ne kadar zaman geçtiği kimin umurunda?" Alaycı bir gülümseme çizdim ve gözlerimi onunkilere diktim. "Yine de tahmin ettiği gibi oldu..."

O anda Neil'den nefret ettim.

Ondan nefret ettim çünkü onu seviyordum ve böyle korkakça bir hareketi hak etmiyordum.

Bunun mümkün olduğuna asla inanmazdım, oysa rahatsız edici olduğu kadar utanç verici bir gerçeği keşfetmek için onu takip etmem yeterliydi.

boşluğa bakmaya başladım.

Gözlerimin önünde birlikte geçirdiğimiz onca yıl canlandı.

İlk öpüşmemiz babamın villasının kapalı havuzunda, ilk kez onun yatak odasında ve sonra tekrar benimkinde.

Kavgalar, sırlar, Player, çözülmesi gereken bulmacalar, Krew, Jennifer, yattığı ve onu her şeye ve herkese rağmen seveceğimi kanıtlamak için rekabet etmek zorunda kaldığım çeşitli kızlar.

Şans bisküvisi, tatlılarımızın değişimi, en sevdiğim şarkıyla mızıka gösterisi...

İçgüdüsel olarak, tam on iki yıl önce, 22. yaş günümde bana bir buket şekerle sürpriz yaptığı zaman hediye ettiği inci kolyeli gümüş bileziğe dokundum.

Onu hiç çıkarmadan sağ bileğime taktım, sol yüzük parmağında ise ilişkimizi resmileştirmek için bana verdiği damla şeklindeki mavi elmas parlıyordu.

Ailemin önünde, benim yanımda duracağına, benimle birlikte kendi ailemizi kuracağına ve benim olacağına dair bir taahhütte bulundu.

Tamamen benim.

"Senin ağzından nefes alabilirim, senin kalbinden sevebilirim ve senin ruhundan yaşayabilirim..." Nicole doğmadan birkaç ay önce bana birbirimizi asla terk etmeyeceğimizi, ne Cehennem'in ne de Cennet'in bizi asla ayıramayacağını itiraf etmişti.

Biz her zaman birdik, ama yaşadığımız her şeyin başka bir kadın tarafından yok edildiği düşüncesi kalbimi kırıyordu.

Başım dönüyordu.

Janel beni ön kolumdan yakaladı ve yere düşmeden önce tutmayı başardı.

"Selene!" diye telaşlandı. "Selene..." diye telaşla ısrar etti.

Ona söyleyebildiğim tek şey "Beni evime, çocuklarıma götür" oldu.

İKİNCİ BÖLÜM

Ruha düşen şimşek gibi
Neil

*Yarın dünyanın sonu gelse ne
yapardınız?
Onu arar ve yarına kadar onunla
sevişirdim.*

CHARLES BUKOWSKI

Kadınım neden bu kadar içine kapanık olmak zorundaydı?

Onun nesi olduğunu anlayamadım.

Ona söz verdiğim gibi öğle yemeğinde dönmüştüm ve Selene tüm bu süre boyunca beni görmezden gelmekten başka bir şey yapmamıştı.

Çocuklarla ilgilenmiş, sonra da benden yardım bile istemeden şömineyi kendisi dekore etmişti.

Ona garip bir şekilde baktım.

O sırada dalgın bir ifadeyle Fransız penceresinin camını temizliyordu.

Islak bezi aynı noktaya tekrar tekrar sürdü ve şimdi tüm bahçeyi kaplamış olan kara baktı.

"Elinde ne olduğunu söyleyecek misin?" Sesim onu irkiltti. Onu sessizlik içinde gözlemlemek benim alışkanlığımdı.

Yavaş ve zarif hareketlerini, her zaman hayat ve sevgi dolu masmavi gözlerini seviyordum.

Hafif ve şehvetli kalçalarını sevdim.

Kumral saçları hoşuma gitmişti, ipek teller gibi kürek kemiklerini aşarak sırtının alt kısmına dökülüyordu.

İnce bacakları ve dar kot pantolonunun içinde sıkışmış gibi duran sıkı poposu, ereksiyonu kadar hoşuma gitmişti.

benimkine sarıldı.

Minyon ama ahenkli vücudunu özetleyen tüm o kıvrımları sevdim.

"Eee?" diye ısrar ettim, mesafemi koruyarak ama bakışlarımı onun ince bedenine sabitleyerek.

"Ne olmuş yani?" Bana zar zor profil çizdi ve boş boş baktı. Bir an için temizlemeyi bıraktı, bez avucunda hareketsiz kaldı.

"Sabahtan beri garip davranıyorsun. Nedenini bilmek istiyorum." Gerçekten de bilmek zorundaydım ama bir kez olsun fazla otoriter olmaktan kaçındım. Tinker Bell'im, onu ensesinden tutup yatağa çarpmak istememe neden olan türden sinirli bir sırıtış sergiledi. "Ailene yeniden mi bakıyorsun? Hâlâ kızgın mısın?"

Dünyadaki tüm nedenlere sahip olabilirdi, ama benim nasıl biri olduğumu biliyordu: saldırgan kadınlardan nefret ederdim ve Judith çok saldırgandı, aksi halde ona iyi bir büyükanne diyebilirdim. O bir pislikti ve öyle de kalacaktı. Annemin ortağı olması ve onunla bu kadar iyi anlaşması beni hiç şaşırtmamıştı. Ancak, kızıyla uzun yıllara dayanan ilişkisine rağmen hala eski sorunları gündeme getirerek ona acı çektirmesine şaşırmıştım.

Selene'nin kötü ruh halinin nedeninin babasının uyandırdığı kötü anılar olduğundan neredeyse emindim.

"Aileme ve kayınvalidene davranış şeklin sorunların en küçüğü." Bakışlarımdan kaçmak için dikkatini tekrar parlayan cama çevirdi.

Verdiği cevap şüphelerimi doğrulamıştı: Bir şeyler yanlıştı.

"Peki en büyük sorun nedir?" Oturma odasına doğru ilerledim. "Geçmişte yaptığım hatalar mı?" Ona yaklaştıkça, hindistan cevizi kokusunun bir zehir gibi içime işlediğini daha anladım.

"Yirmili yaşlarımızdayken işlediğin suçlardan mı bahsediyorsun?" Selene dönüp bana baktı. Gözlerinde güçlü bir kızgınlık parlıyordu. "Birlikte yaşadığımız süre boyunca işlediğin

ilişki?" Listeye devam etti. "Ya da..." Bir an için düşünüyormuş gibi yaptı. "...Nicole doğmadan önce yaptıklarınızdan mı?"

Sikeyim.

Selene geçmişteki olayları gündeme getirebilen ve beni etkisiz hale getirmek için bunları bana karşı kullanabilen bir kadındı. Ben, onun aksine, hatalarını pek hatırlayamazdım, bu yüzden tartıştığımızda iletişimimiz genellikle gerçek bir kavgayla sonuçlanırdı.

"Bunu zaten konuştuk ve her şeyi aştık çocuğum. Geri dönmeyelim..." Büyük bir piç gibi, en kötüsünden kaçınmaya çalışıyordum. Öfkeli bir kadına karşı kazanma şansım yoktu ve dahası, yanılmaz bir hafızaya sahiptim.

"Bana bir şey söylemek zorunda değil misin?" Selene yüzünü indirerek benim yerime elinde tuttuğu reşo tabağına baktı. Evet, ona söylemem gereken pek çok şey vardı ama hazır değildim. Sorusunu duymazdan geldim ve yavaş adımlarla yaklaştım. Gerçeklikle bağlantımı her kaybettiğimde olduğu gibi, ona dokunmak için ani bir dürtü hissettim.

Selene benim gerçekliğimdi, onu kaybetmeyi göze alamazdım.

Bileğine zar zor dokunabildim.

Tinker Bell'im parmaklarımın tenine temas ettiğini hissettiğinde geri çekildi.

"Beni reddetme," diye yalvardım ona, reddinden dolayı incinmiştim.

Selene başını salladı. "Ben bunu hiç yapmadım. Ama beni kendinden uzaklaştırmak için çaba harcıyor gibisin," diye mırıldandı sıkıntıyla, sonra da başka bir şey eklemekten onayladı.

Hareketsiz bir şekilde durmuş, cam pencereden yavaşça verandanın korkuluklarına yerleşen birkaç kar tanesine bakıyordum.

Bunun yeniden bir krizin başlangıcı olduğuna inanmak istemiyordum ama öyle görünüyordu.

Çok şey yaşamıştık ve çok şeyin üstesinden gelmiştik ama şimdi çocuklar vardı, bir ailemiz vardı, sorunlarımız telafi edilemez bir şekilde onlara da yansyacaktı.

Camın yansımasından figürünün gittikçe küçüldüğünü, sonra da tamamen kaybolduğunu izledim.

Öte yandan, yıllardır bana eziyet eden ve gerçekte kim olduğumu hatırlatmak için peşimi bırakmayan bir başkası ortaya çıktı.

"Çok ."

Arkamı döndüm ve çocuksu dudaklarını kırıştıran sinsî bir sırıtışla koltuğun kolçağında oturan *çocuğa* şaşırdım.

"Sen yoksun," diye tısladım, onun varlığından rahatsız olmuştum. Beni ve zihnimi kontrol altına almaya çalıştığı her seferinde bunu tekrarlamayı öğrenmiştim.

"Bu, beni görmezden gelmek için yıllardır kendine söylediğin her zamanki kolaylık yalanı, ama gördüğün gibi işe yaramıyor, Neil." Bana göz kırptı ve bacağını salladı. O anda alışılmadık kıyafetini fark ettim: gri bir kazak ve mavi bir tayt giymişti. Kahverengi saçları düzgündü ve vücudu farklıydı, on yaşına rağmen daha az çocuksuydu.

"Ne giyiyorsun?" diye sordum, onu yakından inceleyerek.

"O meşhur Noel'de giydiğin şey. Artık hatırlamıyor musun?" Sahte bir masumiyet havasıyla başını öne eğdi.

"Hayır," diye tersledim onu. Ne zaman yeniden ortaya çıksa, tek amacı bana acı çektirmek ve beni asla yalnız bırakmayacağını hatırlatmaktı.

"Yine de yapmalısın. Kim Noeli seninle geçirmeye karar verdi," diye yalan söyledi. "Biliyor musun, Selene'e Noel süslerinden neden nefret ettiğini söylemelisin."

"Kapa çenenî!" diye öfkeyle bağırdım; hemen sustu. "Bana kafayı takmayı bırakmalısın." Bir elimi yüzümde gezdirdim. Gömleğimi çıkarmak için ani bir istek duydum ama sadece göğüs kafesime kadar açmayı tercih ettim.

Havayı özledim.

"Yapamam." Çocuk ısıklık çaldı, beni sinirlendirmeye kararlıydı.

"O zaman şimdiye kadar yaptığım gibi seni görmezden gelmeye devam edeceğim," diye onu tehdit ettim.

"Dene bakalım. İşe yaramayacağını biliyorsun." Alaycı bir tavırla omuzlarını silkti.

Evet, faydası yoktu çünkü sonsuza kadar orada kalacaktı.

"Siktir git," diye . Tek çözüm onunla konuşmayı . Oturma odasından çıkmak için hareketlendim, ama Julian'ın yerde oturduğunu, elinde oyuncak bir araba olduğunu fark edince durdum.

koltuğa baktı. Aceleyle yanına gittim ve dizlerimin çöktüm. "Küçük adam, burada ne yapıyorsun?"

Oğlum mavi gözlerini bana çevirdi. Gözbebeklerinin etrafında birçok altın yıldız varmış gibi görünüyordu. Kaşlarını çatı, sonra bakışlarını tam olarak *çocuğun* oturduğunu görebildiğim noktaya çevirdi.

"Sen de görüyor musun?" Korku boğazımı öylesine sıktı ki bu dört kelimeyi güçlükle mırıldanabildim. Julian cevap vermedi, sadece başını küçük arabaya doğru eğdi.

Hayır, değilsin bebeğim.

*Benim gibi olmak
zorunda değilsin.*

Telaşla onu kucağıma aldım ve acil bir arama başlatmak için pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım.

Dördüncü , John Keller nihayet cevap verdi.

"Baba!" Neredeyse kulak zarını deliyordum; oğlum korkuyla sarsıldı.

"Neil, neler oluyor?"

Daha önce hiç olmadığım kadar tedirgin bir şekilde oturma odasında dolaşmaya başladım.

"Julian da görüyor," diye itiraf ettim panik içinde.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bebek, baba. Gördüğüm aynı bebek..."

Deliliğimden emin bir şekilde, "Bu imkânsız," diye karşı çıktı.

"Sana öyle olduğunu söylüyorum."

Siktir, neden ona yalan söyleyeyim ki?

"Neil..." diye iç geçirdiğini duydum. "Paranoyak olma. Oğlun iyi."

John bana inanmadı. Bana hiç inanmadı.

"Baba, o küçük çocuğu gördüğüm yere bakıyordu. Dönüp sandalyeye baktım, şimdi üzerinde kimse yoktu. Julian ise benim endişemden habersiz, küçük sarı arabasını ellerinde evirip çeviriyordu.

"Muhtemelen neye baktığınızı anlamaya çalışıyordu," diye önerdi.

Bu makul seçenektir ama ben inançlarıma bağlı kaldım.

"Ya değilse?"

Julian gözlerini benimkilere dikmek için kaldırdı. Oyunağına odaklanmayı bıraktı ve kendini daha iyi tutabilmek için bir kolunu boynuma doladı.

"Neil, lütfen sakinleşmeye çalış," diye azarladı John beni.

"Baba," diye patladım, sakin olmaktan çok uzaktım. "Çocuklarım benim her şeyim. Onlardan birinin benim gibi olabileceğini öğrenmenin ne demek olduğunu biliyor musun?" Bu düşünce bile beni hem üzdü hem de öfkeliendirdi.

"Hiçbiri senin gibi olmayacak," diye beni rahatlattı.

"Sana kim güvence veriyor?" Alaycı ses tonum onun bu konudaki uzmanlığını küçümsüyordu.

"Ben bir doktorem. Yeğenimin anormal davranışları olsa fark etmeyeceğimi mi sanıyorsunuz?" diye kuru bir şekilde cevap verdi. "Julian şu ana kadar herhangi bir bozukluk göstermedi, takıntı yapmayı bırakın."

Çenemi oğlumun şakağına dayadım ve gözlerimi kapatarak onu alnından öptüm. Onun kollarımda, güvende olduğunu bilmek beni rahatlattı ama yeterli değildi.

"Sakin olabilir miyim?" diye mırıldandım, boğazımda bile zonklayan kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışarak.

"Sakin *olmalısın* Neil. Çocukların harika ve sağlıkları mükemmel. Gereksiz yere telaşlanmayın."

"Biliyorsun ki..." Sözümü bitiremedim; ona ne söylemek istediğimi tahmin etmişti.

"Korktuğunu biliyorum ama korkman için bir neden yok." Neyse ki John, kötü düşüncelerin normal bir yaşam sürme umudunu tehlikeye attığı o anlarda bana her zaman destek oldu.

"Daha ziyade..." Durakladı. Bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceğini hemen anladım. "... Sele- ne ile bu *konu* hakkında konuştun mu?"

Al bakalım.

"Henüz değil." İçimi çektim.

"Neil!" diye beni uyardı. "Bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Bu sabah bana son birkaç haftadır tuhaf davrandığını söyledi. Onu rahatlatmaya çalıştım ama seni uzun süre idare edemeyeceğim ve sen de bunu ondan uzun süre saklayamazsın, bu saygısızlık. Onun güvenini kaybetmeye yeniden hazırlanıyorsun."

Her zaman olduğu gibi haklı olduğunu biliyordum ama bu sinir bozucu *sorunun* küçük kızımın keyfini kaçırmasını istemiyordum.

"Doğru fırsat karşıma çıkar çıkmaz onunla konuşacağım," diye şart koştum, doğru fırsatın hiçbir zaman gelmeyeceğini umarak.

"Doğru bir fırsat yok. Onunla şimdi konuşmalısın. Ona bu kadının seni aradığını ve kim olduğunu söylemelisin," diye beni hiç etkilemeyen bir otoriteyle karşılık verdi.

"Baba, Selene'in nasıl biri olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı?" Sahipleniciydi ve her şeyden önce beni ve etrafımda dolaşan herkesi kısıkanıyordu. Çocuklar onu çok strese sokuyordu, benim sorunlarım için de endişelenmesini istemiyordum.

"Erkeğini seven kadın gibi o da kıskançtır ama bu yalanlarınızı haklı çıkarmaz."

"Ona yalan söylemedim, sadece uygunsuz bir gerçeği atlıyorum," diye homurdandım.

"Başka bir kadının varlığını atlıyorsun," diye her şeyi bilen tavırla bana çıkıştı.

Kahretsin, ne baş belası!

"Böyle söyleyince onu aldatıyormuşum gibi geliyor, mısın?"

Julian bana anlamsızca baktı, belki de ses tonumun neden aniden değiştiiğini anlamak istiyordu; onu kucaklamak için yanağından öptüm.

"Ona gerçeği söylememek de ihanetle eşdeğerdir," diye azarladı babam.

"Seninle konuşmak beni geriyor," diye mırıldandım, oturma odasında rastgele bir noktada durarak.

"Elbette." Seraphic bir kahkaha algıladım. "Neden seni baltalamıyorum?" diye cevap verdi, beni az da olsa rahatsız eden bir memnuniyetle.

"Gitsem iyi olacak baba." Gözlerimi devirdim. "Seni duyabiliyorum." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu cebime attım, sonra Julian'a baktım. "Annene gidelim mi ufaklık?" diye teklif ettim, Tinker Bell'imizin nasıl bir ruh hali içinde olduğunu merak ediyordum.

Birlikte ona mutfakta katıldık.

Selene masaya sırtını dönmüş, elma ve muzları karıştırarak masada oturan Nicole için atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu: "Yemek istemiyorum.

Bir deftere bir şeyler yaz.

Bunu o kadar sık yapardı ki, büyüdüğünde benim mimarlık tutkumu miras alacağını ummaya başlamıştım. Bu beni kesinlikle onunla gururlandırırđı. Çocuklarım için en iyisini istedim ve onların geleceğini tam da hayal ettiğim gibi hayal etmek bana pes etmeme, iyi bir baba olma ve her şeyden önce onların büyümesinde güçlü bir figür olma gücü verdi.

Kendimi kaptırmıştım, Tinker Bell'ime bu kadar yaklaştığımı ve burnumun ucuyla boynunu okşamak için fark etmemiştim bile. Nefis bir parfüm yayıyordu, sevişirken tenimde koklamaya bayıldığım parfümün aynısı ya da geceleri yatakta beni kucakladığında, işkencelerimi yatıştırabilecek bir peri gibi.

"Bu ikisi nasıl oldu da şimdiden uyandı?" diye sordum, boynuna bir öpücük kondurarak. Selene nefesini tuttu, sonra dönüp hem Julian'a hem de bana baktı.

"Saat altı. Öğleden sonra yaklaşık üç saat uyuduklarını biliyorsun." Hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Oğlunuz size katılmak istedi ve gizlice oturma odasına girdi." Kadın onun yanağını şefkatle çimdikledi ve adam nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Çok kötü," diyerek ona baktım ve benim sweatshirtlerimden birini giydiğini fark ettim. Parfümümü koklamak için benim kıyafetlerimi giymeyi sevdiği fikri her seferinde beni memnun ediyordu. "Seninle biraz yalnız kalmak isterdim." Çocuklarımız orada olduğu için ona ne yapmak istediğimi üstü kapalı bir şekilde de olsa ima ettim.

En ahlaksız arzularımı ondan hiç gizlemeden gözlerimle onu soydum.

Çocuk onları yakalamaya alışkındı.

"Baba!" Nicole dikkatimi çekmek için kalemini masaya vurdu. "Bu gece Noel Baba'nın atölyesini görmeye gidecek miyiz?" diye sevinçle teklif etti.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Noel Baba atölyesi de ?

"Evet, gitmek harika olur." Selene boğazını temizledi ve dikkatini tekrar smoothie'ye verdi. Karışımı bir bardağa doldurdu ve içine bir pipet koyarak Nicole'e uzattı. "Çocukları besliyorum, sonra yıkayıp giydiriyorum. Bana yardım etmek ister misin?" Bana döndü ve

Soğukkanlılıkla, soğukkanlılıkla, çocuklarının iyiliği için eşiyle işbirliği yapmak zorunda kalan bir anne gibi.

Aklından neler geçtiğini anlamam gerekiyordu.

Bu durum daha fazla devam edemezdi ama Julian ve Nicole'ün önünde onunla tartışmak istemediğim için, yalnız kalır kalmaz onunla konuşacağımı söyledim.

Ayrıca ona sadece ilişkimizi bozmakla kalmayacak, aynı zamanda Selene'i öfkeliendirecek olan can sıkıcı *meseleyi* de anlattırdım...

O gün hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiydim.

Noel Baba'nın atölyesi henüz . Atölyeyi 25 Aralık gecesi ziyaretçilere açacaklardı.

Nicole'ün gözyaşlarına boğulduğunu ve bir saatten fazla surat astığını söylemeye gerek yok.

New York sokaklarında dolaşırken elini sıktım, alternatif teklifler sundum, başını sallayarak reddetti; Selene yanımda, Julian'ı kollarında tuttu ve ilgisiz bir şekilde hepsi bayram süsleriyle bezenmiş vitrinlere baktı.

"Sana şekerleme almamı ister misin?" Kızımı neşelendirmek için tekrar denedim, Nicole hiç de hevesli olmayan bir şekilde başını salladı. İçimi çektim: Artık ne yapacağımı bilemiyordum. Noel Baba'nın atölyesinin henüz hazır olmaması kesinlikle benim suçum değildi. Etrafıma bakındım, çeşitli dükkânlara girip çıkan kalabalığı fark ettim; sokak lambaları özellikle ışıltılıydı, kafeler görmezden gelinemeyecek kadar tatlı ve sıcak çikolata kokuyordu. Birden aklıma bir fikir geldi. "Sıcak çikolata ister misin?" İşte, belki de kızım bu cazip teklife boyun eğecekti. Nicole aniden durdu ve o karanlık akşamda bir umut ışığı gördüm. Kalın kirpiklerinin altından bana baktı, başını eğerek beni aşağıdan gözlemledi. Paltosuyla uyumlu mavi yün şapkası ve göz kamaştırıcı gözleriyle bir prensese benziyordu. Gerçek bir inci. Bir an için onun güzelliğini geri getirmeyi başardığımı düşündüm.

Ama başını ölümcül bir yavaşlıkla sallayarak beni yine yalanladı.

Hayır, baba!

Omuzlarımı gevşettim ve bir elimi yüzümde gezdirdim, artık teslim olmuşum.

O anda yanımdan iki kadın geçti.

Nicole'e gülümsediler ve bana baktılar, tavrımdan yumuşadılar, sonra beni hayranlıkla incelediler ve bakışlarında bir şeyler değişti. Şefkat yerini gösterişli bir kötülüğe ve genellikle görünüşümün tetiklediği bariz bir meraka bıraktı.

Kayıtsız bir şekilde Selene'e bakmak için döndüğümde, onu kaşlarını kaldırmış bana bakarken yakaladım, daha adil bir cinsin dikkatini çektiğim için hiç de memnun değildi.

"Hıncını benden çıkarma," diye uyardım onu hemen.

"Hayır, tabii ki," diye homurdandı. "Onlara bakmıyordun." Yürümeye devam etti. Julian'ın eşarbını bej ceketinin önünden sarkacak şekilde düzeltti ve bizim fi- glio tüm bu endişeden rahatsız olarak elini ondan uzaklaştırdı.

Annem onu bir penguen gibi yeterince doldurmuştu.

"Selene," diye homurdandım.

"Neil, kadınlar ve senden çok daha genç kızlar tarafından fark ediliyorsun, bu yeni bir şey değil, ama yeniden değişmek zorunda olmadığını anlamıyorsun," diye beni azarladı ve bakışlarını birkaç dolar kazanmak için Noel gösterileri düzenleyen sokak sanatçılarına çevirdi.

"At gözlüğü takmamı ister misin?" diyerek gerginliği yatıştırmak için ona takıldım.

"Aynen öyle," diye kasıla kasıla konuştu.

Kıskandığı zaman çok sevimli oluyordu.

Ona yaklaştım ve onu kendime çekmek için kolumu omuzlarına koydum. Hepsinin onun olduğumu bilmesini istedim.

Ona ait olma hissi bana yaşadığımı hissettirdi. O bunun farkında bile değildi.

"Gerek yok," diye fısıldadım kulağına. "Ben sadece sana bakıyorum, Tink." Artık ona gerçeği itiraf etmekte bir sakınca görmüyordum ama yine de ona çok fazla güvence vermemeye çalışıyordum. Onu çok iyi tanıyor-

Beni kaybetme fikri bencil tarafımı, tanıştığı piç tarafımı memnun etti.

Hiç irkilmedi, ciddiyetini korudu ve sanki ona güzel bir şey söylememişim gibi etrafına bakındı. Açıklamalar ve sloganlar konusunda pek uzman değildim ama az önce benim için başka kimsenin olmadığını fark etmesini sağlamıştım ve o da utanmadan beni görmezden geliyordu.

Sessizlik uzayınca gözlerimi bir Noel çizgi filmine kaydırdım ve aniden durdum, Selene'i hala sıkıca bana tutuyordum.

"Tamam, keyfinin yerine gelmesi için ne yapmam gerektiğini biliyorum." Beklentiyle hem ona hem de Nicole'e baktım ve aceleyle uzaklaştım. Ellerini soğuktan ovuşturan arabanın arkasındaki adama döndüm, sergilenen çeşitli tatlıları inceledim ve üç İncime gülümsemelerini getirecek bir şey işaret ettim. Noel bahşisiyle birlikte ödemeyi yaptım ve ellerimde iki renkli paketle ailemin yanına döndüm.

"İşte ilk bebek için bir tane." İlk Pop Rocks paketini Selene'e uzattım. "Diğeri de ikinci bebek için." İkincisini Nicole'e uzattım, o da hemen kaptı ve mutlulukla zıpladı. Julian gözlerini kısarak baktı, onu unuttuğumu sanıyordu ama çok yanılıyordu. Ceketimin cebinden bir çikolatalı fıstık çıkardım ve ona uzattım. "Bu da benim küçük adamım için."

Onu aldı ve hafif bir gülümsemeyi ima ederek küçük ellerinin arasında çevirdi.

"Selam... Keller."

Arkamdan gelen bir erkek sesi o büyülü anı böldü.

Döndüm ve Luke Parker'ın birkaç metre ötede durduğunu gördüm, dizine kadar uzanan bir şapka ve Paris düğümlü mavi bir fular takmıştı. Önce bana, sonra da Selene'e , büyülenmiş gibi bakakaldı.

Kadınım onu utangaç bir şekilde, "Merhaba Luke," diye selamladı.

En güzel gülümsemesini ona çevirdi. "Sana da merhaba Selene. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Ortağın seni iyi saklıyor, ha?" diye şaka yaptı, onu iyice süzerek. "Seni büyüleyici buluyorum."

"Evet, çok güzel," diye araya girdim. Ona bulanık bir şekilde baktım ve o da rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

Onu vücudu ve gözleriyle becerebilecek tek kişi bendim; arkadaşım bunu aynen benim ek binadaki öpüşmelerini hatırladığım gibi hatırlıyor olmalıydı. O zamandan bu yana sonsuzluk geçmişti ama benim gibi sahiplenici bir adam için zaman Luke'un yüzünde beliren tatmin olmuş ifadeyi ve ardından gelen müstehcen konuşmaları silememiştir.

"Ne oluyor Luke! Neden beni beklemedin?" Korktuğum gibi, sarışının *yanında iyi* bir arkadaş vardı. Koyu renk kot pantolon, açık renk bir kazak ve çivili deri ceket giymiş Xavier de ona katılmıştı. Beni ya da Selene'i selamlama zahmetine bile girmedi, görgü kuralları pek ona göre değildi, daha ziyade başka bir şeyle oyalanıyordu. "Woh- woh." Ellerini kaldırdı, adımlarını durdurdu. "Bunlar da nereden çıktı?" diye şaşkınlıkla Julian ve Nicole'u işaret etti.

Luke kıkırdadı. "Belki de Neil sana çocuklarından bahsettiğinde çok sarhoştun."

Xavier şaşkın görünüyordu. inanılmaz bir keşif yapmış gibi, "Onlar iki çocuk," dedi.

Luke ona kaşlarını çatı. "Evet Xavier, onlar iki çocuk."

"Hayır, anlamıyorsunuz." Xavier geri adım attı "Onlar tehlikeli yaratıklar!"

Selene bana kaçamak bir bakış attı ve ben de omuzlarımı silktim: Xavier çılgına dönmüştü.

"Sen neden bahsediyorsun?" Luke şaşkındı.

"Tükürüyorlar, iki saatte bir kaka yapıyorlar, yüzünüze işiyorlar, üzerinize kusuyorlar..." Xavier yüzünü tiksintiyle buruşturdu, sonra Nicole ona yaklaşırken yüzünü buruşturdu. İnce kolunu uzattı ve ona Pop Rocks paketini uzattı. Arkadaşım onun yüksek bedenine baktı ve kaşlarını biraz temkinli bir şekilde kaldırdı.

"Benden ne istiyorsun?" diye homurdanarak onu uzaklaştırdı.

"Senden bir şeker almanı istiyor," diye açıkladım. Başka bir adam kızıma bu şekilde davransaydı, onu yumruklardım, ama sonra, Xavier olduğu için, tepkisi beni eğlendirdi: gerçekten ter-

Boncuğum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve devam etmeye karar verdim.

"Ben yabancılardan şeker almam, bebeğim." Parmağını tehditkâr bir tavırla ona doğrulttu; Nicole ona gülümsedi ve hiç korkmadan ilerledi; aksine, ona karşı alışılmadık bir düşkünlüğü var gibiydi.

"Kahretsin, kaldırın onu, hadi." Xavier geri çekildi ve yardım için Selene ve bana baktı.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadı Tinker Bell kulağıma.

"Onu dinlemeyin," diye önerdim.

"Hadi ama Xavier. Dört yaşındaki bir çocuktan gerçekten korkuyor musun?" diye alay etti Luke ama Xavier dinlemedi bile. Muhtemelen kız kardeşini savunmak isteyen Julian'ın çatık kaşlı bakışlarına odaklanmıştı. Birkaç saniye boyunca hareketsiz durdu ve oğlumu sanki üç başlı küçük bir uzaylıymış gibi inceledi.

"Tıpkı sana benziyor," diye yorumladı Julian'ı işaret ederek. "Seninle aynı ölümcül bakışa sahip."

"Onu yere indirmemi ister misin?" diye sordu Selene, onun tepkisi karşısında da eğlenmişti.

"Hayır!" Xavier bir elini ileri uzattı.

Julian büyük bir adamı ve Krew'un en kötülerini korkutuyordu; küçük adamımın yarattığı korkutucu etkiden gurur duyarak göğsümü kabartmam kaçınılmazdı.

"Senin gibi biri çocuklardan korkuyor olamaz. Neredeyse kırk yaşındasın, Tanrı aşkına, de bir baba olmalısın!" Luke gözlerini devirdi.

"Otuz dokuz yaşındayım," diye düzeltti diğeri onu. "Ve hayır, etrafımda velet istemiyorum," diye homurdandı, bir yandan da kendisine ısrarla Pop Rocks ikram eden Nicole ile arasına mesafe koydu.

"Hadi, bir şeker al ve onu mutlu et." Kızıma yaklaşmaya ve onu kendime çekmek için elimi omzuna koymaya karar verdim. Kimseye güvenmiyordum, en azından Xavier'e. Onu tanıdığım kadarıyla, kendini kaybedebilirdi. Bizim yaşımızdaki erkeklere nasıl davrandığını bilsem de, küçük bir kıza nasıl tepki vereceğini tahmin edemezdim.

Her halükarda, onu korumak benim görevimdi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Onu çek."

"Xavier, al şu lanet şekeri," diye emrettim ona. Gözleri iki yarık halinde yarı kapalı, çenesi kaskatı ve ses tonu hiç de şaka yapmadığımı anlamasını sağladı. Her zamanki gibi omuzları gergin ve göğsü dışarıda bakışlarımı tuttu.

Her zaman bana meydan okumayı severdi.

"Yoksa ne olur?" Şiddetli kavgalarımızın anılarını canlandıran şeytani bir sırıtışla parladı ama artık eskisi gibi küçük bir çocuk değildim. İçgüdülerimi kontrol etmeyi öğrenmişim; dahası, çocuklarıma asla kötü örnek olmayacaktım.

"Al dedim," diye yavaşça taradım. Nicole hâlâ kolunu havaya kaldırmıştı; Xavier bakışlarını ona indirdi, sonra bana çevirdi.

Gerilim saniye saniye arttı.

Luke herhangi bir riskli hareket yapmasını önlemek için ona yaklaştı ve Sele de aynı şeyi bana yaptı, her ikisi de çok benzer karakterlerimizin farkındaydı.

"Oh, pekala," diye yumuşadı önce. "Dayattığın zaman dayanılmaz oluyorsun. Kızın da senin gibi tam bir baş belası." Sinirlenerek elini çantaya soktu ve bir Pop Rocks çıkardı, sonra da ağzına attı. "Mutlu musun?" Tadını çıkarmak için kendine zaman bile tanımadı ve beklediğinden erken yuttu.

Nicole ona gülümsedi ve Selene rahat bir nefes aldı.

"Daha nazik olmayı öğrenmelisin Xavier. Ar- leen'in kışına tekme basması tesadüf değil," diye mırıldandı Luke, muhtemelen bir kadını ima ederek.

"Arleen kim?" diye sordum merakla.

"Uzun hikâye, unut gitsin." Xavier başını salladı ve aniden kaşlarını çattı.

Bu isim karanlık bir şeyleri tetiklemişti.

Yalnız olsaydık bana anlatırdı ama ailemin bunu uygun bulmadı.

Xavier görüldüğünden daha çekingendi.

Gerçek duygularını küstah ve ukala bir tavrın arkasına saklıyor, her zaman yüzeysel ve benmerkezci görünüyordu.

Şeker ve gizemli Arleen hakkındaki tartışmadan sonra çocuklar huzursuzlanmaya başladı, eve gitmek için can atıyorlardı, bu yüzden vedalaşmadan önce arkadaşlarımla birkaç dakika daha geçirdik.

Çocuklarımız öfke nöbetleri geçirdiği için dışarıdaki yürüyüşler genellikle bir saatten fazla sürmezdi.

Eve vardığımızda Selene Julian'ın bezini değiştirdi; ben de Nicole'ü soydum, pijamalarını giydirdim ve yatağına yatırdım. Boncuğum hemen uykuya daldı, kardeşi ise uyanık kaldı, bize biraz huzur vermeye hiç istekli değildi.

Selene onu her şekilde memnun etmeye çalıştı: ona ılık süt verdi, kucakladı, en sevdiği arabalarla oynamasına izin verdi, ama Julian hiç yorulmadı.

Gece yarısı kendini beşiğinde uyumaya bıraktığında, nihayet kadınım la yalnız kalabildim.

Sırtımı yatak başlığına dayayarak yatağıma uzandığımda, tuvalet masasında otururken saçlarını taramasını hayranlıkla izledim.

Mavi gözleri yorgundu ve belli belirsiz koyu halkalarla çevriliydi.

Sade, siyah, saten bir gecelik giymişti, o kadar inceydi ki aynadaki yansımasından kabarık meme uçlarını görebiliyordum.

"Neden bana bakıyorsun?" Fırçanın yavaş hareketlerini kesip kucağına koydu ve bana doğru döndü. İstemsizce ama baştan çıkarıcı bir şekilde somurtan dolgun dudakları ona ne söylemek istediğimi unutturdu.

"Yapamaz mıyım?" diye takıldım ona. Gözlerini çıplak göğsümün üzerinde gezdirerek bana dalgın dalgın baktı. Gözbebekleriyle kaslarımın çizgilerini yavaşça yalayıp çeşitli yönlerde gezdiriyor, benden boşuna saklamaya çalıştığı uygunsuz düşüncelerin içinde kendini kaybediyordu.

"Eski arkadaşlarını görmeyeli uzun zaman oldu." Boğazını temizledi ve sırtı bana dönük bir şekilde saçını taramaya devam etti.

"Luke'la tanışmak hoşuna gitti mi?" Bu düşünce bile midemi bulandırdı.

"Bu kadar iyi gelişmesini beklemiyordum. Yirmi beş yaşında çekiciliği vardı, ama şimdi..." Yorumunu söylemeden bıraktı. Beni kışkırtmak için mi, yoksa üzmemek için mi, anlayamadım.

"Şimdi ne olacak?" diye ısrar ettim. "Onu becerir misin?" Asit kıkırdamasının boğazımdan çıkıp dilimin etrafını sardığını hissettim.

Selene bana cevap vermedi, beni görmezden gelmeyi tercih etti. Ben de yorganı çektim ve ona katılmak için ayağa kalktım.

Aynadaki yansımasından bunu fark etti ama yine de üzgün görünmüyordu.

Yavaşça döndü ve , bana bakmak için başını yana eğdi.

"Kıskandın mı?" diye sordu şaşırılmış gibi.

En hafif tabiriyle öfkeli bir ifadeyle onun üzerinde yükseldim ama öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Bunun yeni bir haber olduğunu sanmıyorum."

"Seviyorum. Bu beni hâlâ önemsedığın anlamına geliyor," diye mırıldandı. Solgun, melek yüzüne bir hüzün perdesi çöktü. Sesinin tonunu yumuşatmamak mümkün değildi.

"Ne diyorsun lan sen? Neden seni umursamayayım ki?" Çocuklarımla konuşmak zorunda kaldığımda sık sık yaptığım gibi dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi çıplak bacaklarının üzerine koydum. Selene bu temas karşısında irkildi ve gergin bir şekilde ellerini sıktı.

"Çünkü..." diye fısıldadı. Bana bir şey söylemek istiyordu ama cesareti yoktu. Onu kışkırtmak için genellikle işe yaradığını bildiğim tek yöntemi kullandım. Öne eğildim ve kalçasını öptüm. Parmaklarını saçlarıma gömdü ve beni durdurmak mı yoksa şaka mı yapmak istediğini anlayamadım. Yine de devam ettim. Dilimle pürüzsüz teninin tadına baktım, ellerimle saten kumaşı kaldırdım. Bacaklarını sıkıca ayırdım: ondan izin istemeden istediğimi almak benim alışkanlığımdı. Yavaşça yukarı çıktım, iç uyluğunu yaladım ve ondan yumuşak bir inilti aldım. Sakal onu rahatsız etmişti, ıslak, parlayan tükürük geçişimin izini bırakmıştı. Parmaklarım külotunun kenarına dokunduğunda yutkunduğunu duydum. Uyarılmışlığının kadınsı kokusunu şimdiden alabiliyordum. Onu tatma ve dilimin üzerinde patlamasını sağlama arzusu aklımı başımdan aldı. Ona ne yapmak istediğimi tahmin etmişti ama ina-

Seyirci gibi beni arkamdan itti ve geceliğini düzeltti.

Reddetmesi karşısında şok geçirerek sendeledim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ayağa kalktım ve ona kuşkuyla baktım.

Selene'nin yanakları kızarmış ve nefes alış veriş i düzensizleşmişti. Temasına tepki vermişti, benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu, bu yüzden onun nesi olduğunu anlamıyordum.

"Beni istiyorsan dürüst olmak zorundasın," diye şart koştu ve korkutucu bir öfkeyle bana baktı. "Bu sabah neredeydin?"

Sorusu beni ürküttü.

Cevabı zaten biliyor gibiydi. Ona gerçeği söylemek zorunda hissettim, çünkü aksi takdirde ilişkimizi gerçekten tehlikeye atmış olacaktım.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, hem onun hakaretinden hem de boxer'ımın içinde sıkışmış, konuşmaktan başka bir şey yapmak istemeyen sert, gergin ereksiyondan dolayı sinirliydim. "*Beşinci Oda*'da, neden?"

"Kiminle?" diye başka bir soruyla ısrar .

İtiraf edip etmemekte kararsız bir şekilde bir adım geri çekildim. Meraklı bakışlarından tuzağa düştüğümü anladım. Bir şeyler biliyordu.

"Zaten biliyorsun." Ona sormaya gerek yoktu, bu çok açıktı.

"Ne?" Selene ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Şaşkın ifadesi şüphelerimi doğruladı.

"Beni mi gözetliyordun? Beni takip mi ediyordun? Bu sefer ne haltlar karıştırdın?" Sesimi yükselttim ve tavrımdan ürkerek durdu. Sağ elime baktı, hafifçe titrediğini gördü boş boş yutkundu.

"Benden bir şeyler saklıyorsan bu benim suçum mu?" diye karşılık verdi. Benimle yüzleşmek için topladığı tüm cesareti hissedebiliyordum.

"Evet, bir de senin sağlıksız kıskançlığın," diye parmağımla onu işaret ettim, hatalarımı saklayıp bir pislik olarak ona yükledim.

"Seni takip ettim," diye itiraf etti. "Ve barda bir sarışınla birlikte olduğunu öğrendim. Kimdi o?" Gözlerinde onu saran tüm belirsizliği okudum. Bana en ufak bir güven hissi vermeden kesinlikle en kötüsünü düşünmüştü.

Ona cevap vermedim, sadece küfrettim ve yatak odasında bir ileri bir geri yürüdüm.

"Bana söylemek istemiyor musun? Utanıyor musun?" ısrar etti.

Ona her şeyi açıklamak için doğru zaman değildi, ama o zamana kadar beni öğrenmişti ve ona gerçeği söylemeseydim, beni kendisine alçakça davranışlarda bulunan aşağılık bir adam olarak görmeye devam edecekti.

"Onunla yattın, değil mi?" Selene gözyaşlarının eşiğindeydi.

Durup ona baktım. Tuvalet masasının taburesine oturdu ve bir eliyle gözlerini kapattı. Sarışınlara olan takıntımın yeniden ortaya çıktığını ve günaha girdiğimi düşünmüştü. Herhangi bir sapkınlığa teslim olmamak ve uçurumuma düşmemek için en kötü yanıma karşı ne kadar mücadele ettiğimi bilmiyordu.

O ana kadar henüz kaybetmediğim savaşı bu.

İmalarından hayal kırıklığına uğramış bir halde ona doğru gittim ve tekrar önünde diz çöktüm.

"Bana bak." Gözlerini benimkilere dikmesi için bileğini tuttum.

"Nicole doğduğunda sana ne söz vermiştim?"

Kalın kirpiklerini kırıştırdı ve bir çocuk gibi hıçkırdı.

Yaşadığı her şeye rağmen o hâlâ benim *küçük kızımdı*.

"Bizi asla terk etmeyeceğini," diye fısıldadı ve kendini sakinleştirmek için bir elini göğsüne koydu.

İçgüdüsel olarak yüzünü avuçladım ve gözyaşlarını toplamak için başparmaklarımı yanaklarına sürttüm. "Julian doğduğunda sana başka ne söz vermiştim?"

Selene bir an düşündü, sonra şişmiş ve kızarmış alt dudağını ısırdı. "Bizim için her şeyi yapacağını çünkü biz olmadan var olamayacağını."

Sevgi dolu bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Ben her zaman sözümü tuttum çocuğum ve tutmaya da devam edeceğim. Kimseyle yatmadım; sana asla ihanet etmem." Ona bir öpücük vermek için eğildim; kendini inkar etmedi. Dudaklarımın tüm korkularını emmesine izin verdi, dilimin ona umutsuzca bağımlı olduğumu hatırlatmasına izin verdi. Ona sahip olmak için duyduğum baş döndürücü arzuyu, bana eziyet eden özlem dolu tutkuyu hissetmesine izin verdim.

Yanımda olduğu her an içimde onu her zaman, her gün yanımda tutma hırsı vardı, çünkü ona asla doyamıyordum.

Çünkü o asla yeterli olmadı.

Selene ruhumda çakan bir şimşek gibiydi, beni hep aynı yerimden vuruyordu.

Bu, asla durduramayacağım bir aşk fırtınasının başlangıcıydı.

Durduramadığım.

"İçimde neleri serbest bırakabileceğini hayal bile edemezsin." Alnımı onunkine yasladım; uzun öpüşmemizden sonra ikimiz de nefesimizi tuttuk. "Senin bana verdiklerini hiçbir kadın veremez Selene. Ve ben seksten, şefkatten ya da anlayıştan bahsetmiyorum. Hayattan bahsediyorum. Benim hayatım seninkine bağlı. Seni kaybedersem, kendimi kaybederim. Beni sana bağlayan şeyi açıklayacak kelime yok. Ama her ne ise, o kadar güçlü ki ona bir isim veremiyorum. Sana bunun aşk olduğunu söylemek tamamen indirgeyici olur." İçten bir gülümseme gönderdim ve o da yanağını okşadı.

Ya pihi irakema, hatırlamadın mı?

Ben, evet.

Kalbime kazınmıştı.

"Seni tanıdığımından beri bana söylediğin en iyi söz bu." Kıkırdadı ve parmağıyla dudaklarımın dış hatlarını çizdi.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edip etmeyeceğimi bilemiyorum." Parmağını ağzına götürdüm ve ısırdım, başka bir şey yalamayı tercih etmeme rağmen dilimle parmak ucunu yaladım. Selene sanki ilk deneyimleriyle boğuşan küçük bir kızmış gibi nefesini tuttu.

Her seferinde bakışlarında parlayan saflık beni çıldırtıyordu.

"Her şeyi bilmek istiyorum..." diye mırıldandı, aniden yeniden hüznüldü. Onu teselli etmek ağlamasını yatıştırmaya yaramıştı ama şüphelerini silmeye yetmemişti. Ben de vazgeçtim.

"Yanımda gördüğün kızın adı Josephine," diye başladım, yeniden önünde dizlerimin üzerinde durarak. "Tam da senin doğum gününde, 6 Aralık'ta beni aramak için ofise geldi." Selene ona birkaç gündür yalan söylediğimi tahmin ediyordu ama yine de itirafımın geri kalanını dinlemek için beni dinlemeye etti.

"Kim olduğunu ya da benden ne istediğini bilmiyordum. Yeni bir sekreter, belki de Maggie'nin yerine geçecek biri olduğunu düşünmüştüm ama onun yerine benimle konuşmaya gelmişti. O anın anısını zihnimde tekrar canlandırdım. "Söyleyeceklerini dinlemek için onu ofise davet ettim. Bana rahibelerin gittiği yatılı bir okulda büyüdüğünü, on altı yaşındayken New York'ta bir aile tarafından evlat edinildiğini o yaşta gerçek araştırmaya başladığını anlattı. Her şeyi anlaması için ona zaman tanımak amacıyla durakladım. Selene kaşlarını çattı ve elini sallayarak beni devam etmem için teşvik etti.

"Birkaç yıl sonra babasının Ryan Von Doom, annesinin de Kimberly Bennet olduğunu öğrendi," diye itiraf ettim. Selene'nin gözleri şok içinde açıldı; ellerimi dizlerine koydum ve onu sakinleştirmek için okşadım. O kadını düşünmenin beni ne kadar hasta ettiğini biliyordu, bu yüzden tekrar acı çekeceğimden korkuyordu. "Josephine, Kim ile görüşmek için Orangeburg psikiyatri kliniğine gitti. Konuşmalarından birinde deli kadın, kızının geçmişi hakkında öğrendiği her şeyi korkutucu bir ilgisizlikle doğruladı. Karanlık ağdan, benden, bana yaptıklarından ve on iki yıl önce Ryan ve suç ortaklarına olanlardan bahsettiler," diye açıkladım. Selene ellerimi avuçlarının arasına aldı ve tüm desteğini hissetmem için sıkıca kavradı.

"Peki Josephine seni neden aradı? Ne istiyor?"

Ona cevap vermeden önce derin bir iç çektim. "Kim benim için bir mektup yazmış. Kızı içinde ne olduğunu bilmiyor ama bir özür olduğundan şüpheleniyor." Selene şaşkınlıkla bana baktı. Böyle bir canavarın geçmişte yaptığı iğrençlikler için pişmanlık duyabileceğine inanmak benim için bile saçmaydı.

"Peki bu mektup nerede?" Küçük kızım elimin arkasını okşadı.

"Okumaya cesaretim yok," diye itiraf ettim, çenemle onu yerleştirdiğim çekmeceyi işaret ederek. "Hazır olduğumu sanmıyorum."

Bu çizgilerin Kim tarafından kalemle çizilmiş olduğu, ellerinin o kağıda dokunduğu ve üzerine parmak izlerini bıraktığı düşüncesi bile beni iğrendiriyordu.

Her şey beni iğrendirdi.

Özrü bile, eğer gerçekten bir özür varsa.

"Anlıyorum." Selene elimi ağzına götürdü ve beni teselli etmek ya da tatlılık ve hoşgörü göstermek istediğinde yaptığı gibi öptü. "Eğer istersen, zamanı geldiğinde senin yanında olacağım."

O zarfı yakabilir ya da atabilirdim ama küçük bir parçam o kaltağın ne yazdığını, kendini aklamak ya da aşağılık eylemlerini haklı çıkarmak için hangi saçma kelimeleri kullandığını bilmek için can atıyordu.

"Seni her zaman yanımda istiyorum çocuğum." Hüzünlü de olsa ona gülümsedim.

Ayağa kalktı ve beni onu taklit etmeye teşvik etti, sonra bana sarıldı ve başını göğsüme koydu.

"Kızının bu sabah sana dokunuş şeklinden hoşlanmadım zaten," diye homurdandı ve çenesini göğüs kafesine dayayarak beni aşağıdan gözlemledi. Çıplak ayakla küçük ve masum görünüyordu, oysa benim gibi birini idare edebilecek kadar güçlü ve artık olgun bir kadındı.

"Mektubu bir an önce okumam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Annesinin ne yazdığını da merak ediyor." Bir elimle saçlarını okşarken diğer elimle sırtının çizgilerinde gezindim.

"Ama sana dokunmamalı, Neil," diye ısrar etti, her zamankinden daha kıskançtı. "Ve artık onunla yalnız buluşmamalısın. Bir dahaki sefere ben de seninle geleceğim," diye tehditkâr bir tavır takındı. Kıkırdadım çünkü bırakın beni, o kadar sert davranırken çocuklarımızı bile korkutamıyordu; karın kaslarıma yumruk attı.

"Pekâlâ Kaplan, sakın ol," diye eğlenerek onayladım.

Haklıydı, ben de onun gibi, hatta belki daha kötü tepki verirdim.

"Ve bir dahaki sefere bana her şeyi anlatmak zorundasın, aramızda hiçbir sır istemiyorum," diye ekledi, davranışından hayal kırıklığına uğramıştı.

'Sadece endişelenmemen için bundan kaçındım. Noel hazırlıkları ve çocuklarla o kadar meşguldün ki Noel'i senin için mahvetmek istemedim,' diye açıkladım.

"Sen hiçbir şeyi mahvetmezdin. Seni her konuda desteklediğimi biliyorsun. Bana güvenebilirsin, ben senin kadınıyım." Kollarını boynuma doladı ve kendini bana doğru bastırdı, parmak uçlarında durarak bana bir öpücük verdi.

'Sen çok daha fazlasısın,' diye düzelttim onu.

Sen benim tek yaşama sebebimsin, ama bunu ona söylememeyi tercih ettim.

Noel Günü ne yazık ki beklenenden erken geldi. Festival atmosferi, şöminenin ve tatlıların kokusu, kar yağışı Şehirden, akrabalarla dolu evlerden, süslü masalardan, hediyelerden ve daha fazla akrabadan mahrum kalmak dünyada en az katlanabildiğim şeydi.

Sıkılmış bir ifadeyle Winston'ımdan bir yudum daha alarak verandadan villalardaki insanların geliş gidişlerini izledim. Dondurucu soğuğa ve dudaklarımdan kaçıp havada yoğunlaşan nefesime rağmen üzerimde palto yoktu, sadece siyah bir gömlek ve aynı renkte bir pantolon giymiştim.

Karanlık bana bir *eldiven* oturdu, içinde kendimi rahat hissettim.

Kişiliğime uyan tek renk siyah gibi görünüyordu.

Ve buna bayıldım.

Sigaramdan bir nefes daha çektikten sonra eve girdim.

Ön kapıyı arkamdan kapattım, ayakkabılarımdan tabanlarını yarım ay şeklindeki paspasa sürttüm, geride birkaç kar kalıntısı bıraktım ve oturma odasını inceledim.

O gün herkes oradaydı: erkek kardeşim Logan, eşi Janel ve küçük Brandon'la, kız kardeşim Chloe, erkek arkadaşı Simon'la, Matt, annemle, Judith ve babamla ve son olarak...

"Ivan," diye mırıldandım. Selene'in üniversitedeki basketbol takımının kaptanı, ben Chicago'dayken kız arkadaşımı becermeye çalışan aynı acemi. O zamanı hatırlamak içimde derin bir yarayı yeniden açtı ve ona karşı duyduğum saplantılı kıskançlığı ve kadınıma bakışını geri getirdi.

"Aşkım." Selene dizlerine kadar uzanan kırmızı elbisesiyle bana doğru geldi. "Üstünü örtmeden mi dışarı çıktın? Bu şekilde üşüteceksin," diye azarladı beni, yakamı düzeltirken. O pisliğin varlığını fark ettiğimi biliyordu ama tepki vermemi engellemek için rol yapmaya çalışıyordu.

O zaman hangi cehennemden girdi?

"Onun burada ne işi var?" diye sordum gecikmeden. Selene Ivan'a baktı, sonra beni bileğimden tutup تنها bir köşeye sürükledi.

"Yaygara koparmaya başlama," diye fısıldadı, "Ivan evde yalnız olacaktı. Janel burada bizimle birlikte ve onu davet etti. Ailesi iş için San Francisco'da."

"Noel günü mü?" Şüphelenmeye başladım.

'Kesinlikle. Ve sakın bunun doğru olmadığından şüphe etmeye başlama,' diye homurdandı. Daha uzun görünüyordu ve kaşlarını çatarak giydiği son derece zarif topuklu ayakkabılara baktım. Yavaşça başımı kaldırıp bacaklarına, kalçalarının narin ama şehvetli kıvrımlarına ve dar elbisesinin vurguladığı sıkı göğüslerine baktım.

Onun da tıpkı benim yaptığım gibi ona hayran olabileceği düşüncesi beni rahatsız etti.

"Bu herif sen küçüklüğünden beri kalçalarının arasına girmek istiyor." İşaret parmağımla kasıklarını gösterdim.

"Neil," diye beni uyardı.

"İnkâr etmeye cüret mi ediyorsun?" Bakışlarım ona saçmalamamamı söyledi. Paylaştıklarını hatırladım ve geçmişte olmuş olsa bile kıskançlığımı, sahiplenmemi ya da her neyse onu kontrol edemedim.

"En azından bugün sinirlenmesen olmaz mı?" Adam ikna edici bir şekilde gözlerini kırptırdı. Otuz sekiz yaşında bir adam yerine bir çocukla konuşuyor gibiydi. Bakışlarımı ondan Ivan'a çevirdim ve onun da bizi izlediğini fark ettim. Şeytani bir sırıtişla Sele- ne'yi yanaklarından yakaladım ve dilim onunkine dolandığında dudaklarımız arasında patlayan arzuya engel olmadan onu öptüm. Diğer elimle kıcını avuçladım ve onu kendime çektim. Onun tadını dibine kadar çıkardım, yumuşak kıvrımlarının tadını çıkardım, parfümünü içime çektim, kendimi onun özümü sarhoş ettim.

Tatmin olmuş bir şekilde, zar zor nefes alırken arkamı döndüm.

"Beni böyle öpersen senden uzak duramayacağımı sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Ellerini göğsüme koydu ve gözlerini kısarak alnını boynumun çukuruna yasladı.

Benim Tinker Bell'im hep çok klişeydi.

"Şimdiye kadar alışmış olman gerekirdi." Bir tutam saçını kulağının arkasına götürdüm ve bana gülümsedi, zar zor kızardı.

"Seni her öptüğümde benim için ilk kez öpüyormuşsun gibi oluyor," diyerek burnunu tenime sürttü. Bana deliler gibi aşıkta ama her gün bunu bana kanıtlamasına ihtiyaç duyuyordum çünkü onu kaybetmekten korkuyordum. Ensesini okşarken, elinde bir kadeh şarapla otoparkta duran Ivan'ı gördüm. Dikkatini yeğeni Brandon'a verdiğini ve ona zorla gülümsediğini gördüm. Küçük kızımın paylaştığım ilişkiye kayıtsız kaldığına inanmamı istiyordu ama bunun yerine benim yerimde olmayı hayal ettiğini biliyordum.

Onun yanında.

Erkekler arasında konuşmaya gerek yoktur, binlerce kelimeye bedel bakışlar ve tavırlar vardır.

Ve Ivan'ın düşüncelerini ve arzularını, onları sahte bir soğukkanlılığın ardına gizlemek için elinden geleni yapsa da öngörebiliyordum.

Öğle yemeği sırasında masada ben Julian'ı kucağıma almıştım, Nicole ise Selene'in yanına oturmuştu.

Çocukların sürekli dikkatimi gerektirmesine rağmen, Ivan'a göz kulak olmaktan ve Selene'e karşı tutumunu izlemekten vazgeçemedim.

O beni sık sık öptü, bana gülümsedi ve bana gergin ya da endişelenecek bir şey olmadığını göstermeye çalıştı.

Matt tüm bu süre boyunca benimle konuşmadı, bana karşı olan isteksizliği kim bilir ne kadar sürecekti; Judith birkaç kısa soru sormama izin verdi, ama sadece tam önümde oturduğu için.

Annem işimle ilgili bir konuşma başlatmaya çalıştı ama ben hemen kısa kestim.

Noel Günü'nde birçok projem dışında her şey hakkında konuşmak istedim.

Dikkatimi dağıtmayı ve yüzüme bir gülümsemeden fazlasını getirmeyi başaran tek kişiler babam ve kardeşlerimdi.

Chloe, onu her kahkahalara boğulan Julian ile oynamaktan vazgeçmiyordu; Logan ise...

"Neden o berbat ren geyiği kazağını giyiyorsun?" diye sordum ona küçümseyici bir yüz ifadesiyle.

Bana cevap vermeden önce bir bardak su yudumladı ve peçeteyi dudaklarına götürdü. "Çünkü bugün Noel," diye açıkladı bariz olanı. Oğlu Brandon ellerini coşkuyla çırparak güldü.

"Oh, hatırlattığın için teşekkürler." Gözlerimi devirdim. "Başka bir şey giyemez miydin?"

"Seçtiğin siyah gömleği beğendin mi?" Julian kız kardeşimi tekmelemeye devam ederken kaşlarını onu işaret etti.

"Kıyafetimin nesi varmış?" diye çıkışarak oğlumun bardağı kırmasını engelledim.

"Cenazeden yeni dönmüş gibi görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Benim için Noel bir cenazeden daha kötü," diye homurdandım. Julian giderek daha da telaşlandı ve sonunda Chloe bana biraz soluk aldirmek için onu almaya karar verdi.

"Dikkatli ol," diye tavsiye ettim.

"Ağabey, ben çocuklara nasıl bakılacağını bilirim," diye homurdandı. "Hadi Nico. Gidip izleyelim," diye seslendi kızım ve birlikte masadan kalkıp kanepeye oturdular ve televizyonu açtılar.

Neyse ki görüş alanımda kalmışlardı da onları kontrol edebiliyor ve özellikle Julian'ın sakinleştiğinden emin olabiliyordum.

"Az yemişsin, iyi misin?" Selene omzuma bir el koydu ve ben de ona doğru döndüm. Beni önemsemesi ve bu kadar düşünceli olması hoşuma gitmişti. Bana bakışlarında ya da hareketlerinde onun duygularını algılamak, gerçek bir *sonsuzluk* olduğuna inanmamı sağlıyordu. Hâlâ imkânsız olduğunu düşündüğüm ama Selene'in her gün yeni bir şekil vermeyi başardığı o sonsuzluk.

"Julian'ı masada mutlu etmenin kolay olmadığını biliyorsun," diye iç geçirdim.

"Biliyorum, ama sen harika bir babasın." Dudaklarıma kısa bir öpücük kondurduktan sonra mutfığa yardım etmek için ayağa kalktı.

Bu arada ben de bacaklarımı esnetme fırsatı buldum.

Ivan'ın Logan'la oyunlar ve antrenmanlar hakkında konuşmasını duymazdan geldim ve babamın yanına yaklaştım.

"Baba." Onu arkasından yakaladım ve yüzünü buruşturdu. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Çok fazla sorun yaratmamaya çalışıyorum." Etkileyici bir gülümseme çizdi ve ben de kimi kastettiğini anlamaya çalıştım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Matt Anderson varlığını kıskanıyor." Çenesini sallayarak onu işaret etti ve ben de dönüp ona baktım. Annemin yanında oturmuş, Janel ile kim bilir ne konuşuyorlardı. Kolunda Brandon vardı ve ona gülümsüyor, arada sırada da John'a birkaç bakış atıyordu.

"Oh, hadi ama. Ciddi değil misin? Annemle aranızdaki hikâye köprünün altından çok sular aktı." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve parmaklarımı Winston paketimin üzerinde gezdirdim. Selene'e günde sadece beş tane içeceğime dair söz vermiştim, bu yüzden bir tane daha yakma isteğimi kontrol etmeye karar verdim ve babamla konuşmaya devam ettim.

"Biliyorum, ama Matt sahiplenici bir adam," diye belirtti.

Bir yandan onu anlıyordum, Selene ve Ivan arasında bile köprünün altından çok sular akmıştı ama yine de kaptan etraftayken sessiz kalamıyordum.

"Selene ile Josephine hakkında mı konuştunuz?" Babam konuşmayı son tartışmamızın konusuna getirdi.

"Evet, ona her şeyi anlattım."

"Kızdı mı?"

"Hayır, sadece ona karşı sınırlar koymamı ve onu yalnız bırakmamamı istedi." Omuzlarımı silktim.

John kıkırdadı ve başını salladı. "Oğlum, kararlı bir ilişki içinde olmak tam da bu anlama geliyor," diye şaka yaptı.

"O da aynı kurallara uyduğu sürece benim için sorun değil," dedim ses tonumu değiştirerek. Babam otoriter ve oldukça inatçı bir adam olduğumu biliyordu; Selene'nin taleplerine boyun eğmem tek bir koşula bağlıydı: karşılıklı saygı.

Eğer o bana saygı duysaydı, ben de ona saygı duyardım.

Bunu ilişkimizin başında .

"İkinizin de saplantılı kıskançlıktan muzdarip olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?" diye alay etti.

"Evet, çok tartışıyoruz ve bu bizi çok seks yapmaya teşvik ediyor, bu yüzden her şeyin harika olduğunu söyleyebilirim." Yani, babamla tartışmak anlamsızdı.

her şeyin nasıl olduğunu gizlemek.

Eğlenerek gülümsedi. "Bu konuda hiç şüphem yoktu." Birden bakışlarında bir şeyler değişti. Ciddileşti ve sanki beni analiz ediyormuş gibi tekrar bana baktı. "Kim'in mektubunu okudun mu?"

O gün onu düşünmemeyi tercih ederdim. Artık anıların tetiklediği olumsuz duygularla başa çıkmayı öğrenmiştim ama bu o kadına karşı nefret ya da öfke duymadığım anlamına gelmiyordu.

"Henüz değil." Gömleğimin kollarını sinirli bir şekilde dirseklerime kadar kıvırdım; babam bu hareketi dikkatle izledi.

"Ne zaman ?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bana baskı yapma baba." Bir kaşımı kaşıdım, sonra toparlamak için elimi saçlarımda gezdirdim. Bileğimi azimle kavradı ve beni durdurdu.

"Niyetim seni tedirgin etmek değildi." Yavaşça kolumu indirdi ve gözlerini gözlerime dikti. "Hazır olduğunda okuyacaksın, emin olabilirsin." Beni bıraktı. Melodik ses tonu, güven veren gülümsemesi ve hoşgörölü bakışları kaslarımı sertleştiren gerginliğı alıp götürmeyi başarmıştı.

"Hey..." İki el kalçalarımı çevreledi ve alt karnımın üzerinde gezindi. Beni böyle okşayabilecek tek kadın küçük kızımdı. Onun varlığından emin olduğum için bir kolumu kaldırarak onu kendime yakın tuttum ve alnından öptüm. "Bir şeyi mi bölüyorum?" diye sordu babam endişeyle.

John başını salladı. "Önemli bir şey değil canım."

"Masaya geri dönmelisin. Şimdi tatlı olacak," diye uyardı karnımı tutarak. Bakışlarımı indirip ona baktım ve .

"Yine mi yemek zorundayız? Gerçekten mi?"

Sadece patates püresinin tadına bakmış olmama rağmen tok hissediyordum.

"Yemeğe dokunmadın. Bugün de sıkı sporcu diyetini istemiyorsun, değil mi?" diye benimle alay etti.

Asla terk etmeyeceğim eski alışkanlıklarım olan doğru beslenme ve boksa . Selene beni çok iyi tanıyordu.

ve sık sık benimle alay etmekten hoşlanırdı. Yıllar benim için de hızla geçiyordu, bu yüzden beni çekici bulmayı bırakmasından korkuyordum, her ne kadar bunun neredeyse imkansız olduğunu iddia etse de.

"Demek ," diye araya girdi babam. "Kadınların sürekli ayaklarına kapanmasını mı istiyorsun, seni alçak!" diye alay etti.

"Sadece *bir tane*, baba." Ona hayranlıkla bakmak için döndüm ve o da bana gülümsedi. İçgüdülerime engel olamadım ve alt dudağını ısırarak için eğildim. Selene inledi ve gömleğimi parmaklarının arasına alarak beni sakın olmam konusunda uyardı.

"Neil..." diye fısıldadı utanarak.

"Oh, etme. Ben burada yokmuşum gibi davran," diye mırıldandı babam elini sallayarak.

Yarım saat sonra Selene'nin ısrarıyla tatlı yemek zorunda kaldım.

Masada her şey vardı: kuru meyveli kekler, her türden pudingler, tartlar, zencefilli ve tarçınlı bisküviler.

Julian ve Nicole ile ikincisini tattım.

Kızım birbiri ardına yuttu; erkek kardeşi ise sadece kemirdi ve yere attı.

Selene onları almak için her seferinde eğilmek zorunda kaldı ve ben de Ivan'ın aynı şeyi yapmadığından emin olarak onun kıcına hayran olma fırsatını değerlendirdim.

Misafirler nihayet gittiğinde rahatlamıştım.

Eğleniyormuş ya da onların varlığından hoşlanıyormuş gibi davranmak hiç de kolay olmamıştı.

Noel benim için, Selene dahil hiç kimseye anlatmadığım acı dolu anıları geri getiren bir bayramdı.

Benimle ve geçmişimle ilgili her şeyi bilmesine rağmen Kim'le yaşadığım ve ona anlatmaya cesaret edemediğim anlar vardı.

Artık kadınının beni yargılamasından korkmuyordum ama o canavarın bana yaptıklarından her gün utanıyordum.

Çocuklarımla sağlıklı bir ortamda büyümesine olanak tanıyan bir normallik görüntüsü ile kendimi çevreledim.

Günün en sevdiğim zamanı, onları yatağımızda huzur içinde uyurken gördüğüm zamandı.

Artık neredeyse her gece onlarla aynı odayı paylaşıyorduk ve bu beni mutlu ediyordu çünkü onların güvende olduğunu bilmek benim için en önemli öncelik haline gelmişti.

"Uyuyorlar mı?" Selene omzuma masaj yaptı, parmaklarının altındaki sert kasları hissetti. Yorgundum, bunu ondan gizleme zahmetine girmedim.

"Evet." Onları izlemeye devam ettim. Yan yatmış Nicole, Selene'in tarafını tutuyor ve başparmağını dudaklarının arasına almış benimkini tutan Julian'a sarılıyordu.

"Peki kendimizi nereye koyacağız?" diye şaka yaptı Tinker Bell'im.

"Sorun sen değilsin, Nicole'ün yanına sığacak kadar küçüksün; asıl sorun benim nereye sığacağım," dedim eğlenerek, ona doğru dönerek. Bütün günü içinde geçirdiği kırmızı elbisesi hâlâ üzerindeydi, dekoltesi ise gömme dolabının yanına bırakılmıştı. Kumral saçları yumuşak bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı, özenle kesilmiş kakülleri kaşlarının bir kısmını gizliyordu, ama iki fener gibi hala benim yakıp yıkan karanlığımı aydınlatmayı başaran mavi gözlerini gizlemiyordu.

Ona dokunma arzusuyla dolup taşarak onu kalçalarından kendime çektim ve elbisesinin üstünden göğüslerinden birini ısırdım.

Nefes nefese kaldı ve başımı arkaya eğip ona bakmamı sağlamak için elini saçıma koydu.

"Dinlenmen gerek Neil. Git bir duş al, ben küçüklerle ilgilenirim." Çenemi okşadı ve ben de avucunun içine bir öpücük kondurdum. Bebeğim titredi.

"Önce yapmam gereken bir şey var." Bakışlarımdan ne demek istediğimi anladı.

Bütün gün bunu düşündüm; aslında haftalardır bunu düşünüyordum.

O mektubu bir çekmecede kilitli tutmak, Kim'e ve onun anısına bağlı kalmak anlamına geliyordu.

Öte yandan ben onu yok etmek, yakmak, unutmak ve benimle herhangi bir bağ kurma girişiminde bulunmasını istemiyordum.

Çocukluğumu lekelemesi yeterliydi, bugünümü mahvetmesine izin veremezdim.

Artık bir babaydım, çocuklarımın hayatı benimkinden daha önemliydi ve iyi bir gelecek yaşamalarını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Hepsinden önemlisi, içimde hala savaştığım canavarı kafese kapatmalı, seçimlerimi etkilemesine izin vermemeliydim.

Yatağın kenarından kalktım, Selene'i geçtim ve o lanet çekmeceye yaklaştım.

Avuçlarım terlemeye, sağ elim titremeye başladı ama öfkenin irademi yönetmesine izin vermeyecektim.

Açtım ve zarfı çıkardım.

Sanki sıcakmış gibi, sanki benden bir an önce atılması gereken sıcak bir parçaymış gibi parmaklarımın arasına aldım, sonra çocukları uyandırmamaya dikkat ederek kutuyu yavaşça kapattım.

"Neil..."

Odanın sadece lambanın zayıf ışığıyla dağılan karanlığında, Selene endişeyle bana yaklaştı ve bileğimi tuttu.

"Yapma bunu," diye yalvardı bana. O kâğıt parçasını okumanın bende olumsuz değişikliklere neden olacağından korkuyordu. Onu rahatlatmak için yanağını okşadım ve eğilip ona bir öpücük verdim.

Nefesini, teninin sıcaklığını, parfümünün tatlı kokusunu hissetmek bana gerçekliği hatırlatacak ve kendimi ondan ayırmamı engelleyecekti.

"Artık hiçbir gücün yok," diye yalan söyledim.

Hâlâ vardı, hastalıklarım bunun somut kanıtıydı ama artık korkmuyordum. Onları idare etmeyi öğreniyordum. Selene ya da çocuklarım için bir tehlike değildim. Bunu fark etmem biraz zaman almıştı ama zihnimi dengede tutabildiğimi bilmek beni güçlü bir adam yapmıştı, herkesin inanabileceğinden çok daha güçlü.

"TAMAM." Başını salladı ve bakışlarını mektuba indirdi.

Derin bir iç çekerek şifonyerin üzerindeki lambanın ışığında ona yaklaştım ve açtım, içinden katlanmış yıpranmış bir kâğıt

Kendisi.

Metin yalnızca sol kenar boşluğunu kaplıyordu.

El yazısı bazen düzgün, bazen daha küçük, düzensiz, neredeyse anlaşılmazdı.

Görünüşe göre Kim başlangıçta bir güven ve ustalık duygusuyla yazmış, ancak kelime kelime bunu kaybederek yerine başka bir şey koymuş.

"Ne... ne yazıyor?" Selene koluma yapıştı. Gözlerim kâğıdın üzerindeydi ama henüz içeriğini okumamıştım. Bu kadının sadece sefil bir kâğıt parçası aracılığıyla da olsa benimle iletişim kurmak üzere olduğu düşüncesi içimde korkunç bir heyecan yarattı. bulantı tarihi.

Kâğıdı indirdim ve bir elimle karnıma masaj yaparak derin derin nefes aldım.

"Bebeğim, iyi misin?" Küçük kızım telaşlandı; onu endişelendirmemek için başımı salladım.

Okumam ve bu duruma kesin bir son vermem gerekiyordu.

Mektubu tekrar kaldırdım ve daha fazla uzatmadan akmasına izin verdim-

şu birkaç satıra bakın:

*Sevgilisinin ölümünü bilen kadın.
Aldatmacadanengellemeden ve alaydan nefret
eden. Kayıp aşk ağlayan.
Bu rezaleti kimin yaptığını bulacaktır.
Aptallığının cezasını çekecektir.
Ve onun kanıyla
intikamını alacak
hakarete uğradı.*

Kimberly Bennett

Raggelai.

Hiçbir mazeret yoktu.

Tövbe ettiğine dair bir not yoktu.

Bu mesajda insani hiçbir şey yoktu. Sadece bir sürü delilik ve hainlik.

"Neil, bizi mi yoksa çocuklarımızı mı kastediyorsun?" Selene korkuyla bana sarıldı, geçmişteki aynı dehşeti yeniden yaşıyordu.

Kimberly, tıpkı erkeği gibi, ölümcül labirentinde manevra yapmak için kuklalara ihtiyaç duyan hasta bir kadındı.

O ve Ryan birbirlerinin aynısıydılar, bu yüzden birbirlerini seviyorlardı. Onlar aynı şeytani dünyadan gelen canavarlardı. Ruhsuz ve kalpsiz.

"Hayır," diye hemen tahmin ettim.

"O zaman kime gönderiliyor?" diye ısrar etti titreyerek.

"Ona kızması için kim sebep verdi..."

Çalma Listesi
Beni sevdiğin gibi öp

Cilt 5. Tekrar oynayalım

Coldplay - *Magic*

Coldplay - *Gerçek Aşk*

Kaskade - *Cold December*

Kaskade - *Kış Harikalar Diyarı*

Kaskade ft Late Night Alumni - *Christmas is Here*

Kaskade ft Soran - *Jingle Bells*

SYML - *Kız*

The Beabadoobee ft Oscar Lang - *Ay Şarkısı*

Skor - *The Heat*

The Neighbourhood - *Softcore*

Teşekkür

Artık Seleil'ler hakkında yazmayacağıma İNANIYORDUM.

Onlarla 'vedalaşmamın' son olduğunu düşünmüştüm, ama bunun yerine...

Bir gün, hiç beklenmedik bir şekilde, çok iyi editörüm Elena bu özel bölümü yazmayı teklif etti ve beni çok şaşırttı.

Derin düşüncelerle karışık ilk inançsızlığın ardından, önlenemez bir coşkuyla "Evet, evet, kesinlikle yazacağım!" diye cevap verdim.

Neden biliyor musun?

Çünkü siz sevgili okuyucularım bu *küçük hediye*yi hak ediyorsunuz. Bunu hak ediyorsunuz çünkü yıllardır beni desteklediniz.

Bunu hak çünkü projelerimin ayrılmaz bir parçasısınız.

Bunu hak ediyorsunuz çünkü benim sürekli gelişen bir yazar olmama yardımcı oldunuz.

Bunu hak ediyorsunuz çünkü bana her zaman devam etmem, yaratmam, gelişmem, sizi hayal kırıklığına uğratmamam ve bu yolu terk etmemem için doğru şarjı veriyorsunuz.

Yazmak benim için her zaman büyük bir tutku olmuştur, ancak sizin varlığınız da bunu yeni bilgiler, yeni fırsatlar ve hepsinden önemlisi yeni öğretilerle dolu bir yaşam deneyimi haline getirmeye katkıda bulunuyor.

Yazar ve okuyucunun birbirini tamamlayan unsurlar olduğuna ve biri olmadan diğerrinin de olamayacağına inanıyorum.

Bu nedenle, size minnettarlığımı göstermek için küçük bir teşekkür yeterli değil, belki de bunu ancak başka hikayeler aracılığıyla yapabilirim.

Zihnınızı kapatmanıza ve hayal gücünüzde seyahat etmenize olanak tanıyan üç seyahat.

İşte tam da bu nedenle bu bölümü "açık" diyebileceğim bir sonla bitirmeye karar verdim.

Hiçbir şey şansa bırakılmamıştır.

Hiçbir şey Kimberly'nin mektubunda saklı olan mesaja hemen bir yanıt bulabileceğiniz kadar tahmin edilebilir değildir.

Ama...

Çeşitli hipotezler ortaya atmak için potansiyeliniz, zekanız ve doğru ipuçlarınız var.

Bu basit bir bölüm değil.

geçit, bir boşluk, aralık bir kapı....

Bu, bir gün birçoğunuzun bana iletmediği ve benim de size karşı zaafım olduğu için ciddi olarak düşündüğüm bir talebi yerine getirmeme yol açabilecek bir kancadır.

Hiçbir şey beklemiyorum. Bir düşünsene.

Hayır, henüz veda etme zamanı değil!

Yazmaya devam edeceğim, kalemim geri dönecek ve onunla birlikte duygular, sevinçler, üzüntüler, korkular, endişeler...

Benden nefret etmeyin, karmaşık ve mantıksız olan her şeyi seven bir yazar olduğumu biliyorsunuz.

Adrenalinöngörülemezliğin orijinalliği seven...

İşte bu yüzden bu sayfaların sonunda ne bir veda ne de ağlamaklı bir vedalaşma bulacaksınız çünkü ben oradayım ve orada olmaya devam edeceğim.

Şimdi nereye varmaya çalıştığımı, size ne anlatmaya çalıştığımı merak edebilirsiniz....

Geleneklerden nefret ettiğimi ve tıpkı sevgili Neil gibi her zaman kendi bildiğim gibi davranmayı sevdiğimi biliyorsunuz, evet.

Bu uzun ve karmaşık seriden sonra hangi romana geri döneceğimi bilmek istiyorsanız, başka bir bilinmezliği ve aşkın diğer abartılı biçimlerini keşfetmek için yeni ve benzeri görülmemiş bir yolculuğa çıkmak istiyorsanız, mükemmel Player 2511 tarzında karar vermeniz gereken bir bulmaca bulacaksınız.

Çözüm, yeni hikâyemin başlığını ortaya çıkaracak.

Ne düşündüğünüzü biliyorum!

Bunu burada açıklayarak işleri sizin için kolaylaştırabilirdim, ama hadi, beni bilirsiniz, normallik beni sıkar!

Eminim ki şimdiye kadar bilmeceler, bulmacalar, rebuslar ve benzerleri konusunda büyük bir deneyim kazanmışsınızdır...

Bu nedenle, beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyorum.

Kusursuz kedi kokunuza güvenebileceğimi biliyorum...

Kaplanlarla savaştığınızı biliyorum.

Hiçbir şeyin seni

korkutmadığını

biliyorum. Ve bu

yüzden.

Kendinizi kurnazlık ve bir tutam delilikle

donatın. Sonraki sayfaya geç.

Derin nefes alın.

Konsantre.

E...

Yeni romanımın başlığını
keşfetmeye hazır mısınız?
ENIGMA'nın Deşifresi
Çözüm, aradığınız cevap olacaktır:

Merkür El

Dalgaları

Doğru tahmin edip etmediğinizi öğrenmek için
Instagram sayfamın linki:

[kira_shell_author](https://www.instagram.com/kira_shell_author)

Seni bekliyor

olacağım!

Bu e-kitap telif hakkıyla korunan materyaller içermektedir ve yayıncı tarafından özel olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullarda veya yürürlükteki yasalarca açıkça belirtilmedikçe kopyalanamaz, çoğaltılamaz, aktarılamaz, dağıtılamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya açık yayınlanamaz veya başka herhangi bir şekilde kullanılamaz. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı ile haklar rejimine ilişkin elektronik bilgilerin değiştirilmesi, yayıncının ve yazarın haklarının ihlalini teşkil eder ve 633/1941 sayılı Kanun ve müteakip değişiklikler hükümleri uyarınca hukuki ve cezai yaptırıma tabi tutulacaktır.

Bu e-kitap, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde takas, ticaret, ödünç verme, yeniden satış, kiralama veya başka bir şekilde yayılma konusu olamaz. İzin verildiği takdirde, bu e-kitap, eserin yayınlandığı formdan başka bir formda olamaz ve burada yer alan koşullar sonraki kullanıcıya da uygulanacaktır.

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün Gerçek olgulara, yerlere veya şeylere ya da gerçekten var olan veya var olmuş kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.sperling.it

www.facebook.com/sperling.kupfer

Beni Seviyormuşsun Gibi Öp 5 - Tekrar oynayalım

tarafından Kira Shell

Gizli Edebi Mülkiyet

© 2020 Mondadori Libri S.p.A., Milano

Sperling & Kupfer için Mondadori Libri S.p.A. tarafından

yayınlanmıştır Ebook ISBN 9788892740525

KAPAK || FOTOĞRAF © SHUTTERSTOCK | SANAT YÖNETMENİ:
FRANCESCO MARANGON| GRAFİK TASARIMCI: LAURA DE MEZZA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

